106

COLECȚIA ROMANTIC

Ann Major

MAI MINUNAT DECÂT ÎN VIS

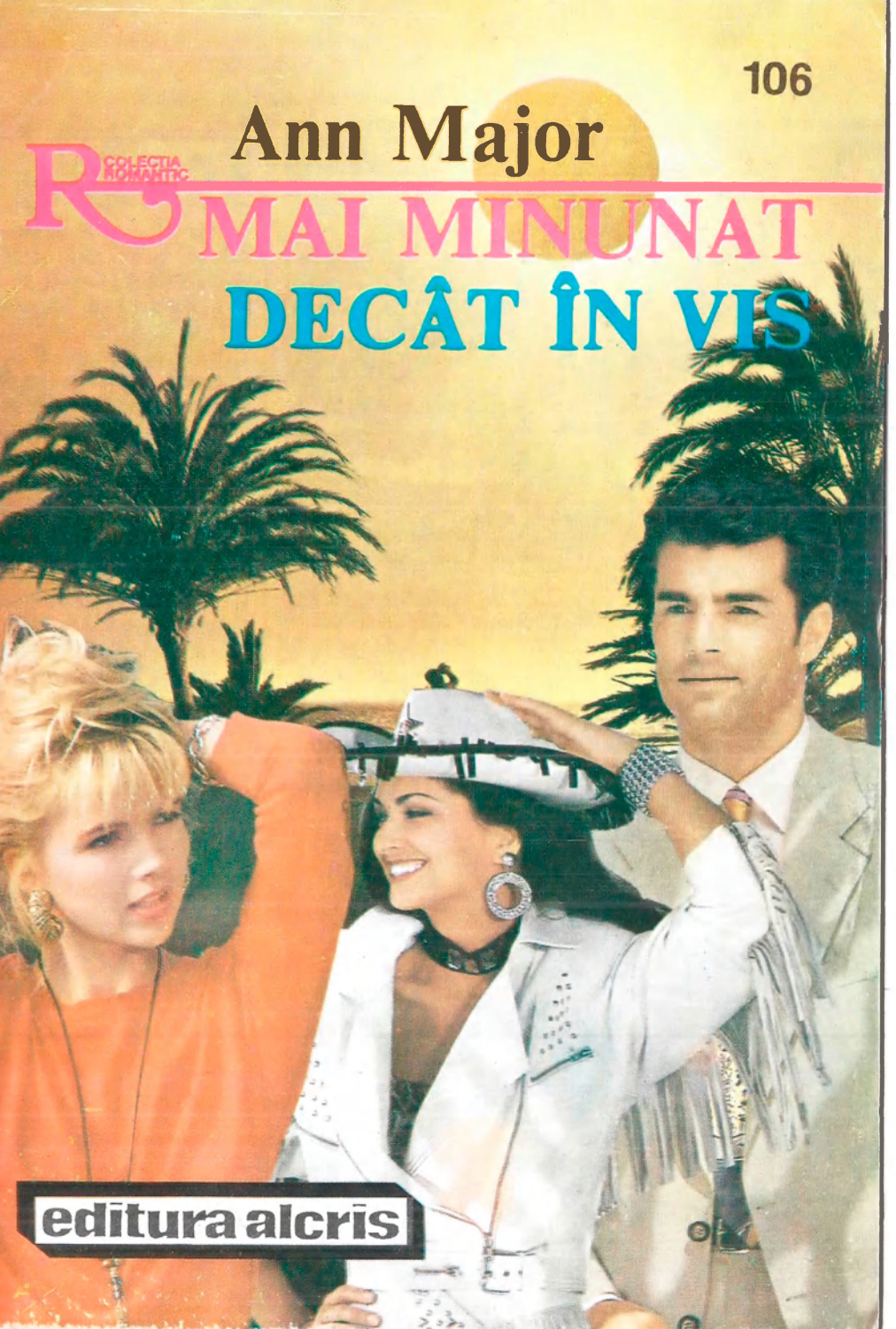

editura alcris

ANN MAJOR

MAI MINUNAT DECÂT ÎN VIS

Coperta : ANDY

© 1984, Ann Major

PLUS MERVEILLEUX QUE LE RÊVE

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
Editurii ALCRIS – M 94

ANN MAJOR

MAI MINUNAT DECÂT ÎN VIS

Traducere din limba franceză de
MIHAIL MININ

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-89-2

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL 1

Clapa metalică a cutiei de scrisori se închise cu un pocnet sec care o făcu să tresară pe Ambre Howard. Plină de speranţă, ea traversă salonul şi se repezi până la poartă pentru a-şi lua corespondenţa. Fără îndoială erau noutăţi de la Joey, fiul ei în vârstă de şase ani, care îşi petrecea vara în Texas la ferma mătuşii Loïs şi a unchiului Jim.

Unicul plic care se afla acolo o făcu să încrunte sprâncenele. Pe spatele plicului, adresa expeditorului : Max Karlin, impresar.

Ce se întâmplă ? se întrebă Ambre. Max nu-i scria niciodată. Biroul lui se afla la doi paşi, şi relaţiile lor profesionale erau destul de amicale pentru ca el s-o invite să ia masa împreună sau să treacă s-o vadă pe neaşteptate dacă avea ceva să-şi spună în legătură cu vreunul din scenariile sale.

Claxonul insistent al unui camion greu răsună în depărtare, atenuat de agitaţia imensei periferii a oraşului Los Angeles...

Gânditoare, tânăra femeie se înapoie în eleganta ei casă citadină, împinse înapoi uşa şi îşi sprijini spatele de ea cu inima zvâcnind, cuprinsă de o presimţire. În timp ce se juca cu nervozitate cu ciucurele corsajului ei de mătase, Ambre examină plicul, banal în aparenţă, dominată de impresia de a fi ca acele personaje din desenele animate ce se trezeau deodată că ţin în mâini o bombă cu efect întârziat.

Max îi scria în legătură cu acel scenariu, încredinţat cu două luni în urmă ?

Ea desfăcu în grabă plicul şi scoase din el o foaie groasă de hârtie gofrată. Chiar de la primele rânduri, un geamăt de mânie şi dezamăgire i se stinse pe buze. Ea se ghemui lângă uşă, gata să leşine, neputând să-şi ia ochii de la un nume totodată adorat şi detestat ce se aşternea cu majuscule negre : BARRON SKYEMASTER ! Actorul de cinema, starul internaţional. **Barron**, fostul ei soţ şi tatăl copilului.

Căsătoria lor durase prea puţin ! Se cunoscuseră în urmă cu şapte ani, în cursul turnării unui film pe care Max, regizor la vremea aceea, îl realizase în Texas, într-o fermă vecină cu cea a unchiului Jim. Barron Skyemaster era vedeta acelui film. Ambre, pe atunci în vârstă de optsprezece ani, locuia la unchiul ei şi, bineînţeles, asistase la turnare. Ea se îndrăgostise nebuneşte de Barron. Uimiţi de sentimentele pe care le încercau unul pentru celălalt, se căsă-

toriseră. După un an divorțau și, de atunci, nu se mai revăzuseră niciodată.

Un val de amintiri o asaltă pe Ambre...

Tinerețea și naivitatea ei nu o prea pregătiseră pentru modul pe viață pe care îl duceau actorii. Barron, a cărui carieră era în plină ascensiune, nu se gândea decât la munca lui... și la sumedenia de fete drăguțe ce roiau în jurul lui ! Printre ele, exista o anume Carlotta... Ambre se simți neglijată repede în mijlocul tuturor acestor frumuseți. Soțul ei, mereu absent, părea incapabil să găsească un moment pentru a rămâne singur cu ea.

A fost nevoită să se plece în fața evidenței : Barron nu era făcut pentru căsnicie. Cu durere în suflet, Ambre hotărâse să se despartă, și îl părăsise.

O lună mai târziu, tânăra femeie îi ascunse și faptul că era însărcinată : Barron risca să fie un tată la fel de nepriceput pe cât fusese ca soț.

Acei șase ani se scurseseră cu teama ca el să nu afle de existența lui Joey. Căci, chiar dacă Barron nu obținea copilul, judecătorul i-ar acorda cel puțin un drept de vizită pe timpul sfârșiturilor de săptămână și în vacanțe. Or, poznele sentimentale ale lui Barron, toate cunoscute marelui public, nu prea ar reprezenta un exemplu bun pentru băiețel. În plus, Barron

probabil că o ura şi ar face fără îndoială tot posibilul pentru a-l întărâta pe Joey împotriva mamei lui.

Din experienţă, Ambre ştia cât de dureros este pentru un copil să se afle prins între două focuri. Ea şi fraţii săi, suferiseră la divorţul părinţilor, doar hotărârea judecătorului le permisese să crească în tihnă. Tanti Lois şi unchiul Jim i-au avut în grijă pe copii. De acum înainte, orice s-ar întâmpla, Ambre era hotărâtă să-l cruţe pe Joey de o asemenea întâmplare.

Max era una din rarele persoane care-i cunoşteau secretul. Cum de tocmai el, impresarul loial, prietenul fidel, o trădase ?

În scurta notă pe care i-o adresase, el îi explica cu simplitate că îi arătase scenariul ei lui Barron. Acesta se arătase foarte interesat. Max plecase aşadar să-l întâlnească în Florida pentru a negocia cu el un contract de exclusivitate. Barron ar produce filmul, l-ar realiza şi ar deţine de asemenea rolul principal.

Părea atât de simplu... lui Ambre îi venea să urle. Niciodată ! Niciodată nu-şi va vinde drepturile lui Barron Skyemaster ! Cu nici un preţ şi chiar dacă nici un alt producător nu va fi interesat de scenariul ei ! Ea inspiră profund, incercând să-şi regăsească în mod progresiv calmul, apoi rămase aşa, nemişcată, ghemuită lângă uşă, ca pentru a se proteja de ameninţările lumii exterioare.

Înainte de toate, trebuia să-l întâlnească pe Max. În fond, nu era el răspunzător de această mașinație ?

Cu mers nesigur, Ambre traversă salonul superb decorat și alunecă într-un confortabil fotoliu din piele. Căutând cu mișcări mașinale agenda cu adrese, ochii ei zăboviră o clipă pe surâsul radios și strengar al lui Joey, a cărui fotografie trona pe biroul ei. Cu buclele sale negre mereu ciufulite și privirea senină de un albastru deschis, el părea să-i spună, cu acel accent inimitabil, un pic tărăgănat, moștenit de la unchiul Jim : „Haide, mamă ! Nu te necăji ! O să fie bine !"

Un pic întremată, ea scoase din mașina de scris foaia care se afla acolo și o puse cu grijă într-o mapă pe care era scris : **Spune-mi că mă iubești – Proiect de telefilm.**

Dar, în mod direct, puțin o interesau ipoteticele aventuri sentimentale ale acestor personaje imaginare ! Realitatea își cerea drepturile și urma, fără îndoială, să-i răvășească existența abia echilibrată și așezată, pe care ea se străduise s-o ducă de la divorț încoace.

Felul ei de a se îmbrăca era de o eleganță severă : distins și de bun gust. Poate un pic anost ? De ce se încăpățânase ea să-și strângă părul într-un coc sever când ar putea să-l lase să-i coboare în lungi valuri blonde pe umeri ? Ca și în cazul acelui compleu vestă-pantalon, croit

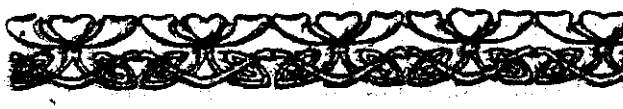

superb, a cărui lipsă de fantezie nu venea să înveselească nuanța de bej.

În fine, acest aer profesional, eficace, aproape dur uneori, dezmințea blândețea trăsăturilor ei, căldura ochilor de smarald, feminitatea și grația siluetei sale. Era ea, Ambre Howard, atât de vulnerabilă încât să se străduiască mereu să apară sigură pe ea ?

Cometul cu adrese era la locul lui, și după ce l-a răsfoit, ea se hotărî să-l sune pe Max Karlin, agentul ei artistic.

Secretara îi răspunse cu entuziasmul și convingerea unei tinere actrițe care și-a repetat cu grijă textul în vederea unei audiții decisive. Dl. Karlin nu se afla la birou, cu atât mai puțin în oraș, întrucât se găsea în Florida ! Domnișoara Howard ar avea amabilitatea să sune mai târziu ?...

Ambre blestemă în sinea ei. Dar, cum la douăzeci și cinci de ani, ea știa totuși să-și domine proasta dispoziție față de acest gen de impedimente, pe un ton voit suav, preciză :

— Scumpa mea Virginia, știu foarte bine că Max este absent, dar el o să vă sune negreșit pentru afacerile agenției. Atunci când o va face, vreți să-i spuneți că am primit scrisoarea lui și că doresc ca el să-mi telefoneze cu toată urgența ? Ambre tăcu o clipă, apoi adăugă mai aspru : Virginia... E de cea mai mare importanță !

Dar ziua se scurse fără ca Max să telefoneze. Îi fu dificil să se pună din nou pe treabă. Se simțea atât de tulburată încât se hotărî să se oprească. O întrebare o obseda totuși : ce-i putuse spune de fapt Max lui Barron ? Ambre încercă să judece cu calm. Cert, fostul ei soț nu știa nimic de Joey. Max n-ar fi comis această indiscreție. De fapt, ceea ce o tracasa, era să-și știe manuscrisul în mâinile lui Barron. Acest scenariu era ca o parte din ființa ei. Subiectul îi era nespus de drag, și ea n-ar accepta să facă acest film decât cu un producător în care ar putea avea încredere... Ceea ce nu era cazul lui Barron Skyemaster !

În definitiv, îi era suficient să refuze să-și vândă scenariul și chestiunea ar fi rezolvată. Măcar dacă Max se decidea s-o sune ! Dar, telefonul rămase mut...

Către orele șapte, destul de descumpănită, tânăra femeie o sună pe mătușa Loïs pentru a-i ura noapte bună lui Joey care, din cauza decalajului orar, urma să se culce. Vocea fiului ei îi redădu oarecum seninătatea.

Era deja aproape miezul nopții atunci când ea hotărî să toarne în cadă un spumant cu plante aromatice. După ce se destinse cu voluptate, nu-i mai rămase decât să se strecoare în așternutul de mătase în marele ei pat rustic, sperând că somnul nu va întârzia prea mult până să apară. Ziua următoare se anunța încărcată : numeroase întâlniri, proiecte de sus-

ţinut în faţa producătorilor care îşi ascundeau rareori neîncrederea pe care le-o inspira o atât de tânără şi simpatică scenaristă. Sau atunci, interesul lor depăşea cu totul domeniul profesional...

Întinzând braţul pentru a stinge veioza, mâna ei dădu peste telecomanda televizorului. Automat ea îl puse în funcţiune în speranţa de a-şi schimba dispoziţia. Programele se succedară : inepţia unei reclame de publicitate lăudând meritele unei mărci de chewing-gum, apoi retransmiterea unui meci de base-ball, în continuare chipul vesel al unei tinere femei încântată de detergentul ei. Ambre căscă, schimbă iar canalul şi, deodată, ochii ei se pironiră pe ecran.

Barron Skyemaster se afla acolo, în prim plan. Brunet, viril, seducător, surâzând cu obrăznicie. Surpriza a fost într-atât de mare încât, preţ de o clipă, îi dădu impresia a fi pe cale de a se materializa în dormitorul ei, ca să-i murmure, cu vocea lui caldă şi catifelată :

– Bună seara, Pisicuţo...

Trebuia să reacţioneze, să oprească aparatul, dar degetele sale refuzară să-i dea ascultare. Cum de putea el ca după atâţia ani s-o emoţioneze până într-atât ? De câte ori îşi repetase ea că totul se isprăvise în privinţa lui ? Evident, şi în asta consta scuza ei, nici o femeie nu izbutea să rămână insensibilă la farmecul unui bărbat ca Barron... Cu atât mai mult cu cât el părea a fi în cea mai bună formă !

Ochii lui sfredelitori de un albastru profund contrastau în mod straniu cu tenta bronzată a pielii lui şi a părului negru ca smoala. El îi spusese într-o zi că este descendent din piraţii care făcuseră escală în Caraibe şi era, în definitiv, foarte posibil. Căci, cu tot smokingul negru şi alura sa distinsă, emana din interiorul lui un soi de sălbăticie care spărgea ecranul. Ea îl observă, rând pe rând fascinată şi nebună de mânie, incapabilă să stingă aparatul, după obicei când i se întâmpla să dea peste unul din vechile lui filme.

El îi surâdea mereu, obraznic, fermecător, dar poate cu mai multă amărăciune ca altădată. Cutele gurii lui senzuale, trăsăturile accentuate îi confereau o duritate necunoscută, care îi stătea bine. Nu mai era Barron cel tânăr şi jucăuş cu care se căsătorise Ambre, ci un bărbat în puterea vârstei, puternic, viril, neîndurător... şi teribil de atrăgător!

Alăturare de planuri, imagine de ansamblu: Ambre descoperea actriţa care îi dădea replica lui Barron...

Strălucitoare, mai fermecătoare ca niciodată, Carlotta Lamaine îşi merita incontestabil reputaţia de femeie frumoasă: umeri de fildeş învăluiţi într-o etolă de vizon, păr lung şi negru prins cu o broşă cu diamante... Ochii ei mari şi violeţi aruncau partenerului priviri arzând de pasiune. Pe fundalul imaculat, mâna musculoasă şi bronzată a lui Barron apucă degetele deli-

cate și impodobite de bijuterii ale însoțitoarei sale. Cu o voce caldă care o făcu pe Ambre să se înfioare, el o invită pe Carlotta să danseze. Cuplul se ridică, se îndreptă către pistă, dar se opri un moment în loc, pentru a se cânta apoi cu o eleganță care o făcu să-i urce lacrimile în ochi.

Brusc, imaginea dispăru...

Descumpănită, ea apucă telecomanda și stinse în fine televizorul. Carlotta l lărăși ! Evident. Ambre era cea mai în măsură să știe că acea scenă, la urma-urmei, nu era decât cinema. Asta făcea parte din tertipurile meseriei. Dar, vai, circulau zvonuri asupra unei eventuale logodne între cei doi actori, logodnă care va fi curând oficială.

Ambre nu se putu abține să nu evoce propria ei legătură cu Barron, scurta lor căsnicie și despărțirea lor brutală... Ea se ocupase în întregime de divorț, atât fusese de grăbită să termine cu asta. În Mexic, procedura fusese mai rapidă, mult mai puțin costisitoare ca în Statele Unite, și la fel de legală. Barron primise actele prin poștă și trimisese în schimb un cec. Povestea lor se terminase...

Pe Ambre o trecu un fior. Acceptând acei bani, se umilise. Dar cum să procedeze altfel ? Ea era însărcinată și nu avea slujbă, la vremea aceea. Totuși, atâta dezinvoltură o îngrijise profund.

Tulburată, tânăra femeie se sucea și se răsucea în patul ei fără a-și găsi somnul. Vechea rană se redeschisese, în seara asta, din vina ei desigur, dar mai ales din cea a lui Max ! Haide, era mai bine să reflecteze la ceea ce trebuia să-i spună când el o va suna, și să-l uite pe Barron !

Vai, atunci când lumina fu stinsă, un vârtej de amintiri dureroase o readuse cu șase ani în urmă. Într-un somn ușor, fu purtată de vis. Și, când în fine, Ambre atipi, Barron Skyemaster se afla alături de ea.

*
* *

Era anul celor optsprezece primăveri ale ei, și a acelui iubit zburdalnic. Barron, înalt, puternic și brunet, o strângea în brațe. Surâsul lui tandru și copilăros strălucea în întuneric. Fiecare particică a trupului ei se topea în acel trup viril, muscules și fremătând de dorință, întins lângă îmbietoarea mângâiere a cărnii ei. El îi mângâia părul, ceafa, urmărea linia curbă a spatelui, a taliei, coborâ, apoi urcă din nou până în talia suplă care, supunându-se atingerii lui, venea în întâmpinarea acestor jocuri senzuale și tandre.

Un lung moment Barron îi ținu bărbia între degetul mare și arătător și o contemplă fără pudoare. Ea îi susținu privirea cu îndrăzneală

şi isprăvi prin a se cufunda, ca hipnotizată, în adâncurile albăstrii ale ochilor lui întunecaţi. În fine, cu o nemărginită gingăşie, el îşi lipi buzele de buzele ei, rămase o clipă aşa, apoi îi atinse uşor pielea mătăsoasă a gâtului pentru a se cufunda între proeminenţele palpitante ale sânilor ei şi continuându-şi înaintarea până la pântecele gingaş şi mătăsos. Ambre gemu şi alunecă mai aproape de el, fierbinte şi umedă de o dorinţă intensă şi reciprocă. Toate împotrivirile ei se topeau sub focul arzător al pasiunii lor. O beţie minunată de plăcere şi dragoste îi făcu să se adâncească într-un extaz împărtăşit.

*
* *

În clipa aceea, un sunet strident izbucni şi îi sfredeli timpanele.

— Barron, Barron, murmură ea febrilă, cu buzele lipite de perna de mătase.

Dar nici un răspuns nu veni, în afară de telefonul care suna în disperare pentru a doua, apoi pentru a treia oară înainte ca Ambre să-şi revină în fire. Buimăcită, ea se întoarse spre aparatul care îşi continua inutil vacarmul. Îi era imposibil să vorbească. Visul i se păruse atât de real. Barron împreună cu ea, ca odinioară... Şi felul în care inima i se zbătea în piept sublinia vulnerabilitatea ei mereu pre-

zentă. In fine soneria încetă. Deşteptătorul arăta ora cinci dimineaţa ! Ambre îşi trecu mâinile peste faţă şi se întinse din nou în pat suspinând. Era totuşi cam devreme ca să se scoale. Ea se forţă să respire lent pentru a-şi calma bătăile inimii. Câteva minute mai târziu, îşi regăsise îndeajuns stăpânirea de sine pentru a ridica receptorul atunci când telefonul sună din nou.

– Alo ? răspunse ea pe un ton brusc.

– Ambre ? E Max... Nu te trezesc, sper ? Ştiu că nu-ţi place să leneveşti în pat, aşa că...

– Nu, nu... Max, am să-ţi vorbesc !

Ambre se trezise de-a binelea şi mânia pe care o simţea crescând în ea o făcu să capete un ton tăios asupra căruia Max nu se înşelă.

– Ambre, nu începe să te enervezi. Ştiu foarte bine de ce eşti nemulţumită, aşa că lasă-mă cel puţin să-ţi explic...

Ea îl întrerupse.

– Păstrează-ţi explicaţiile pentru tine !

Apoi, în mod bizar, o frază a unchiului Jim îi reveni în minte : „Întotdeauna trebuie să asculţi ce au de spus oamenii !"

Ea se răzgândi.

– Foarte bine, Max, te ascult.

Perspectiva sprâncenelor groase grizonate, încruntate de emoţie şi a unui Max scotocindu-se în buzunare în căutarea ţigărilor veşnic rătăcite, îi smulse un surâs. Efectiv, urmă su-

netul caracteristic unei brichete şi sfârâitul unei ţigări ce se aprinde. Max trebui să înghită fum cu nesaţ înainte să reia cuvântul :

– Ascultă, Ambre, o să fiu sincer. Foiletoanele tale, dramatizările tale, nu sunt rele ! Ca scenaristă de televiziune, te descurci chiar foarte bine. Dar cinematograful este altceva, închipuie-ţi ! Am propus scenariul tău tuturor producătorilor. Clar : nimeni nu-l acceptă. Prea riscant. Mai întâi, eşti complet necunoscută şi acesta este primul tău lung-metraj. Apoi, nu este ceva din cale-afară de vesel ! Publicului îi place să râdă, ştii şi tu. Fără a fi rău, scenariul tău nu este o capodoperă. Şi cum Barron a părut sincer interesat, presupun că nu eşti în măsură să-i refuzi oferta.

– Ai fi putut să-mi ceri părerea ! protestă ea furioasă.

– Nu am nevoie de părerea nimănui pentru a reuşi într-o afacere. Tu mă plăteşti pentru a-ţi apăra interesele, nu-i aşa ? Pot să-ţi reamintesc că sunt în aceeaşi măsură şi agentul lui Barron ? Or, el dispune totodată de fondurile pentru a produce filmul şi talentul pentru a-l realiza. El mi-a solicitat în nenumărate rânduri să-i găsesc o povestire în genul celei pe care ai scris-o. Şi nu eu i-am dat scenariul tău ! Un alt realizator i-a vorbit despre el. El m-a sunat imediat. Nu puteam totuşi să-i refuz propunerile ? Tu te comporţi cu mai mult profesionalism, în mod obişnuit.

– Nu vreau să colaborez cu el, e clar ? Şi tu îmi cunoşti motivele, Max.

– Şi el are destule la activul lui, dacă vrei să ştii. Numai că el, pune sentimentele personale pe planul al doilea.

– Max... Am zis **nu.**

– Nici măcar nu m-ai lăsat să-ţi spun ce propune Barron !

– Nu-mi pasă, Max.

El ştia totuşi de existenţa lui Joey ! Ar fi trebuit să-i înţeleagă punctul de vedere.

– E ridicol, Ambre. Credeam că ai probleme cu banii, în clipa de faţă...

Nimeni nu o ştia mai bine ca ea ! Mai ales de la accidentul de maşină pe care îl avusese cu două luni în urmă. Zgârieturile ei fuseseră uitate, dar Joey îşi rupsese piciorul. Nişte complicaţii infecţioase pretinseseră un tratament costisitor pe bază de antibiotice, care se continua încă. Ambre fusese nevoită să înceteze de a munci aproape o lună bună pentru a-l îngriji. Cu două zile înainte de accident, ea semnase nişte acte pentru cumpărarea casei. Şi, pentru a încheia, cei doi fraţi ai săi îşi terminau studiile la Universitate şi era nevoită să-i ajute...

– Mă aflu oarecum într-o jenă financiară în clipa de faţă, recunoscu ea fără să vrea, dar îmi câştig destul de bine existenţa şi...

– Nu eşti singura care câştigă mulţi bani şi care are totuşi contul descoperit în bancă !

De altfel, îţi reamintesc că eşti în întârziere cu obligaţiile contractuale. Gândeşte-te la asta !

Desigur, el avea dreptate. Era exasperant !

– M-am gândit bine, replică ea cu răceală. Şi, cum tu ai obligaţia să mi-o reaminteşti, sunt într-adevăr în întârziere, deci pornesc la treabă. La revedere !

Max nu prea avu timp să relanseze discuţia. Ambre închisese. O anumită satisfacţie o învăluia.

Într-un imbold de energie, ea se ridică şi se duse să se instaleze la maşina de scris.

★

★ ★

Se scursese o oră, tânăra femeie se pregătea să toarne apă fierbinte în ceainic, atunci când telefonul începu să sune. Nu putea fi decât Max care, în mod hotărât, se încăpăţâna ! Ea ridică receptorul şi lansă fără menajamente :

– Max, bătrâne, îţi pierzi timpul tău şi pe al meu ! Ştii prea bine de ce nu pot risca să-l revăd pe Barron. Dacă vreodată el descoperă că...

– Nu este Max ! replică o voce calmă şi gravă pe care ea o recunoscu îndată.

Surprinsă şi uluită, Ambre îşi simţi genunchii înmuindu-se şi se prăbuşi pe un scaun. Numele de Joey era cât pe ce să fie pronunţat.

— Barron !

— Despre care risc vorbeai, scumpa mea Ambre ? Ce nu trebuie să descopăr eu cu nici un preţ ?

O tăcere apăsătoare se aşternu, abia tulburată de fâşâitul liniei telefonice. Ambre reacţionă şi, simulând o falsă încredere în sine, declară cu răceală :

— E inutil să mă suni direct, domnule Skyemaster. I-am dat răspunsul agentului meu, care ţi-i va transmite.

— Oh ! Iată-mă ajuns **domnul Skyemaster,** în prezent ? Oricum ar fi, vreau să aud răspunsul rostit chiar de tine.

— Atunci, acesta e clar : e nu.

— Te vei răzgândi repede, îndată ce vom discuta despre drepturile tale de autor, avu el tupeul să afirme.

Ambre fremătă. Timpul nu prea şterse impresia proastă pe care el o avea despre ea.

— Nici o propunere, oricât de atrăgătoare ar fi ea, nu mă va determina să mă răzgândesc, Barron.

— Vom relua discuţia despre toate astea cât de curând. Pilotul meu trebuie să aterizeze în clipa asta la Los Angeles pentru a te aduce acasă la mine, în Florida. Să fii pregătită peste o oră. Veţi sosi la dejun.

Indignarea o făcu să fiarbă.

— Nu, dar cu ce drept, ticălo...

Apoi ea își mușcă buzele. Injuriile nu-i serveau la nimic altceva decât să greșească.

— Barron, reluă ea cu o voce stearsă, sunt șase ani de când suntem divorțați. Încheiaserăm o înțelegere și, de atunci, n-am încercat vreodată să te deranjez. De ce să insiști ?

— Desigur, încheiaserăm o înțelegere. Numai că tu nu mi-ai spus totul... Știu de ce nu vrei să „riști" să mă revezi, închipuiește-ți. Îți cunosc și tertipurile.

Ambre deveni lividă. Ce insinua el ? Făcea aluzie la Joey ? Ce știa de fapt ? Trebuia să aibă inima împăcată. Neliniștea o făcu să cedeze.

— Bine, Barron, accept să te văd. Dar, mai înainte, am probleme de rezolvat, și îmi va trebui mai mult de o oră. Așa că vin cu un zbor de seară.

Barron ezită puțin...

— Ne-am înțeles. Dă-mi de știre când vei sosi la Miami. Îmi voi trimite pilotul să te aștepte, ca să te aducă pe insula Skye Key, proprietatea mea.

El închise și o lăsă tremurând de spaimă. Încetul cu încetul, își recăpătă dinamismul ; trebuia să reacționeze. După ce a contramandat toate vizitele, Ambre își rezervă un loc la un zbor, apoi îl sună pe unchiul Jim pentru a-l preveni de sosirea el. Avea neapărat nevoie să facă o scurtă escală în Texas pentru a-l revedea pe Joey.

Valizele sale fură pregătite în grabă. Clipa temută de șase ani de zile, sosise : Barron era în mod sigur la curent cu ceva și părea hotărât să-și ia revanșa. Războiul fusese declarat. Joey era miza.

CAPITOLUL 2

Ambre se aşeză confortabil în fotoliul său, îşi puse centura şi încercă să reflecteze în timp ce aparatul se avânta pe pistă şi decola în direcţia Austin, Texas.

Trebuia înainte de toate să nu cedeze panicii. Unchiul Jim, care era o enciclopedie vie de maxime pline de bun-simţ şi de înţelepciune populară, repeta că nu trebuia niciodată să citeşti în gândurile altuia căci nu făceai decât să-i dezvălui propriile tale intenţii.

Era adevărat. Barron nu spusese nimic, de fapt, care ar demonstra că ştie de existenţa lui Joey. Acuzaţiile sale fuseseră formulate foarte vag şi priveau în special eventuale tertipuri de ordin pecuniar. Ea nu vedea cu ce era amestecat Joey în afacerea asta...

Aceste gânduri o obsedară pe întreaga durată a zborului şi, când avionul ateriză la Austin, ea se afla într-o stare de nervi lamentabilă.

Mireasma îmbietoare a prăjiturii cu ciocolată pregătită de mătuşa Lois o înveseli un pic. Unchiul Jim se dusese să-l caute pe Joey în

hambar ; soția lui, **îmbrăcată** într-o rochie ușoară de casă și un **șort cu flori**, monologa cu un aer mâhnit :

– Totuși, e tare neplăcut ! Un tată care nici măcar nu știe că are un copil... Știe bine că el n-a fost prea corect față de tine. Să te părăsească așa, la optsprezece ani și însărcinată !

– Lucrurile nu **s-au petrecut** chiar așa, tanti Lois, o corectă cu blândețe Ambre. Mai întâi **el nu știa că așteptam un copil ; apoi, mi-a lăsat destui bani pentru a-mi face studiile și a mă descurca onorabil în viață.**

Ambre observă că ea era pe cale să-l apere pe Barron și că mătușa ei o privea **pieziș**. Aceasta, la fel ca și unchiul Jim, era **foarte practică**, și considera căsătoria ca pe un legământ indestructibil. Dorința lor secretă era **s-o vadă** reunită cu Barron și Joey, ca o adevărată familie.

– Poate dacă el ar fi știut, pentru copil lucrurile se prezentau cu totul diferit. Chiar dacă este vedetă de cinema, nu este mai puțin bărbat, și bărbații acordă atât de multă importanță fiilor lor !

– Tanti Lois, nimic nu putea salva căsătoria noastră. Și Barron nu ar fi fost un tată mai bun decât a fost ca soț. El nu este făcut pentru viața de familie, tu o știi prea bine.

Ambre răspunse cu destulă asprime, puțin exasperată că mătușa ei se arată atât de puțin înțelegătoare. Din fericire, conversația fu în-

treruptă de sosirea lui Joey, în urma căruia venea unchiul Jim. Chipul frumos al lui Ambre se lumină de un cald surâs când fiul ei i se aruncă în braţe. Ea îl strânse la piept cu emoţie. El era tare plăpând sub cămaşa fină de bumbac şi cearcăne întunecate se săpau încă în jurul ochilor săi albaştri. Aerul de ţară nu îşi făcuse efectul aşteptat.

— Sunt atât de fericită să te văd, scumpul meu Joey, spuse ea cu ardoare. Cum te simţi ? Ai medicamentele, sper !

— Doctorul Phelps spune că nu mai e cazul, izbucni Joey eliberându-se din braţele materne. Vino cu mine în hambar. Am ceva să-ţi arăt !

Obrajii lui slăbuţi şi palizi se colorară un pic. El se îndreptă şontâcăind către uşă şi inima lui Ambre se strânse. Unchiul Jim o reţinu cu blândeţe de umeri şi îi strigă lui Joey :

— Ia-o din loc, fiule ! O să vină şi mama ta peste două minute.

Când el ieşi, tânăra femeie întrebă pe un ton neliniştit :

— Ce se întâmplă ?

— Ei bine, iată, începu unchiul Jim cu seriozitate. Dr. Phelps i-a oprit efectiv tratamentul cu antibiotice, deşi el crede că Joey nu se restabileşte destul de repede. Se observă o ameliorare, dar este foarte lentă. Mătuşa ta şi cu mine suntem desigur încântaţi să-l avem pe Joey lângă noi, dar dacă vrei să-l duci cu tine

la Los Angeles pentru a fi consultat de un alt medic, noi vom înțelege.

– Nu, răspunse Ambre fără să ezite. Dr. Phelps știe ce face. Joey îmi lipsește tare mult, dar cred că se simte mai bine aici decât închis în oraș, în mediu poluat. Și voi vă puteți ocupa mai bine de el decât mine, pentru moment...

– Bine, Ambre, nu-s probleme. Cred că ai face mai bine să te duci după el, acum, înainte ca puștiul să se plictisească prea tare. El a descoperit ceva care l-a cam preocupat în zilele din urmă !

Paiele foșneau sub pașii lui Ambre care înainta cu prudență în întunericul des al hambarului.

– Joey ? îl chemă ea.

– Aici, mamă.

El stătea pe vine lângă un ghemuleț de blană de culoare deschisă. Cățelușul sugea cu zgomot din sticla pe care Joey i-o întindea.

– Este un collie, explică el. Unchiul Jim l-a găsit la marginea drumului, pe jumătate mort de foame. L-am îngrijit, cum a făcut-o dr. Phelps cu mine. Și acum, îi merge mult mai bine.

Ambre își privi fiul cu întristare și, de asemenea, cu o anumită mândrie. Această bucățică de om își lua treaba în serios. Cine știe ? Ea va face din el un medic, mai târziu... dacă Barron nu venea să strice totul.

– Spune-mi, mamă, întrebă Joey fără să-şi desprindă ochii de la animal, de ce te duci în Florida ?

Luată pe nepregătite, ea ezită un pic şi optă pentru sinceritate, aşa cum o făcuse întotdeauna.

– Ei bine, eu... mă duc să-l văd pe tatăl tău. El mi-a cerut-o.

Joey ridică spre ea ochii de un albastru la fel de profund ca aceia ai tatălui său.

– Tatăl meu... murmură el cu o nuanţă de respect. Eu... eu aş putea să merg cu tine ?

– Nu ! Nu poate fi vorba de aşa ceva ! răspunse cu vioiciune Ambre pentru a pune capăt oricărei discuţii.

Lucirea de speranţă care se aprinsese în privirea lui Joey dispăru îndată. Dezamăgit, el se aplecă peste micul animal şi îl mângâie cu blândeţe, fără să se mai sinchisească de prezenţa mamei lui. Ambre simţi această respingere şi îl afurisi pe Barron. Era suficient să-l amintească pentru a crea răceală între ea şi fiul ei ! Degeaba încerca să reînnoade legătura care se rupsese cu Joey. El rămase indiferent la eforturile ei.

Tânăra femeie părăsi Texasul complet descumpănită. Hotărât lucru, familia ei nu prea o ajutase să se înarmeze împotriva lui Barron. Un profund sentiment de trădare şi de singurătate o copleşi.

Aşezată în cockpit alături de Rick Nichols, pilotul, Ambre încerca să-şi controleze spaima care creştea în ea pe măsură ce se apropiau de destinaţie. Sub ei, apele ondulate ale Atlanticului, în care se amestecau toate nuanţele de verde şi de bleu, o lăsau nepăsătoare. Nişte insulite se înşirau la suprafaţa oceanului. În realitate, spectacolul era superb. Ea tresări când Rick anunţă cu voioşie :

— Priviţi, acolo, la stânga ! Aceea e Skye Key !

El arătă cu degetul o insulă plină de verdeaţă, înconjurată de o barieră de corali. Pe coasta care avea vântul în faţă, se întindea o plajă cu nisip alb. Pierdută în imensitatea oceanului, insula părea minusculă. Cu un nod în gât, Ambre constată că va fi dificil să i evite pe Barron, pe acest petic de pământ !

Acesta se dovedi a fi, în ciuda aparenţelor, de dimensiuni respectabile, întrucât adăpostea o pistă de aterizare, un port de agrement şi o imensă casă colonială ale cărei dependinţe erau ascunse într-o încâlceală de plante exotice.

Cum se apropiau, Ambre zări un teren de tenis şi-o piscină unde se zbenguiau nişte invitaţi ai lui Barron Skyemaster, fără doar şi poate.

Rick Nichols efectuă o aterizare impecabilă şi aparatul se opri. Neliniştită, Ambre fixă cu pri-

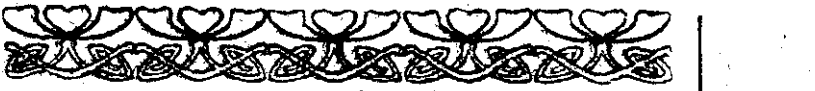

virea ușa ce bascula lent. Barron urma să se, ivească ? Spre marea ei ușurare, un servitor cubanez în vestă albă, cu pălărie de panama, veni s-o întâmpine în josul pasarelei.

– Domnul Skyemaster e plecat la pescuit, explică el într-o engleză ezitantă.

– Dumnezeule, se rugă ea, măcar de-ar mușca peștele ! Cu cât rămânea mai mult la pescuit, cu atât ea ar fi avut timp să se pregătească din punct de vedere psihologic pentru a-l înfrunta.

Instalată pé bancheta din spate a unei limuzine care demară silențios, Ambre rămase cufundată în gânduri, nepăsătoare la spectacolul palmierilor și bananierilor care mărgineau drumul sinuos conducând la casa lui Barron. Mașina vră într-un scrâșnet de pietriș și se opri în josul unor trepte ce conduceau spre o verandă largă. Vila, de fapt, era urcată pe piloni pe jumătate ascunși de boschete de arbuști cu flori violete și roz. Tânăra femeie abia de auzise comentariile servitorului cubanez. În speranța de a-și ascunde frica, un surâs distrat flutura pe buzele ei.

O servitoare în vârstă veni s-o întâmpine, mergând cu pași mărunți prin hol. Covoare groase orientale acopereau parchetul de culoare închisă, cerult impecabil.

– Domnul Skyemaster a spus că ați dori poate să beți ceva înainte să vă arăt camera.

– Excelentă idee, aprobă Ambre.

– Mă numesc Maria, precizâ slujnica cu un surâs imens care îi ilumină chipul brunet.

– Iar eu, sunt domnişoara Howard, răspunse cu amabilitate Ambre.

– **Domnişoară... ?** În Cuba, o femeie aşa de drăguţă ca d-voastră şi-ar găsi repede un soţ ! exclamă Maria antrenând-o spre bar. Este anotimpul lămâilor verzi, în clipa de faţă, şi ele sunt foarte zemoase. Am să vă storc câteva.

– Oh, da ! Cu plăcere !

Maria se apucă să prepare băutura şi, preocupată de treaba ei, îi explică lui Ambre drumul spre camera ei.

– O s-o găsiţi cu uşurinţă : în susul scărilor, traversaţi holul, o luaţi de două ori la dreapta şi este prima uşă la stânga. Dacă aveţi vreo problemă, chemaţi-mă.

Maria o lăsă pe Ambre să-şi guste citronada. Băutura acidă şi parfumată îi pişca în mod plăcut gâtlejul uscat. Ambre gustă din plin acest moment de răgaz. Încăperea era spaţioasă, cu plafonul înalt, prevăzută cu ventilatoare care băteau aerul agale cu palele lor. Scările de lemn cu balustrade sculptate, cu pilaştri gravaţi, mirosul cerii care plutea acolo, dădeau ansamblului un farmec puţin desuet. Aşadar, aici locuia fără îndoială Barron, în neîncetatul du-te-vino al cunoştinţelor şi prietenilor mai mult sau mai puţin paraziţi.

Împingând obloanele unei ferestre largi, ea descoperi piscina şi îl reperă imediat pe Max, din cauza mersului lui caraghios. El se opri lângă o femeie tânără foarte brunetă, îmbrăcată într-un maiou de baie strâmt de culoare roşie care scotea în relief un corp superb. Ambre o recunoscu imediat pe Carlotta Lamaine. Vechea ei durere reveni, apăsându-i pieptul. Odinioară, aceste frumuseţi îi zdruncinaseră încrederea în Barron, până ce gelozia îi izgonise iubirea.

Cu o mână tremurătoare, Ambre reaşeză pe bar paharul de cristal şi urcă în goană scara care ducea la camera ei, animată de nevoia de a se regăsi singură, la adăpost de orice pătrundere brutală a trecutului.

Treptat, tânăra femeie traversă un hol imens, apoi se afundă într-un culoar şi făcu cale-ntoarsă.

Aflată în faţa unui rând dublu de uşi, îşi pierdu firul gândurilor. Ce spusese Maria ? Gâfâind, fu nevoită să recunoască un fapt evident : uitase. Casa era atât de mare ! Era din cale-afară de stupid ! Ar fi fost ridicol s-o cheme; sub pretextul că se rătăcise... Şi apoi, camera ei nu trebuia să fie prea departe.

Bătând cu timiditate la toate uşile, încercând să deschidă câteva uşi care rezistaseră, Ambre isprăvi prin a găsi o încăpere a cărei lumină a trebuit să fie aprinsă de ea. Baga-

jele sale nu se aflau aici. Dar, fără îndoială, un servitor probabil că pusese valizele în dulap.

Ambre intră. Camera era acoperită cu o mochetă groasă de lână. Deschizând dulapul, scoase un mic strigăt de surpriză dând peste niște costume bărbătești. Și, pe deasupra, de felul celor pe care le purta Barron ; asta trebuia să fie camera **lui** !

Îngrozită, Ambre închise din nou ușa de la dulap și se răsuci pe călcâie pentru a dispărea cât mai repede. Prea târziu ! În fața ei, învelit într-un prosop înmodat în jurul taliei, stătea un fel de uriaș, cu pielea arsă de soarele Caraibelor, cu ochi de un albastru profund, ușor întrebători. Părul lui negru ca smoala lucea încă de apa dușului de sub care tocmai ieșise. El înaintă cu un pas. Ambre își simți genunchii înmuindu-se. Cum să-și justifice prezența aici ? Nici un sunet nu izbuti să-i iasă din gâtlej.

— Ce cauți tu în camera mea ? întrebă Barron pe un ton enigmatic.

— Păi, n... nimic !

— Scotoceai prin dulapuri ?

— B... Barron, n... nu, îți jur, îmi căutam valizele !

— Adevărat ?

Un mic surâs ironic coborî un pic colțurile gurii lui senzuale. O credea el oare ? Privirea lui Barron, care o cercetă amănunțit din cap până-n picioare, o făcu să roșească. El întârzie

un pic mai mult asupra anumitor curbe ale anatomiei ei. Totuşi, această examinare avu darul să-i imblânzească expresia.

– Barron, eu... îmi pare într-adevăr tare rău că te-am deranjat. Am intrat aici din greşeală şi, ăă... dispar imediat.

El făcu un pas înainte, apoi întinse mâna şi o atrase către el.

– Ia stai ! Nu pleca aşa repede !

Simultan, prin rochia subţire de mătase, Ambre se simţi tulburată de căldură pe care o emana acel corp musculos, sentimente confuze şi contradictorii o asaltară. Intimidată, ridică spre el ochii ei mari şi verzi, irezistibil atraşă de frumuseţea întunecată a chipului bronzat.

Corpurile lor se aflară lipite unul de celălalt. Mâinile nervoase ale lui Barron parcurseră talia suplă şi şoldurile mlădioase. El însuşi păru uimit de acest val de dorinţă şi pasiune pe care amândoi le credeau apuse şi uitate de multă vreme.

– Ambre, se bâlbâi el, eşti şi mai frumoasă decât în amintirile mele...

El se aplecă asupra chipului ei.

– Nu, Barron ! Lasă-mă să plec, izbucni ea zbătându-se. Nu mă poţi obliga...

– Dacă există o femeie pe lume pe care n-o fost nevoie s-o forţez vreodată, aceea eşti tu.

El o strânse şi mai tare. Protestele se risipiră.

Un val arzător o străbătu când el se apropie de buzele ei. Într-o ultimă încercare, Ambre se opuse fără vigoare :

– Nu, Barron, nu trebuie...

– Ce nu trebuie ? Să te sărut... Să te strâng în braţe... Să-mi fie dor de tine ? Tu n-ar fi trebuit să vii. Acum e prea târziu.

Vocea lui nu mai era decât un murmur răguşit şi sacadat. Dar Barron era sigur de izbândă. Niciodată ea nu ştiuse să-i reziste şi iarăşi, de data asta, el o subjugă. Ea se înălţă pe vârfurile picioarelor şi îi atinse uşor buzele. El o privi îndelung apoi puse stăpânire pe gura ei cu o pasiune care îi smulse lui Ambre un mic geamăt înăbuşit. Limbile lor se căutară. Şapte ani ! Deja şapte ani ! Extazul primelor zile era prezent ! Lui i se păru că se trezeşte dintr-un somn lung.

Surescitată de această dorinţă care îi unea, Ambre îşi strecură degetele fine în jurul gâtului lui Barron, în semn de abandon, îmbătată de mirosul plăcut al apei lui de colonie.

Deodată, el întrerupse brutal îmbrăţişarea lor şi întrebă fără menajamente :

– Au existat mulţi bărbaţi în viaţa ta, pisicuţă, de când ne-am despărţit ?

– Niciunul.

Dar necuviinţa întrebării o făcu să tresară. El nu avea nici un drept asupra ei ! Cum de îndrăznea s-o întrebe despre viaţa ei sentimentală ? Ce o apucase, să se lase sedusă atât

de ușor ? Înnebunise ? Acesta era scopul vizitei ei ? Trăsăturile lui Barron se înăspriră deodată.

— Niciunul ? Ești sigură de asta ? Totuși, în șapte ani... Și de ce, oare ?

O emoție stranie se citea în ochii lui. Ambre izbucni pe dată.

— Viața mea particulară nu te privește !

În clipa următoare, îngrozită de gândul că poate s-o ia din nou în brațe, ea năvăli afară din cameră.

CAPITOLUL 3

Maria o conduse pe Ambre până la camera ei, situată în aripa opusă celei în care locuia Barron. Niște uși cu grilaj dădeau spre o verandă vastă întinsă peste grădinile luxuriante și reflexele schimbătoare ale Atlanticului ce se întindea la nesfârșit.

După ce făcuse un duș, tânăra femeie își frecase pielea pentru a șterge amintirea arzătoare a sărutărilor lui Barron. Operațiune absolut simbolică. Nimic n-ar reuși s-o facă să uite beția care o invada îndată ce se afla în brațele lui. Așa se întâmplase mereu, cel puțin în ceea ce o privea. Barron i se păruse adesea rezervat.

De cum înainte, ar fi înțelept să-și amintească de acea suferință cauzată de despărțirea lor, și de cei șapte ani de singurătate în timpul cărora ea îl crescuse pe Joey – pe care venise să-l apere de Barron. Era zadarnic să se lase dusă, cum o făcuse în mod prostesc adineauri, de o simplă atracție fizică.

Dar era oare **doar** fizică ?... Dusă pe gânduri, Ambre împinse uşa şi făcu câţiva paşi pe verandă. Parfumul tufişurilor în floare se amesteca cu aerul marin. Ea respiră cu nesaţ şi îşi despleti părul care îi atârna ca un văl blond agitat de briză. Întorcându-se în cameră, oarecum înseninată, tânăra femeie se aşează în faţa mesei cu oglindă şi începu să-şi perie părul. O voce profundă, uşor ironică, răsună peste umărul ei.

– Altă dată, ai să te laşi în voia mea !

Barron era acolo, în spatele ei. Silueta lui înaltă se reflecta în oglindă. Ambre îşi trecu cu nervozitate vârful limbii peste buzele subit uscate şi întrebă fără să se întoarcă :

– Barron ! Ce faci aici ?

– Uşa rămăsese deschisă, am intrat... Vreau să-ţi vorbesc.

Fără ruşine, el se instală pe pat, cu aerul cel mai firesc din lume. Ea se tulbură.

– Ascultă, eu... eram pe punctul de a mă îmbrăca. Aş prefera să vorbim într-un alt moment, dacă binevoieşti, şi... ăă, în altă parte !

– Asta înseamnă că nu vrei să mă primeşti în camera ta ? întrebă el, cu şiretenie.

Ea roşi violent şi nu răspunse.

– Tu vii în camera mea ! continuă Barron. Astea sunt, desigur, cele două locuri unde putem avea un pic de intimitate.

Exact de asta se temea Ambre cel mai mult : să se afle singură cu el !

El păru că îi ghicise gândurile, căci reluă :

— Pe foarte curând...

Ea îl întrerupse cu asprime :

— Nu vreau să mă mai gândesc la asta, Barron ! Eram ridicoli !

— Crezi într-adevăr ? Tocmai mă întrebam...

— Încetează să-ţi mai pui întrebări. Afacerea este încheiată, înţelegi ?

El îi lansă un surâs seducător, şi dinţii săi luciră pe chipu-i bronzat.

— Cine ştie ? O să-ţi petreci câteva zile aici... Şi câteva nopţi, adăugă el pe un ton înveselit.

— Barron, am fost trasă pe sfoară o dată. Asta nu se va mai întâmpla iarăşi, după şapte ani !

— Cât e de ciudat ! Nu sunt mai degrabă eu cel care m-am lăsat dus de nas ? ripostă el brusc, pe un ton înţepător. Oricum ar sta lucrurile, vreau să-ţi vorbesc, aici şi acum.

El se lungi hotărât pe cuvertura de mătase roşie, pentru a sublinia că nu avea deloc intenţia să plece. Cu un surâs ironic pe buze, îşi aşeză confortabil o pernă şi îşi încrucişă picioarele. Resemnată, Ambre întrebă cu un aer plictisit :

— Despre ce vrei să discutăm ?

— Despre noi !

Ambre se dedică cu o patimă suspectă inventarului trusei de machiaj, şi simulă indiferenţa.

— Foarte bine. Te ascult.

– Iată, acum șapte ani, credeam că tu nu erai în definitiv decât o debutantă în cinema, în stare de orice pentru a-ți satisface ambiția.

– Cum de ai putut să crezi un asemenea lucru ? exclamă Ambre, indignată. Nu eram nici măcar actriță ! Eram o puștoaică de optsprezece ani, mai degrabă provincială, care asista la ceea ce nu văzuse niciodată în viața ei : turnarea unui film !

– Ai făcut ceva mai mult decât să privești, îți amintesc !

– Ce vină aveam eu că semănam cu o actriță care tocmai se certase cu Max și care plecase din nou la Hollywood în aceeași zi ? El mi-a cerut s-o înlocuiesc pe negândite, într-o scenă în care trebuia să ne sărutăm ! Dacă aș fi știut !

– Bravo ! Pentru o provincială neînsemnată, te-ai arătat foarte isteață ! Sărutul tău ți-ar fi adus un Oscar ! Oricum, ți-a oferit un post de secretară : a lui Max tocmai pleca, din întâmplare !

– Ești nedrept, Barron. N-am umblat niciodată cu tertipuri.

– Poate, admise el. Fapt e că te-am întâlnit mereu în drumul meu, începând din momentul acela. Și, cum tu ți-ai dat seama repede că nu-mi erai indiferentă, ai pus ochii pe mine.

– Barron ! Nu-i adevărat ! Eu... Da ! Eram îndrăgostită la nebunie de tine, dar atâta tot !

— Desigur, tu ai profitat de ocazie. Pe deasupra, cum tu erai frumoasă de picai, am fost sedus literalmente de tine! Apoi, evenimentele s-au precipitat, până într-atât încât m-am pomenit căsătorit înainte de a fi avut timp să-mi dau seama de jocul tău.

— Jocul meu? Care joc? întrebă Ambre cu răceală.

— De a te folosi de mine pentru a face carieră.

Ea începu să tremure de mânie și de supărare sub privirea aspră și expresia lui de dispreț. Totuși, a discuta cu Barron se dovedea inutil! El avea întotdeauna dreptate.

— De ce să dezgropăm trecutul, Barron? Ce cauți?

— Încerc să înțeleg, Ambre. Așa judecam eu, de la despărțirea noastră. Dar atunci când te-am revăzut adineauri, îndoielile m-au asaltat. M-am înșelat în privința ta? Lămurește-mă. Spune-mi de ce ai procedat așa cum ai făcut-o?

— E prea târziu, Barron. Timp de șapte ani am încercat să uit acea vară nenorocită. Nu încerca să deschizi rana, ce fi prea crud.

Un hohot de plâns o înăbuși. Dintr-un salt, Barron fu lângă ea, care ridică spre el ochii plini de lacrimi, și el îi mângâie părul cu blândețe.

Sub mângâierea mâinii lui mari și fierbinți, o străbătu un fior. O cută amară deformă colțurile gurii lui virile.

– Şi mie mi-a fost greu să te uit, Ambre. Dar oare am izbutit cu adevărat ? Sărutul acela...

– Nu-mi mai vorbi de asta, te rog ! Nu trebuie să-i acordăm prea multă importanţă, mi-ai repetat-o destul, odinioară !

Vocea tinerei femei era prefăcut dezinvoltă.

– Îţi spuneam asta când aveai optsprezece ani şi când mă gândeam că erai mai îndrăgostită de prestigiul meu decât de mine ! mărturisi el.

Ambre se abţinu să strige : **Erai aşadar atât de orb ca să nu-ţi dai seama că te iubeam la disperare ?!**

Dar ea izbuti să răspundă :

– Orice adolescentă admiră o vedetă de cinema. E firesc.

– Da, dar astăzi, eşti o femeie tânără de douăzeci şi cinci de ani care lucrează în cinematografie. Să presupun că celebrităţile nu te mai pasionează ?

– Cine ştie ? îl ironiză Ambre cu asprime, îndepărtând mâna care urma mângâietor linia cefei sale. Poate mi-am păstrat sufletul de copil ?

– Asta m-ar mira ! Scenariştii sunt, orice s-ar spune, cu picioarele pe pământ.

– Adevărat ? Mulţumesc pentru compliment. Vrei să mă întrebi ceva, poate ? insinuă ea perfidă.

Barron nu găsi de cuviinţă s-o ia la rost şi continuă :

— Totuşi, dacă până azi n-ai avut pe nimeni altcineva în viaţa ta, asta ar dovedi faptul că m-am înşelat în privinţa ta : presupun că nici un producător n-ar fi putut rezista farmecelor tale ! Probabil că ai întâlnit mii de ocazii de a avea o situaţie mai avantajoasă. Ce joc joci tu ?

— Niciunul ! Mă mulţumesc să fiu eu însămi, Ambre Howard ! Şi, crede-mă, asta îmi ajunge cu prisosinţă !

— Poate, spuse el dus pe gânduri. Până să te revăd, nu aş fi crezut-o cu adevărat. În prezent, eu... eu nu prea mai ştiu ce să cred.

Cu ochii privind în gol, Ambre mângâie distrată suprafaţa netedă a noptierei din lemn exotic. Ea se afla în aceeaşi expectativă, neliniştită să vadă doborâte rând pe rând obstacolele atât de anevoios ridicate pentru a se proteja. Măcar să binevoiască el să părăsească încăperea şi s-o lase în pace ! Trebuia ca el să plece ! Altminteri, liniştea ei ar fi compromisă !

— Crezi ce vrei, mi-e indiferent, declară ea pe un ton sec. Am solicitat divorţul pentru că voiam să te văd ieşind din viaţa mea.

— Şi acum ? Te afli tot în aceeaşi dispoziţie ?

— Eu... Nu văd ce m-ar fi putut determina să-mi schimb părerea !

— Mincinoaso !

El pronunțase aceste cuvinte cu o stranie tandrețe.

– Nu te apropia de mine ! izbucni Ambre.

– De ce nu ?

– De-aia !

– De-aia că nu ești stăpână pe tine, nu-i așa ?

– Nu-i adevărat ! Te urăsc ! Nu am venit aici decât chemată de tine.

– N-am întâmpinat totuși multă împotrivire ! Ba chiar te-ai arătat oarecum dornică...

Tânăra femeie își întoarse capul. Tăcerea ei era grăitoare.

– Știi, Ambre, înțeleg foarte bine ceea ce simți. Ne revedem pentru prima oară după șapte ani și observăm că reproșurile noastre nu prea sunt întemeiate... Cred că am putea încheia un armistițiu.

– Un armistițiu ?

– O încetare a ostilităților, ca într-un film ! Se fluturâ steagul alb, apoi se negociază. Să facem întocmai. De ce să ne declarăm război ? Poate am reușit să redevenim prieteni ?

El îi întinse mâna lui mare.

– Prieteni ? Te pricepi la cuvinte ! Nu, Barron, nu vom mai putea fi prieteni niciodată, tu și cu mine.

– Putem totuși să încercăm, nu ?

O făcu să amuțească. Rămas cu mâna întinsă, el îi surâdea amabil. Cu timiditate, Ambre își așeză mâna în mâna lui. Degetele ei

fine fură cuprinse de o palmă fierbinte. Inima ei bătu mai tare, un fior ușor o străbătu. **Prieteni ?** Acea simplă atingere a făcea să-și piardă mințile și el voia să fie **prieteni ?**

Ochii lor se întâlniră. O licărire pătimașă străbătu privirea lui Barron. El îi împărtășea emoția și îi venea greu să-și stăpânească dorința pe care ea i-o inspira. O clipă, tânăra femeie dădu frâu liber imaginației. Urmară câteva minute magice.

El o atrase aproape și îi mângâie cu gingășie părul care, asemeni firelor de mătase aurii, îi alunecau printre degete.

— Îmi place coafura asta. Păstreaz-o în seara asta la cină. Din nenorocire, nu vom fi singuri. Vor fi și mama, Max și Carlotta. Dar după cină...

Ambre se îndepărtă brusc. Simpla rostire a numelui Carlottei fusese de ajuns să rupă vraja. Ea străbătu camera și se duse să se refugieze pe verandă. Barron o urmă.

— Ambre ! Ce ai ?

— Te rog, pleacă, spuse ea încetișor. **Pleacă,** gândi în sinea ei, **cât timp mai am curajul să-ți reziști !**

— Ambre, privește-mă !

Supărată, ridică ochii spre el. Privirile lor se întâlniră, unite de un soi de atracție invizibilă.

— Și tu... nu-i așa ? sublinie el, doar atât.

O amuzită satisfacție se manifestă în vocea lui Barron. Un surâs ezitant subție buzele tinerei femei.

– Cum am putea să fim... **prieteni ?**

– Ai dreptate, e imposibil.

În clipa următoare, el îi cuprinse gura și își strecură mâna sub catifeaua rochiei. Sub degetele lui, goliciunea sânului plin, rotund, care se întărea deja, îi întețea dorința. O trase lângă el și corpurile lor se înghesuiră unul într-altul.

– Barron, ne văd cei din jur...

Cu părere de rău, se desprinse din îmbrățișare, se îndepărtă un pic, și îi apăsă capul blond de pieptul lui. Ea îi auzea inima bătând nebunește.

Gâfâind, el murmură :

– Așa e... Și este timpul să ne pregătim pentru cină. Pe curând, și fă-te frumoasă !

El îi dădu un sărut duios pe frunte și dispăru. Cu ochii privind în gol, Ambre stătea nemișcată, indiferentă la frumusețea apusului de soare care poleia cu aur și purpură valurile argintate. Crâmpeie de nori roșiatici vărgau cerul care trecea spre albastrul nopții.

Gândurile i se răvășeau în minte. Ce ironie ! După un divorț, și șapte ani de cumințenie exemplară, iat-o că se arunca din nou în brațele lui ! Asemeni fluturilor care se năpustesc orbește spre flacăra care le va arde aripile și îi va ucide cu siguranță.

Totuși, ea nu mai era puștoaica de optsprezece ani îndrăgostită de o vedetă ! Mamă de familie, asigurată cu o meserie, Ambre avea obiceiul să frecventeze oameni celebri. Mândră

de independența sa, iată că în răstimp de două ore uitase de cei șapte ani de luptă !

Un fior o străbătu, în ciuda blândeții acelei seri tropicale.

De ce venise ? Pe moment, adevăratele motive ale prezenței sale aici păreau lăsate pe planul al doilea ! Nici măcar nu discutaseră de scenariul ei !

De acum înainte, va trebui să se arate mai prudentă. Și în nici un caz nu trebuia să cedeze misterioasei încântări care îi atrăgea irezistibil pe amândoi.

Carlotta se afla aici. Fără nici o îndoială, relațiile ei cu Barron depășeau cu mult cadrul profesional.

Se pare că trăiesc mai mult sau mai puțin împreună, ceea ce nu-l împiedica pe Barron s-o hărțuiască pe fosta lui soție cu insistențele sale. Ce fel de bărbat era el oare ? Simțea nevoia să curteze toate femeile ? Carlotta era atât de blazată, atât de pervertită, încât să-i încurajeze purtarea ?

Sentimentele pe care Barron le nutrea față de fosta sa soție trebuiau să fie mult mai puțin profunde. Nu încăpea îndoială, nu avea decât un țel : s-o cucerească din nou. El tot mai păstrase acea detestabilă mentalitate de seducător. Talentele sale de actor îi serveau de minune !

Ar putea fi vorba, desigur, de o răzbunare ? Ambre tremură din nou și se instală în fața me-

sei cu oglindă. Oglinda îi reflecta chipul palid şi tras. Cu mâinile tremurânde, tânăra femeie începu să se machieze. Adevăratul ei duşman nu era nici Barron, nici măcar Carlotta. Era ea însăşi. Or, atât fericirea ei cât şi cea a lui Joey, depindeau de această luptă.

CAPITOLUL 4

Ambre coborî scara în foşnetul mătăsos al rochiei sale de crep negru. Deci, ea urma să cineze cu Barron şi Carlotta... Fermecătoare perspectivă !

În pofida dorinţei lui Barron, ea nu căutase să „se facă frumoasă". Dimpotrivă, alesese intenţionat o toaletă puţin potrivită : un coc sever, o rochie cu guler pe gât şi cu mâneci lungi, o absenţă totală a bijuteriilor şi nici un parfum. Ea îi cunoaştea gusturile ; el, căruia îi plăceau femeile machiate şi împopoţonate, va fi furios. Cel puţin va deduce că fosta lui soţie nu încerca să-i facă pe plac, cu atât mai puţin să-l cucerească.

Modulaţiile sfâşietoare ale unui fragment muzical interpretat în surdină la pian ajunseră până la ea, şi recunoscu cu plăcere o melodie a unuia dintre compozitorii ei favoriţi, Scriabin. Oamenii bogaţi au uneori gust. Vai, surâsul cristalin al Carlottei răsună, venind dinspre sufragerie, şi acoperi momentan muzica.

– Scumpule, exclamă ea zgomotos, tu ştii prea bine că eşti singurul care mă poate face fericită !

Restul frazei fu înecat într-un val de acorduri. Ambre se oprise în cadrul uşii şi observa scena. Carlotta, agăţată de braţele lui Barron, era pur şi simplu strălucitoare. Purta o rochie de lame aurit care îi lua forma corpului şi i-o scotea în relief într-un chip mai mult decât sugestiv. Feminină până în vârful unghiilor, ea îşi lăsase părul să-i atârne într-o cascadă de bucle brune peste umerii uşor bronzaţi, încadrând un chip adorabil luminat de doi ochi mari violeţi evidenţiaţi de machiaj. Printre genele-i lungi şi negre, Carlotta aruncă o ocheadă scurtă spre Ambre, mereu nemişcată, şi se prefăcu că n-o observă. Dar un uşor surâs flutură pe buzele ei. Nu, zău, Carlotta nu avea deloc a se teme de o rivală atât de ştearsă şi atât de jalnic îmbrăcată.

O clipă, Ambre îşi regretă ţinuta. Desigur, faţă de farmecul cu totul exotic al Carlottei, ea nu avea nici o şansă. Cu atât mai bine ! Nu avea deloc intenţia să atragă privirile lui Barron !

Totuşi, o înţepătură stupidă îi strânse inima văzând-o pe Carlotta cum îi aranjează, cu degetele ei fine cu unghii roşii, cravata de mătase a lui Barron. Acest gest simplu demonstra în mod clar întreaga intimitate şi complicitate a

celor doi... Barron se aplecă spre tânăra femeie și îi murmură ceva la ureche.

Ambre se clătină. Ei formau într-adevăr un cuplu perfect... Ea îl zări pe Max care fuma, ca de obicei, neglijent cocoțat pe brațul unui fotoliu, în plină conversație cu o doamnă în vârstă, cu siguranță Margaret Skyemaster, mama lui Barron.

Deopotrivă îmbrăcată cu o rochie de mătase bleu înveselită de un șirag dublu de perle lucioase, ea îi întinse interlocutorului ei o scrumieră grea de cristal, chiar în clipa în care scrumul țigării lui era să se răspândească pe mocheta groasă. Zărind-o deodată pe Ambre, necunoscuta îi adresă un surâs plin de căldură de bun-venit și îi strecură o vorbă lui Max, care făcea tot posibilul pentru a-i evita privirea. Resemnat, el strivi țigara și se ridică pentru a veni, cu pas nesigur, s-o întâmpine pe Ambre. El o îmbrățișă și își drese glasul. Apoi, cu o voce joasă de bas pe care tutunul și excelentul whisky cu care era obișnuit o făceau să fie un pic răgușită, el declară :

— Bună seara... Voiam să trec să te văd, dar Barron mi-a spus că te odihneai, atunci... El se opri înainte să continue pe un ton mai jovial : De fapt, se pare că ați găsit o modalitate de a vă înțelege în privința filmului ?

— Nu !...

Ambre nu revenea la asta. Ei nici măcar nu atinseseră subiectul.

– Imposibil ! Știu totul ! continuă Max ridicol de entuziast. Bănuiam eu că până la urmă te vei pleca în fața evidenței. Este o afacere nemaipomenită pentru noi patru.

– Pentru noi **patru ?** izbucni Ambre, sufocată.

– Ei bine, da, Carlotta, tu, Barron și eu... o echipă excelentă, nu crezi ?

În mod vizibil, el era încântat și un pic băut.

– De altminteri, continuă el coborându-și vocea, toată treaba asta e neoficială. Doar oficioasă. Mica petrecere din seara asta dovedește clar că securea de război a fost îngropată, nu-i așa ?

Ambre păli. Max, care totuși se lăuda că are spirit de observație, nu-și dădea seama de nimic. Ea mătură cu privirea încăperea elegant mobilată, căutând disperată o portiță de scăpare ! Din nenorocire, se dovedea imposibil să bată în retragere. Trebuia deopotrivă să facă față lui Barron, mamei lui, Carlottei, și agentului său.

Max o luă prietenește de braț și o antrenă către Margaret Skyemaster.

– Vino, Margaret este nerăbdătoare să facă cunoștință cu tine.

Ambre îl urmă fără împotrivire. Max făcu prezentările în stilul său obișnuit și relaxat. Dar, în această seară ea îl socoti exasperant, cu aspectul lui de vagabond ciufulit. Chiar îmbrăcat

în smoking, semăna oarecum cu un câine prăpădit și neglijent.

— Dar e fermecătoare ! exclamă Margaret, pe un ton amabil și vizibil sincer. Acum înțeleg motivul pentru care Barron v-a luat de soție. Demult îmi dorisem să vă cunosc...

Ambre surâse cu indulgență și murmură, un pic jenată :

— Și eu mi-am dorit asta, doamnă. Din nefericire, este o întâlnire... cam... târzie.

— Nu spuneți prostii, replică doamna în vârstă, bătând-o ușor cu palma peste mână.

Ea se întoarse către Max și lansă, decisiv :

— Max, du-te și caută ceva de băut pentru invitata noastră cât timp stăm de vorbă.

Max se supuse. Margaret surâse cu indulgență și îi făcu cu ochiul lui Ambre.

— Max și cu mine suntem vechi prieteni. E atât de multă vreme de când îl cunosc, încât îmi este uneori rușine să abuzez de amabilitatea lui. Dar el știe că nu sunt atât de voinică pe cât par. Am inima cam obosită.

Ambre o privi îngrijorată. Margaret Skyemaster izbucni în râs.

— Nu, nu vă neliniștiți. Mi-a fost plasat un stimulator, un aparat de-a dreptul infailibil ! Dar am vorbit destul de sănătatea mea șubredă. S-ar cuveni să mă scuzați că sunt o gazdă atât de nepricepută.

Ambre protestă din politețe în timp ce îi aruncă o ocheadă piezișă lui Barron. Acesta

flecărea în continuare cu Carlotta. Ea își întoarse repede ochii, hotărâtă să-l ignore pe cât îi era cu putință. Atenția ei se îndreptă asupra doamnei în vârstă cu părul alb, plăpândă și fermecătoare, pe care nu se putea abține să n-o considere simpatică.

— În definitiv, continuă aceasta, faptul că d-voastră și fiul meu ați divorțat nu constituie un motiv să nu fim prietene amândouă. Am spirit larg, știți. Cred că aceste soluții sunt inevitabile atunci când două persoane nu se înțeleg. Și dacă, bineînțeles, nu se pune problema copiilor.

Ambre înghiți cu dificultate... Din fericire, Max reveni în clipa aceea cu băuturile, ceea ce o feri de un răspuns. În urma lui, Barron și Carlotta, braț la braț, veneau alene. Încremenită, Ambre avu impresia, o fracțiune de secundă, că fostul ei soț îi lansase o privire pătrunzătoare care spunea multe. Auzise el ultimele cuvinte rostite de mama lui ?

— Am surprins ceea ce spuneați, interveni Charlotta întorcându-se către Margaret, și trebuie să mărturisesc că nu sunt întrutotul de acord !

Ea trase o dușcă de scotch și făcu să răsune cuburile de gheață din paharul ei, cu un aer dezinvolt.

— Se acordă prea multă importanță copiilor, în America. Aceștia sunt regi. Să luăm cazul meu ! Am trei copii și am divorțat de trei ori.

Dacă le-aş fi cerut părerea, demult ar fi trebuit să-mi abandonez cariera ca să mă ocup de ei şi să le fiu dădacă !

Ea izbucni într-un râs strident şi îi lansă o privire cochetă lui Barron. Ambre fu consternată să constate că el îi răspundea printr-un surâs indulgent şi amuzat, care îi accentuă cutele gurii.

Încurajată, Carlotta îşi întări spusele :

– Cred că trebuie să-ţi trăieşti viaţa. Asta am şi făcut. Nimeni n-a suferit din pricina asta. La început, ei nu erau încântaţi să stea la pensiune, dar s-au obişnuit cu asta. Şi apoi, îi văd în vacanţe, în fine, când pot. De ce să fii sclavul copiilor ? Ei sunt atât de egoişti.

– Copiii, murmură uşor Ambre, cu o voce înăbuşită şi plină de ură, nu sunt atât de egoişti după cum presupuneţi. Sunt fiinţe sensibile, şi eu nu cred că din egoism au nevoie de îngrijirile mamei lor, şi că...

O privire a lui Max o făcu să se întrerupă cu prudenţă. Intervenţia ei probabil că o făcuse suspectă, căci o tăcere jenantă se aşternu.

– Dumnezeule, ce vehemenţă ! susură în sfârşit Carlotta. Luaţi această problemă prea în serios, pentru cineva care nu are copii. Sunteţi în măsură să vorbiţi despre asta ? D-voastră nu aţi avut de ales niciodată între progenitură şi carieră, pare-mi-se ?

S-ar fi putut auzi o muscă zburând ! Ambre, prea tulburată pentru a *riposta*, își dădu seama că se lăsase târâtă pe un teren periculos. Privirea sfredelitoare și nedumerită a lui Barron era așternută asupra ei.

— Nu e necesar, declară el, să ai copii pentru a-ți formula opinia asupra educației. În ceea ce mă privește, nu e nevoie să fiu tată pentru a avea o părere asupra chestiunii.

Ambre își reținu respirația și privi în jos.

— Adevărat, scumpule ? se sclifosi Carlotta. Atunci, de partea cui ești ?

— Cred, continuă Barron cu seriozitate, că un pension nu poate înlocui autoritatea și afecțiunea părinților. Și, în afară de un caz de forță majoră, mi-ar veni greu să accept să încredințez educația copiilor mei unui oarecare.

Ambre primi încă o dată impactul ochilor albaștri care păreau că vor să-i sondeze sufletul. Desigur, el o sprijinise. Dar părerile lui, atât de limpezi în aparență, ascundeau poate o amenințare. Aerul lui serios și tonul vocii lui o făcură să tremure : Barron nu era un adversar de neglijat.

Carlotta făcu o mutră înciudată și, pentru prima oară, se arătă lipsită de eleganță.

— Scumpule, lansă ea, înțepată, tu însuți spui că nu ești tată de familie. Ești liber, faci ce poftești. Totuși, te cunosc de-ajuns ca să știu că nu ți-ai sacrifica niciodată libertatea pentru un copil !

— Aici te înșeli, Carlotta, replică Barron amar.

Se așternu o tăcere prelungită. Max tuși ușor

și încercă să risipească jena care se abătuse asupra invitaților.

— Ăă... dorește cineva să bea ceva ?

— Da, eu ! izbucni Ambre care, ușurată, îi întinse paharul...

— Ambre, dar... abia te-ai atins de pahar !

Într-adevăr, paharul ei era plin. Tulburată, îl gratifică pe Max cu o privire rugătoare. Repede ! Să schimbe subiectul conversației ! El înțelese rugămintea ei făcută mușteste.

— Oh ! Iartă-mă. Tu doreai gheață, fără îndoială ? îngăimă el, recăpătându-și dezinvoltura. Așteaptă, mă ocup eu de asta !

El își petrecu cu familiaritate brațul în jurul umerilor Carlottei, o antrenă cu el spre bar și lansă spre o persoannă imaginară :

— Vreți să vă povestesc ultimele picanterii de la Hollywood ?

Toți cei de față îl urmară.

Abia începea să se simtă relaxată când o prezență o obligă să se întoarcă. Privirea albastră și profundă a lui Barron o țintuia. El încruntă sprâncenele cu nedumerire.

— Îmi pari tare nervoasă, astă-seară... Ce ai ?

— Presupun că ar trebui să mă simt perfect destinsă, răspunse ea cu asprime. Dar nu cunosc practic pe nimeni aici, în afară de cei pe care nu țin în mod special să-i văd.

Barron păru încurcat de tonul ei înțepat și răspunse cu o anumită blândețe :

— Credeam că stabilisem un armistițiu adineauri, Ambre... M-am înșelat ? Mama mea te

consideră în mod vădit foarte simpatică, şi tu ştii bine că Max ar face orice pentru tine. La urma-urmei, este în aceeaşi măsură agentul tău pe cât este şi al meu.

– Este şi al Carlottei.

– Ah !... Carlotta ! Asta era... Prezenţa ei aici îţi displace ?

De la barul unde se afla, râsul actriţei veni, ca o replică, răsunând în urechile lor.

Ambre strânse din buze.

– Mie ? replică ea cu vehemenţă... Nicidecum...

– Atunci, cu atât mai bine ! Nu cumva să te crezi ameninţată. Carlotta este o fată tare simpatică şi are mult talent. Dar, adăugă el cu o voce caldă şi catifelată care o tulbură peste măsură, şi tu eşti la fel.

Ambre ridică din umeri cu un mic râs trist şi dezamăgit.

– Noi două nu facem parte din aceeaşi lume.

– Din punct de vedere profesional, vrei să spui... sau în calitate de femei ?

El o privi cu un aer de curiozitate amuzată care ávu darul s-o exaspereze.

– În ambele privinţe, replică ea cu severitate.

– Nu sunt de acord ! E adevărat, nu profesaţi aceeaşi meserie. Carlotta e actriţă, deci celebră. Tu eşti scenaristă, prin urmare necunoscută publicului. Dar în ceea ce priveşte feminitatea...

El o cântări din priviri, cu un surâs pe buze mai degrabă jenant.

Furioasă împotriva ei însăşi, Ambre se simţi roşind sub această privire îndrăzneaţă care părea a o dezbrăca pe loc.

— Îmi pare tare rău, răspunse ea pe un ton glacial pentru a-şi ascunde tulburarea, dar Carlotta şi cu mine nu intrăm în aceeaşi... categorie, cum obişnuiesc să spună sportivii.

— Diversitatea este una dintre farmecele existenţei. Fiecare cu stilul său.

— Zău ? Care este aşadar stilul tău ? îi scăpă ei fără să se gândească.

Ambre îşi muşcă buzele, dar prea târziu. Ei îi venea să-şi dea palme pentru că a căzut într-o asemenea capcană grosolană. Barron părea că se amuză nebuneşte.

— Ah ! Iată o întrebare interesantă ! exclamă ironic.

Umilită, ea murmură :

— Nu eşti obligat să răspunzi.

— Ba da, ba da, insist. Deci tu mă întrebi care este genul meu de femeie, e chiar aşa ?

— Eu... Asta nu mă interesează câtuşi de puţin.

— Ah ! dar... iartă-mă ! Mi-ai pus sau nu întrebarea ?

El tăcu o clipă apoi, pe un ton mai grav, reluă cu blândeţe :

— Parcă cu tine m-am căsătorit, nu ?

– Îţi reamintesc că mariajul s-a soldat printr-un divorţ, replică ea, dezamăgită de ambiguitatea răspunsului dat de el.

– Exxct, spuse el. Dacă înţeleg bine, adăugă el cu răutate, vrei o declaraţie clară şi concisă ! Ei bine, iată : în ciuda acestei îmbrăcăminţi caraghioase şi a acestei pieptănături care te face s-o iei la fugă, prefer genul tău. Eşti satisfăcută ?

Ea încercă în zadar să-şi domolească agitaţia şi se prefăcu nemulţumită :

– Cum trebuie să consider asta ? spuse ea cu răceală. Este un compliment sau o insultă ?

– Şi una şi alta, replică el cu asprime. Sincer, n-ai fi putut să-ţi pui o altă rochie în seara asta ? Ştii bine că detest cocurile. Tu ai aerul că te duci la o înmormântare !

Mânia lui Ambre se aprinse din nou. Cu ce drept îşi permitea el s-o critice ? Câtă aroganţă pretenţioasă !

– Excelentă comparaţie ! Îmi doream tot atât de mult să te văd şi să-mi petrec seara cu tine, cât să mă duc la o înmormântare, murmură ea printre dinţi.

Dar cum Margoret Skyemaster îi privea discutând, ea însoţi aceste cuvinte tăioase de un surâs forţat. Ceilalţi se apropiaseră încetul cu încetul. Barron, cu ochii strălucind de o iritare stăpânită, o împinse într-un loc mai liniştit. Când Ambre îi simţi mâna autoritară urcând de-a lungul spatelui ei, tresări ca sub şocul unei descărcări electrice.

O obligă să se uite la el. Privirea lui, deodată înăsprită, o sfredeli ca pentru a-i citi în inimă.

– Explică-te ! Ce înseamnă asta ?

– Știi tu foarte bine. Tu mi-ai cerut să vin. Și dacă nu mă amenințai la telefon, aș fi fost acum la Los Angeles, în loc să-mi pierd timpul aici !

După o scurtă tăcere, Barron răspunse pe un ton liniștitor :

– E adevărat, ai dreptate. Eu... cred că am fost un pic cam repezit rând te-am chemat...

Mânia lui se potolise. O ținea pe Ambre de talie și, cu toate că apăsarea mâinii lui fu lejeră, ea îi simți căldura prin rochia de crep negru. Tulburarea o făcu să se clatine din nou.

– Îmi dau seama acum, că n-am avut dreptate, continuă el, complet îmblânzit.

Dar, în ciuda amabilității și a sincerității care se remarcau în vocea lui, Ambre rămase de piatră și se eliberă cu o mișcare grațioasă a șoldurilor pentru a ajunge pe verandă, sperând că el nu o va urma. În noaptea înstelată se simțea mireasma plăcută a iasomiei. Parfumul îmbătător o făcu să închidă ochii pe jumătate, până din nou, pașii viguroși ai lui Barron răsunară pe pardoseala ceruită.

– Noaptea e splendidă, nu-i așa ? sublinie el, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Și, aproape pe șoptite, continuă : Vezi acele focuri care scânteiază la orizont ?

– Acolo jos ?

– Da. Sunt luminile din Key West.

– E departe ?

– Vreo zece kilometri. Dar curenţii şi vântul sunt favorabili. Cu o barcă cu motor, se poate ajunge acolo în douăzeci de minute.

Mâna fierbinte a lui Barron se aşeză pe umărul ei şi coborî încet de-a lungul braţului, într-un foşnet de mătase.

Un fior de plăcere o străbătu.

– Dacă vrei, reluă el, putem să mergem în plimbare cu barca amândoi, după cină.

– Şi ceilalţi ?

– Amândoi, am spus.

Apăsarea mâinii pe braţul ei se accentuă, şi el se apropie din nou de ea. O clipă, Ambre fu cât pe ce să cedeze, văzându-se deja singură cu el, legănată de o uşoară hulă sclipind sub lună, învăluită de o briză călduţă încărcată de toate efluviile mării...

Tânăra femeie se încordă. Ea nu prea ştia cum se vor termina toate astea. Încrederea în sine îi dispăruse. Se eliberă cu răceală.

– Ce ţi s-a mai năzărit ? întrebă el, iritat.

– Nu vreau să mă atingi.

– Mincinoaso ! Dimpotrivă, mori de dorinţă ! Ca şi mine, îţi mărturisesc !

El făcu iar un pas înainte, dar de data asta, ea se feri. Cu siguranţă, era nevoită să adopte o altă tactică pentru a-l obliga să păstreze distanţa.

– Eu... nu spun că-mi displace, ci mai degrabă că aceste gesturi îmi trezesc prea multe amintiri. La ce bun ?

– Pentru că în prezent, totul poate fi încă şi mai bine.

El se proţăpi în spatele ei. Când o cuprinse de talie pentru a o atrage spre el, Ambre închise ochii şi strânse buzele, pentru a nu ceda simţurilor ei tulburate de aceste mângâieri. El se juca în părul ei, desprinse una câte una agrafele coculuí şi buclele se lăsară brusc în cascadă peste umerii ei.

Ambre se întoarse cu brutalitate, dar reproşurile i se stinseră pe buze. Ea se simţi vulnerabilă şi descumpănită, paralizată de emoţie în faţa înaltei şi puternicei siluete care se decupa pe clarul de lună argintat. Acest chip brunet şi viril, care îi surâdea cu tandreţe, o făcea să-şi piardă capul şi o inunda de o căldură tulburătoare căreia nu i se putea împotrivi.

Acest decor romantic era cu siguranţă pricina ! El o strângea deja în braţe, atât de tare încât ea nu se putea elibera.

– Trebuie să uiţi trecutul, Ambre, şi să luăm totul de la început, spuse el cu simplitate.

– Nu, nu, nu vreau ! strigă ea scuturând din cap, în timp ce părul ei tocmai îi biciuia obrazul lui Barron.

Pieptul lui larg era neclinit ca un zid.

– Şi de ce nu ?

– De ce ? Pentru că prima lecție mi-a ajuns ! Știu la ce mă pot aștepta din partea ta ! Tot ceea ce încerci, este o aventură de o noapte ! Acest gen de relații nu mă interesează.

– Nici pe mine.

Undeva înlăuntrul ființei sale, ea se simți mișcată de o ciudată, dureroasă și exagerată speranță. Buzele lui Barron se rătăciseră în părul ei, atingându-i ușor fruntea ; apoi, după ce au urmat linia nasului și a bărbiei, ele se ascunseră în scobitura gâtului. Ambre tremură.

– Putem să luăm totul de la zero, Ambre. Nimic nu ne poate sta în cale. Și noi ne dorim atât de mult unul pe celălalt...

Eroare ! gândi în sinea ei. Erau despărțiți de prea multă vreme. Și exista între ei prea multă amărăciune, lipsă de înțelegere și rancchiună.

– Când te țin așa în brațele mele, murmură Barron ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, totul pare uitat. Nu mai e neînțelegere, nu mai e ură.

– Eu nu simt așa ! făcu ea cu asprime.

Evident, lui îi era ușor să fie mărinimos. El nu se pomenise singur cu un copil de crescut. Nu fusese acuzat că se căsătorise din interes ; nu fusese în mod rușinos ignorat timp de un an și lăsat cu inima frântă, pentru o altă iubire. Evocarea acestor penibile momente îi redă lui Ambre simțul realității.

Cu toată dorința ei de a rămâne în brațele lui Barron și de a se cuibări cu căldură la pieptul lui, ea îl respinse printr-o tresărire de voință.

Cu atâta energie încât el îi dădu drumul surprins. Cu o voce aspră și rece, ea îi aruncă :

— Totul s-a isprăvit între noi, Barron, și de multă vreme. Amintește-ți : mi-ai dat bani pentru a plăti divorțul și a te debarasa de mine. Apoi, cinică, ea adăugă : Urăți așadar că nu m-am căsătorit cu tine din dragoste ? De altminteri, mâine plec de aici. Părăsesc această insulă, ca să nu te mai văd niciodată.

Vorbele își nimeriseră ținta. Barron strânse brusc maxilarele. O remușcare îl asaltă. Fără îndoială, ea îi redeșteptase vechile bănuieli.

Maria veni să anunțe că cina era servită.

Ambre urma să facă stânga-mprejur pentru a se alătura invitaților, atunci când Barron, cu chipul întunecat și dur, o apucă de încheietura mâinii cu o violență abia stăpânită.

— Nu te grăbi, scumpa mea, articulă el domol. Când mă gândesc că am putut crede în sinceritatea ta !

El o privi îndelung, în tăcere, cu ochii plini de dispreț.

— Era să uit ceea ce ești tu de fapt...

Ambre se răsuci pentru a-și elibera încheietura mâinii, dar degetele de oțel se afundară și mai mult în carnea ei delicată.

— Barron, lasă-mă, mă doare.

El slăbi ușor strânsoarea dar nu-i dădu totuși drumul.

— Te voi lăsa să pleci când voi avea chef, murmură el cu o voce înăbușită de mânie. E

timpul să înțelegi că jocul tău meschin s-a terminat. Nu tu ai să-mi dictezi cum să mă port. De data asta n-am să mă mai las păcălit !

Ambre îl privea fără să înțeleagă.

– Ce vrei să spui ? Cu ce te-am păcălit ?

– Încetează să glumești ! Încă o dată era cât pe ce să mă las dus de aerele tale nevinovate și privirile tale angelice.. Dar de fapt, ești mereu o oportunistă meschină ! Exact ca aceea pe care am întâlnit-o acum șapte ani !

Ambre fremătă sub insultă și și îl fulgeră cu privirea.

– Dă-mi imediat drumul ! Nu vreau să-ți ascult nesăbuințele.

– Dimpotrivă, o să asculți tot ce am a-ți spune, spuse el scuturând-o ușor.

– Barron... imploră ea, încet.

– Azi-dimineață, când credeai că-l ai pe Max la telefon, ai mărturisit că nu vrei să mă întâlnești de teamă să nu aflu **ceva.** Îți amintești ? Ei bine, închipuie-ți, știu despre ce este vorba. Îți cunosc micul secret ! Detectivului pe care l-am angajat nu i-a trebuit mult să-ți descopere tertipurile ! Desigur, avocatul meu este la curent.

Zdruncinată, Ambre se făcu albă ca varul la față, auzind ultimele cuvinte care răsunară la urechile ei ca într-un coșmar : **detectiv ! avocatul lui !...** Păi atunci... **El știa ?** De Joey era vorba când îi amintea de **micul ei secret !**

Cu ochii măriți de groază, cu o mână ce-i acoperea gura întredeschisă de surpriză, ea îl fixă, înspăimântată. Barron o să fie necruțător ! Cu un efort supraomenesc, Ambre încercă să-și vină în fire. Mai întâi de toate, era indispensabil să știe până unde ajunsese cu informațiile.

— Vinovăția și frica sunt zugrăvite pe chipul tău, reluă el pe un ton aspru. De ce mi-ai ascuns adevărul atâta amar de vreme ? Ce sperai să obții din toată povestea asta ?

Ambre holbă ochii. De data asta, el o descumpănea !

— Păi, n... nimic, bâigui ea.

— Minți !

— Ba, nu ! Sunt cât se poate de sinceră...

— Încetează să te mai prefaci. Tu nici măcar nu știi ce este aia sinceritate !

— Ce... socotești să faci, acum că știi ? întrebă ea, capitulând pe neașteptate.

— Nu știu. N-am hotărât încă nimic. În orice caz, de data asta, nu mă voi lăsa deposedat de ceea ce îmi aparține în mod legal !

El tăcu. Liniștea se așternu. Joey ! Joey !... Ce se va întâmpla cu el ? Barron urma să încerce să i-l smulgă cu forța ? Sau poate, și mai subtil, printr-o lentă uneltire, va încerca să-i fure afecțiunea fiului ei ? Nu mai exista nici o înțelegere secretă la care să se aștepte din partea lui Barron. Ochii lui reci, linia dură a buzelor sale îi subliniau ura.

Ambre se simți copleșită de disperare... Oboseala, grijile de tot felul, aceste întâlniri greu

de suportat cu Barron şi în fine confirmarea temerilor ei, îi înfrânseseră rezistenţa nervilor.

Tânăra femeie se smulse din strânsoarea lui şi, scuturată de hohote de plâns convulsive, ea începu să-i lovească pieptul cu pumnii strânşi, repetând între două accese de plâns :

– Nu te voi lăsa s-o faci, nu, nu te voi lăsa !

În turbarea şi dezamăgirea ei, ultimele ei puteri se risipiră, încât n-o mai ţinură picioarele. Barron trebui s-o prindă din nou şi pe când o ridica încet în braţele lui, cu chipul răvăşit, ea se auzi repetând :

– N-am să te las s-o faci...

El se aplecă, lipindu-şi buzele de urechea ei :

– Linişteşte-te, scumpa mea, zău, o să ţi se facă rău.

Apoi s-a făcut beznă.

*

* *

Nişte voci răzbătură până la ea, mai întâi îndepărtate, apoi din ce în ce mai apropiate, în care se desfăşea o neliniştе adâncă.

– Credeţi că a putut mânca ceva ce i-a făcut rău ?

– O fi din cauza căldurii !

– Decalajul orar probabil că a epuizat-o.

Apoi lumina reveni şi invadă încăperea. Ambre deschise şi închise ochii pe jumătate. Prin-

tre genele ei lungi, îi distingea pe Carlotta, pe Max şi Margaret care se agitau neputincioşi. Aplecat asupra ei, Barron îi tampona fruntea cu o batistă înmuiată în apă rece. Cineva îi desfăcuse rochia şi gulerul. Ambre încercă să se ridice, dar totul începu să se învârtă cu ea ; astfel că se lăsă din nou între pernele moi de pe sofa.

— Stai culcată, şi bea asta, spuse cu seriozitate Barron ridicându-i uşor ceafa.

— Se pare că am leşinat, murmură ea cu slăbiciune. Este prima oară când mi se întâmplă asta.

El o forţă să înghită câteva înghiţituri de ceai amar care o făcură să tuşească şi izbutiră s-o învioreze. Îşi reveni în fire, şi Barron observă asta.

— Deja îţi este mult mai bine, observă el cu un surâs palid.

El apropie încă o dată paharul de ea, însă ea îl respinse :

— Nu, mulţumesc. E în regulă.

— Vreţi să mâncaţi ceva ? se interesă Margaret, încă neliniştită.

— Nu, nu, mulţumesc. N-aş putea înghiţi nimic. Cred că aş vrea doar să urc în cameră să mă odihnesc.

Ambre se sculă, cu genunchii tremurători.

Rochia ei descheiată alunecă şi dădu la iveală un umăr rotund şi fermecător. Barron

i-o ridică din nou şi, când degetele lui îi atinseră mângâietor spatele pentru a închide fermoarul, ea tresări sub această mângâiere involuntară.

– O să te conduc până în camera ta, spuse el. Poţi să mergi ? Sau mai bine vrei să te conduc ?

Tânăra femeie îi aruncă o privire sfidătoare :

– Mamă, te rog, continuă el imperturbabil, vrei să-i porunceşti Mariei să urce cu prânzul ?

El îi luă braţul pentru a o susţine.

– Eu... eu pot să mă descurc perfect şi singură, spuse ea clătinându-se pe picioare.

– Nu sunt chiar atât de sigur de asta. Şi cum nu am chef să te culeg din josul scării, nu mai comenta.

O obligă să se sprijine de el. În definitiv, cu atât mai bine ! Totuşi, înainte să pătrundă în camera ei, Ambre întrebă :

– Barron, apropo de discuţia noastră...

– Mai târziu. Acum, eşti prea slăbită ca să vorbeşti. Vom vedea mâine.

După duritatea expresiei lui, se putea deduce că nimic nu se schimbase. Desigur, el fusese foarte emoţionat de leşinul ei, dar intenţiile lui rămâneau aceleaşi.

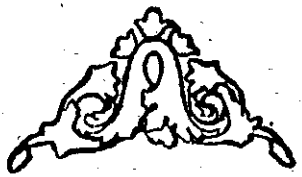

CAPITOLUL 5

Așezată pe marginea patului, Ambre mânca fără tragere de inimă. Ea își pusese o cămașă de noapte scurtă din mătase bleu și albă, și își împletise părul într-o coadă lungă aurie care îi atârna pe umăr.

Leșinul ei nu mai era decât o amintire neplăcută, dar ceea ce se întâmplase continua s-o tulbure. Era doar vina ei, de fapt.

Barron păruse, în cele din urmă, foarte dispus în ceea ce-l privea, să dea totul uitării. Dar, în fața avansurilor lui respinse, mânia îi revenise. El era atât de orgolios ! De altfel, putea ea să-și închipuie că el utilizase serviciile unui detectiv particular pentru a se informa ? În prezent, cum va putea să-l facă să înțeleagă că ea nu acționase decât în interesul lui Joey ? El nu mai voia nici măcar s-o asculte.

Afară, vântul stârnise crengile bananierilor, biciuind zgomotos casa. Un oblon pocni la parterul casei. Curând, Ambre deslușì agitația înăbușită a personalului de serviciu care zăr-

vora ferestrele, discutând în şoaptă, în ritmul melodios al limbii spaniole.

Ambre îşi urmă firul gândurilor. Orice s-ar spune, Barron se va comporta cu fiul lui precum Carlotta cu propriii ei copii. Amândoi erau mari vedete, incapabili să ducă o viaţă de familie cât de cât echilibrată. Joey n-ar fi vreodată pentru el altceva decât un mijloc pentru a se răzbuna pe Ambre. Nimic altceva.

Trebuia să ia o hotărâre imediată. Mâine va fi prea târziu. Barron prevăzuse fără îndoială totul. Ca să câştige timp pentru a putea să solicite sfatul avocatului ei, trebuia să evite să se întâlnească mâine cu Barron... trebuia să dispară !

Dar cum să părăsească insula ?

Desigur, exista Rick Nichols, pilotul. Dar el va refuza cu siguranţă s-o ducă undeva fără acordul stăpânului său. Doar nu era să-şi riste slujba !

Ambre căuta cu disperare o altă soluţie. Zadarnic. Căzuse în capcană ! Deodată, tânăra femeie îşi aminti ce îi spusese Barron în legătură cu Key West. Mai puţin de douăzeci de minute de traversare... De ce să nu încerce să ajungă pe insulă şi de acolo, să se înapoieze pe continent ? Numai că, pentru a izbuti, trebuia să împrumute o barcă. Desigur, asta nu însemna furt, Barron ar fi recuperat-o cu uşurinţă, dar ideea de a lua ceva ce nu-i aparţinea,

chiar pentru scurtă vreme, o tracasa... Scopul scuză mijloacele ! își spuse Ambre, punând astfel capăt îndoielilor sale.

Aceasta era singura soluție. În plus, datorită practicării schiului nautic, ea se descurca în larg și cu bărcile cu motor. O scurtă plimbare, în definitiv. Sculându-se devreme mâine dimineață, înaintea celorlalți, șiretlicul îi va reuși. Când Barron își va da seama de dispariția ei, ea va fi deja departe.

Ușurată că a luat această decizie, Ambre potrivi deșteptătorul și se strecură în așternut. Somnul a dobori iute.

A fost totuși tulburată de presimțiri sumbre și de zgomotul vântului care șuiera în împrejurimile casei și agita cu furie vegetația luxuriantă a insulei.

*

* *

Când Ambre se trezi, era încă întuneric.

În grabă, își puse un jeans și o bluză cu mâneci lungi, și își luă cu ea banii și cartea de credit. Restul lucrurilor și valiza rămaseră acolo. Lăsase câteva cuvinte scrise pe ușă pentru a preciza scurta ei absență și pentru a-i liniști pe cei din jur.

Atunci când i se va descoperi plecarea, la sfârșitul dimineții, Ambre va fi departe ! Înainte ca Barron să bage de seamă că ea plecase cu

adevărat, şi cu una din bărcile lui, ea se va afla în avionul de Los Angeles.

Tânăra femeie ieşi pe tăcute din casa adormită. Afară, furtuna se calmase şi la ivirea zorilor, efluvii înmiresmate urcau din pământ şi din plantele tropicale îmbibate de ploaie. Ambre începu să alerge pe un drum şerpuitor mărginit de magnolii sălbatice şi arbuşti cu flori violete şi roşii. Când în fine, cu răsuflarea tăiată, ieşi spre port, soarele se ivea la orizont, inundând cu reflexe de roşu şi aur o mare foarte calmă din care se ridica deja un abur uşor de căldură care învăluia Key West ca un cocon protector. În depărtare se întindea un brâu de nori negri şi ameninţători. Ambre spera că era furtuna de azi-noapte care se îndepărta. Dar ea nu se opri să contemple răsăritul de soare. Trebuia să acţioneze repede. După ce a sărit cu vioiciune într-un papuc zburător de şase metri lungime, din fibră de sticlă, solid şi uşor, ea îşi regăsi în mod automat şi aproape cu plăcere deprinderile necesare manevrelor, apoi verifică dacă cheia se află în contact. O puse la punctul mort. Descuie motorul şi îl coborî. În fine, Ambre acţionă cu rapiditate pompa de benzină care servea la amorsare şi reveni la comenzi. Luă o gură zdravănă de aer, puse contactul şi, cu o emoţie puternică, apăsă pe demaror. Fără un rateu, motorul zbârnâi, apoi scoase un sunet regulat

grav și liniștitor. Barca fremătă, gata să țâșnească pe apă. Înainte!

Ambre dezlegă parâmele și îndepărtă încet barca de chei. Ieși din port cu viteză redusă, printre bărcile ancorate. Teama de a-l vedea ivindu-se pe Barron se risipi și, ușurată, Ambre se îndreptă spre Key West.

Papucul zbura ca vântul de mai bine de cinci minute când, deodată, tânăra femeie zări că norii mari și negri nu se îndepărtau cum crezuse ea. Ba dimpotrivă, se îngrămădeau și se îndreptau în direcția ei. Ea ridică din umeri. Cu viteza asta, va fi la adăpost înainte de furtună. Un fulger brăzdă cerul. Surprinsă, Ambre întoarse capul, apoi își concentră atenția din nou în fața ei, dar prea târziu. Într-un zgomot teribil, barca tocmai se ciocnise de o epavă care pulveriză elicea. Timp de un moment, papucul zburător făcu zigzaguri, apoi se opri. Tremurătoare, ea închise benzina, evaluă stricăciunile și făcu o grimasă. Coca era intactă. Motorul funcționa în continuare, dar elicea era iremediabil deteriorată. Situația nu era deloc strălucită. Barca plutea în derivă. Nu exista nici o stație de radio la bord, deci ea nu putea să ceară ajutor și nimeni nu știa unde se afla ea... În plus, furtuna se apropiase și devenea tot mai amenințătoare. Briza ușoară cu adieri glaciale anunța furtuna și, treptat, marea deveni mai agitată.

Deodată, Ambre scoase un strigăt disperat de neputință. Key West părea să se îndepărteze, dispărând la orizont. Vântul care sufla acum cu putere o împingea către larg, chiar spre mijlocul golfului Mexic!

De data asta, în fața pericolului, Ambre fu cuprinsă de frică. În zona aceea furtunile erau de temut. Talazurile năvălitoare prinseră formă. Deja crestele înspumate apăreau în culmea valurilor care clătinau papucul ca pe un fir de paie. Valuri enorme de apă îl măturau și veneau să se spargă de el. Udă până la piele, ea se ghemui pe locul unde ședea, ținându-și respirația la fiecare prăbușire de pe un val și așteptând momentul în care un val mai mare decât celelalte se va sparge pentru a o înghiți.

Dar de fiecare dată bărcuța ieșea la suprafață vaniceşte.

Picături mari de ploaie începură să cadă, apoi a fost, literalmente, potopul.

Marea și cerul formau unul și același element dezlănțuit al naturii. Clănțănind din dinți, pătrunsă de frică și de frig, Ambre se ghemui și mai mult, pentru a încerca să se încălzească.

Infernul dură ceasuri întregi. Ambre se rostogolise pe fundul bărcii, complet înțepenită. Epuizată și înghețată, ea închisese ochii.

Deodată – dar oare visa? – i se păru că aude, într-o stare de semiinconștiență, huruitul

unui motor, întâi îndepărtat, apoi din ce în ce mai aproape. I se striga numele. Era o voce de bărbat.

— Ambre ! Ambre !

Ea întredeschise ochii. Barron ! O regăsise ! În ciuda fricii şi a frigului, ea avu un moment de ezitare.

— Să mergem, pune-ţi asta repede ! ordonă el.

Fără să se preocupe de ploaia torenţială, el îşi scoase vesta galbenă de marinar şi o obligă să-şi pună haina călduţă încă de la căldura propriului corp.

Apoi el o luă în braţe, o ridică şi, în ciuda valurilor furioase, izbuti s-o treacă pe propria lui barcă, de care amară papucul zburător.

Cuibărită cu totul în el, Ambre se lăsă cuprinsă de un sentiment de siguranţă şi, abia conştientă de transbordare, aţipi în braţele solide şi calde ale lui Barron.

Ea fu trezită de urletul obsedant şi de clătinările repetate ale bărcii care pornea la asaltul unor adevărati munţi de apă. Barron continua s-o ţină strâns la pieptul lui, cu un braţ pe după umeri cu celălalt ţinându-se cu putere de bară. Privea înaintea lui, cu maxilarele strânse. Toate simţurile sale şi întreaga lui măiestrie de navigator se concentraseră asupra unui ţel unic : să domine forţele naturii, să câştige această luptă pe care o acceptase pornind în ajutorul lui Ambre. Ploaia şi valurile mari

îi lipiseră părul negru de frunte. Cămaşa, îmbibată cu apă, i se lipea de corp şi scotea în evidenţă efortul muşchilor săi puternici. Şi el părea a fi îngheţat, gândi Ambre. Ea îşi dădu seama dintr-odată de riscurile la care se expusese el din pricina ei, la osteneala pe care şi-o dădea din vina ei.

— Eu... îţi... cer iertare, izbuti ea să articuleze clănţănind din dinţi.

El o strânse şi mai tare şi un surâs veni să-i îndulcească expresia îndârjită a feţei.

— O să se termine cu bine, nu-ţi face griji. Am o cabană pe o insuliţă, nu departe de aici. O folosesc când mă duc la pescuit. Ne vom afla curând la adăpost, în loc uscat şi cald.

Era straniu cum în prezenţa lui totul părea că îşi găseşte rezolvarea. Ambre uită de frică, şi îşi încredinţă soarta în mâinile salvatorului ei. În pofida furtunii, un sentiment de siguranţă o învălui.

În clipa aceea, un talaz enorm sosi la travers. Barron manevră cu îndemânare şi sânge rece şi izbuti să redreseze barca.

Cuibărită la pieptul lui ca o fetiţă, Ambre uită de temerile sale gândindu-se la Joey. El avea, în cazul de faţă, întâietate.

Cinci minute mai târziu, ei abordară insula. Barron o lăsă pe Ambre şi cu mişcări rapide şi precise, se apucă să lege bine barca de estacada din lemn.

O colibă din bârne de brad, cocoțată pe piloți asemeni unui cocostârc ciudat, se ivi deasupra unui pâlc des de arbori exotici. Mai departe, la capătul unei limbi de nisip, o remiză șubredă părea gata să se năruie.

Ambre îl privea pe Barron efectuând cu îndemânare nodurile duble în jurul țăruşilor, asigurându-se ca parâmele să fie legate din scurt. După ce terminase, se aplecă asupra ei şi ordonă :

— Cuprinde-mă cu brațele pe după gât şi ține-mă bine.

Ea se supuse fără să comenteze. El o ridică şi sări cu precauție pe treptele estacadei care scârțâiră într-un mod îngrijorător.

Barron o duse în brațe până la cabană. Când deschise uşa, un miros cam înțepător de aer închis năvăli asupra lor. El o aşeză cu mişcări delicate pe un scaun şi se îndreptă către fereastră.

— O să aerisesc un pic, îți va face bine.

Ambre clănțăni din dinți şi fu cuprinsă de un tremur lung.

— Tu... nu crezi că ne-am aerisit destul pentru ziua de azi ? murmură ea cu un surâs palid. Sunt complet înghețată.

— Aşa ? Mie îmi este mult mai bine. Sunt pe jumătate decongelat !

El scotoci prin toate sertarele, pentru a isprăvi prin a extrage două prosoape. Îi aruncă unul clipind din ochi, în lipsă de ceva mai

bun, îi încălzi cel puțin inima. Ambre începu să-și șteargă părul cu mișcări lente.

– E o adevărată tâmpenie, decretă Barron. De obicei păstrez mereu lucruri de schimb aici, dar am luat totul cu mine data trecută când am venit. Nu credeam să revin atât de curând. Asta-i tot ce am găsit! El arătă ostentativ o cămașă și un pantalon de culoare kaki.

Înfășurată în jurul capului cu prosopul, ea îl văzu apropiindu-se și dintr-odată, o jenă inexplicabilă o învălui. Oare această intimitate o tulbura ?

– Va trebui să le împărțim! declară el pe un ton neutru. E destul de simplu : tu iei cămașa, iar eu pantalonul.

El îi azvârli cămașa care ateriză pe genunchii ei.

– Păi... B... Barron ?

Cu mișcări mașinale, tânăra femeie mângâie țesătura aspră, neștiind ce să facă... Ochii lor se întâlniră, iar ea începu să roșească.

– Bine, bine ! O să procedăm invers, atunci. Eu iau cămașa și tu, pantalonul... făcu Barron, foarte detașat.

El recuperă cămașa.

– Dar în fine !

– Ce vrea femeia...

Nici aerul lui degajat, nici ochii lui strălucind de ironie nu o liniștiră. Ambre îi smulse cămașa din mâini și tropăi ca un copil.

— Barron, încetează cu gluma, nu prea este momentul !

— Dar nu glumesc ! Trebuie să ne punem haine uscate, atâta tot ! Şi repede, dacă nu vrem să căpătăm o pneumonie. Te fac atentă că, dat fiind vremea de afară, nu am intenţia să ies în timp ce Doamna se schimbă.

Ploaia continua să bată darabana cu furie pe acoperişul de tablă. Neliniştită, ea parcurse din ochi unica încăpere a colibei. Desigur, era prea rustică ! Nu exista nici măcar o amărâtă de perdea în spatele căreia să-şi adăpostească pudoarea...

— Hoide, mai întâi eu ! îi strigă Barron, ironic.

El începu să-şi scoată hainele. Cămaşa lui încă udă dădu la iveală un tors bronzat în care muşchii jucau cu nervozitate. Apoi, fără cea mai mică jenă, el îşi desfăcu centura şi îşi lăsă pantalonii să cadă. Ambre se străduia să privească în altă parte, dar privelişteа acelui corp puternic o tulbură într-atât încât părea că-l rămâne întipărită pe fundul retinei. Bătăile inimii ei se accelerară, ca şi cum răspundea la chemarea tăcută a unui impuls secret al cărui ritm obsedant se ivea din negura timpului.

Barron aruncă ce mai rămăsese pe el şi îşi puse în fine pantalonul uscat.

— E rândul tău, făcu el cu veselie.

Ea păli şi bâigui :

– N... nu, Barron ! Nu pot !

– Ba poţi, o întrerupse el cu o anumită nerăbdare. Nu e totuşi prima oară când te dezbraci în faţa mea, nu ?

– Dar, Barron, noi nu mai suntem...

– Destul ! Dacă te mai codeşti, ai să faci gripă. Aşa că, ori te schimbi singură, ori mă ocup eu de asta !

Tonul nu admitea replică. Trebuia să se supună.

– Tu... vrei totuşi să te întorci, te rog ?

Barron nu binevoi să răspundă, dar se răsuci pe călcâie şi se îndreptă către celălalt capăt al încăperii, unde încercă să aprindă focul într-o mică sobă cu butan. Pocnetul unui băţ de chibrit şi şuieratul gazului care se răspândeşte şi se aprinde cu un bubuit slab îi dădură de înţeles lui Ambre că manevra reuşise. Curând, frigul se va simţi mai puţin.

Ei, în schimb, îi era tare greu să se descurce. Degetele sale amorţite refuzau s-o asculte şi se zbătea încercând să-şi descheie nasturii cămăşii.

– Barron !... Eu... nu pot...

El se întoarse şi înţelese situaţia. După ce a reglat arzătorul, reveni către ea, îi îndepărtă cu blândeţe mâinile, îngenunche lângă ea şi cu un gest foarte firesc, desfăcu rând pe rând nasturii corsajului ei şi-i scoase bluza. Ambre nu mai încerca nici măcar să se împotrivească. Îi era

frig, era obosită, protestele ei ar fi fost caraghioase şi nepotrivite în situaţia de faţă !

Atunci când Barron îi desfăcu sutienul, ea simţi mai întâi cum acesta alunecă pe pielea ei, apoi ţesătura aspră şi uscată a vestei kaki pe care el o ajuta s-o îmbrace... O mânecă apoi cealaltă, şi nişte degete care se mişcau repede de-a lungul pieptului ei pentru a-i încheia nasturii până la bărbie.

De data asta nu frigul a făcut s-o treacă fiorii.

Trebui apoi s-o ajute să-şi scoată pantalonii muiaţi care i se lipeau strâns de coapse. Curând, ea se trezi goală sub cămaşă. Mângâierea căldurii acelor mâini, hotărâte şi sigure, pe corpul ei, fusese periculos de agreabilă...

Cum ea dârdâia încă, o luă în braţe, o aşeză în pat şi o înfăşură în pături. Prosopul care îi ţinea părul se desfăcu ; părul ei se răspândi pe pernă ca un nor de aur. Ambre fu cuprinsă din nou de o emoţie puternică şi închise ochii. Unde îi era oare ţăria ? Cu mişcări maşinale, ea se agăţă de mâna lui Barron care se îndepărta.

— Te rog nu mă lăsa singură, se auzi ea murmurând.

Barron surâse.

— Nu mă duc prea departe : doar până la celălalt capăt al încăperii, să-ţi pregătesc o ceaşcă de ceai fierbinte.

Vocea lui profundă şi domoală o linişti. Ceaiul o încălzi în aceeaşi măsură. Barron, în

schimb, părea că dârdâie. Dacă ei nu-i era prea cald, în vestă, așezată în pat, dormite lui care stătea cu torsul gol.

— Barron... tu... ar trebui să vii sub pături, propuse ea, ezitantă. Ambre se grăbi să adauge : Ai suferi mai puțin de frig.

— Mă întrebam dacă ea îmi va propune, în sfârșit, monologă el, glumind.

— Dar Barron, nu voiam...

Ambre tăcu. Situația era deopotrivă stânjenitoare și caraghioasă ! Barron întări.

— Ba da, înțeleg... Nu-ți face griji !

El se strecură alături ea. Ea se încordă un pic. Nici el, nici ea nu știau cum să rupă tăcerea. Această bruscă intimitate le părea nouă. Fără s-o privească, Barron izbucni :

— Ce ți-a venit să te urci în barcă ? !

— Eu... voiam să fug...

— Din cauza mea ? El clătină din cap și reluă : Am exagerat aseară, trebuie s-o recunosc.

— Și eu, îți cer iertare că ți-am luat barca și că te-am obligat să-mi vii în ajutor. Comportarea mea a fost copilărească.

— Nu e grav.

El se întoarse către ea și o privi adânc în ochi.

— Tot ce contează este că ești vie și nevătămată...

Entuziasmul cu care el pronunțase aceste ultime cuvinte o surprinse. Se putea ca el să încerce față de ea o oarecare afecțiune ?

O atracție irezistibilă părea să-i stăpânească din nou. Ambre rupse farmecul întorcându-se brusc și ghemuindu-se. Doar curba delicată a umerilor ei ieșea de sub pături. Puțin lipsise ca focul pătimaș al dorinței să-i cuprindă pe amândoi.

Cu gingășie, el trase păturile peste ea. Somiera trosni când Barron, la rândul lui, se așeză într-o rână. Patul era îngust și, din când în când, se atingeau ușor.

Contactul plăcut și cald al pielii lor goale îi irita la fiecare atingere. Totuși, oboseala spunându-și cuvântul, Ambre se destinse și sfârși prin a adormi de-a binelea. Timpul trecu, dar pe nesimțite ea se apropie din nou de Barron și se cuibări lângă el. O căldură plăcută o învălui. Acum el o ținea strâns în brațele sale ocrotitoare. Amândoi dormeau încă, în această dorință latentă, gata să ia foc ca un tăciune ce mocnește sub cenușă.

Când tânăra femeie se trezi, Barron își luă nenumărate precauții pentru a-și elibera brațul. El se așeză pe pat. În penumbră, torsul lui bronzat avea calde reflexe de acaju. Simțindu-l pe punctul de a se scula, Ambre îl reținu :

— Ce faci ? Nu pleca, îi ceru ea cu gingășie.

El răspunse pe un ton răguşit, cu ochi strălucitori :

– Eu... eu nu reuşesc să dorm, ştiindu-te lângă mine.

– Barron...

– Tu nu-ţi dai seama cât de mult te doresc, Ambre. Dar nu vreau să abuzez de situaţie, iată.

Ambre se întinse cu duioşie şi murmură cu o voce adormită :

– Eşti nebun, mi-ai salvat viaţa, în definitiv...

Un surâs îi întinse buzele. El îşi ridică braţul şi ea veni să se cuibărească lângă el. Când mâna puternică a lui Barron dădu de rotunjimea plăcută şi tare a sânilor ei, Ambre gemu din cauza mângâierii. El îl urmărea formele şi conturul, îi masa cu gingăşie carnea mătăsoasă, mameloanele roz se întinseră sub degetele lui. Ea fremătă de plăcere, invadată de căldura acelui corp aspru şi viril care se strecură lângă ea. Fiecare părticică a trupului lor se aprindea ca o pădure de pini în timpul secetei.

– Barron, dragostea mea... Te iubesc cu adevărat ! Te-am iubit mereu, cred, făcu Ambre dintr-o răsuflare.

Barron o privi îndelung, îi scrută cu intensitate chipul, dar nu răspunse nimic. Ea îi petrecu braţele pe după gât, se jucă cu părul-i brun care se lăsa spre ceafă. Barron se aplecă şi o sărută uşor pe gură. Limbile lor se căutau. Cu blândeţe, el îi luă chipul între mâini,

îi atinse uşor cu vârful degetelor tâmplele blonde.

Apoi buzele lui coborâră pe gâtul ei şi se opriră pe sânii fremătători şi plini ; gesturile lor se săvârşeau fără grabă, ca şi cum noaptea aceea avea să fie eternă.

În fine, arzând de nerăbdare, Barron îi încolăci talia suplă şi o apăsă cu trupul lui viguros şi fremătător. Ambre îi înţelese dorinţa şi îl primi, tulburată de plăcere, de dragoste şi fericire. Apoi nimic nu mai contă. Ea se abandonă fără reţinere, în timp ce lacrimi de bucurie îi inundau chipul. Preţ de o clipă, expresia lui Barron dădu la iveală o tandreţe pătimaşă pe care nu şi-o arăta de obicei şi care era mult mai profundă decât simpla satisfacere a plăcerii trupeşti.

În noaptea aceea, ei se iubiră fără încetare. Afară forţele naturii se dezlănţuiseră din nou. Fulgere sfâşiau cerul, vântul sufla în rafale teribile, marea se învolbura în valuri eterne, ploaia venea să biciuiască coliba şubredă. Dar indiferenţi la această furtună, ei se lăsară antrenaţi de vârtejul pasiunii lor mistuitoare.

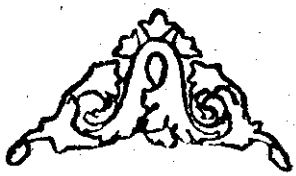

CAPITOLUL 6

Ţuguindu-şi buzele satisfăcută, Ambre se întinse cu voluptate şi se făcu ghem lângă silueta masculină alungită lângă ea. Se simţea admirabil în acea dimineaţă, plină de viaţă, în pofida unei anumite duioşii care o îndemna să ţină ochii închişi, atentă la o mulţime de senzaţii noi : trezirea într-un loc necunoscut, aşternutul aspru ce-i acoperea trupul fierbinte, mirosul din cabană, răpăitul neîncetat al ploii pe acoperişul din tablă, vuietul regulat al valurilor ce loveau stâlpii de susţinere, ţipătul pescăruşilor...

Ea deschise în fine larg ochii şi-l privi visătoare pe bărbatul care dormea lângă ea. Era foarte seducător, în realitate. În timp ce dormea, trăsăturile chipului i se destinseseră. Avea o înfăţişare mai puţin aspră. Ambre simţi o tandreţe imensă şi dureroasă. El îi trecuse un braţ în jurul taliei cu un gest totodată posesiv şi ocrotitor şi ea nu mai îndrăznea să se mişte.

Şovăitoare, tânăra femeie îşi trecu cu blândeţe degetele prin părul lui negru şi ciufulit.

Filmul evenimentelor din ajun se derula în mintea ei. Fuga disperată, accidentul, furtuna, acel frig formidabil, spaima, şi Barron care nu numai că îşi riscase viaţa pentru a o salva, dar avusese grijă de ea cu atâta delicateţe încât...

Un val de căldură neaşteptată i se urcă în obraji când evocă ceea ce se petrecuse după aceea. Această duioşie necunoscută, această febră care sălăşluia încă în ea, sentimentul inexplicabil de a se simţi alta în acea dimineaţă. Toate astea erau datorate îmbrăţişărilor pasionate ale nopţii lor de dragoste.

Acum, în lumina cenuşie a acestei noi zile, Ambre observa chipul frumos al lui Barron cu uimire şi cu un pic de tristeţe : o asemenea noapte avusese şi pentru el un sens deosebit ? Ea se îndoia de asta. El o avea pe Carlotta ; era mereu înconjurat de frumuseţi insistente... Rutina îşi spunea cuvântul... Desigur, ea crezuse că discerne în privirea lui ceva ce semăna a tandreţe, dar asta nu însemna mare lucru.

O lacrimă îi apăru în ochi. Ambre îşi dăduse seama cu durere cât de mult îl iubea încă. Această mărturisire îi scăpase, azi-noapte, şi Barron nu răspunsese nimic... Dar era adevărat : de şapte ani de zile, sentimentele ei erau la fel de vii.

Joey ! Panica o cuprinse gândindu-se la el.

Relaţiile ei cu Barron nu schimbau cu nimic fondul problemei : el o să vrea să-şi ia înapoi fiul. Destinul voise ca ea să fie salvată de unicul om care voia s-o piardă... şi de care era îndrăgostită !

Or, Barron nu o iubea. O dorea, dar nu o iubea. Era un amant abil şi experimentat. La optsprezece ani, ea considerase asta drept iubire. Acum, ştia la ce să se aştepte din partea lui. Ambre suferise destul ca să mai facă încă o dată aceeaşi greşeală. Cât despre ceea ce se petrecuse azi-noapte, trebuia să nu se mai gândească la asta şi, mai ales, să nu-i acorde faptului prea multă importanţă. Barron însuşi se va preface că-l uită repede.

Barron se răsuci în somn şi-i atinse uşor pântecul, fără intenţie, cu vârful degetelor. Tânăra femeie tresări sub această mângâiere întâmplătoare. El îşi cuibări capul între sânii ei, printr-o mişcare de abandon atât de familiară şi atât de intimă, încât ea se simţi tulburată. El îi strecură un genunchi între coapse şi o dorinţă arzătoare o invadă din nou. Trebuia să reacţioneze ! Nu-l putea lăsa să se joace astfel, fără urmări neplăcute asupra simţurilor ei înfierbântate.

Valul de dorinţă îşi făcea loc înlăuntrul ei ca un talaz, se umfla, lua formă şi se pregătea s-o copleşească, precum ieri furtuna. Cu un efort supraomenesc, Ambre se eliberă încet şi şuşoti :

— Barron !...

Zadarnic. Îl apucă de buclele brune şi îl trase fără menajamente înapoi.

— Barron ! Dă-mi pace ! protestă ea cu voce tare pentru a-l trezi.

— Mmm ?... murmură Barron cu o voce somnoroasă.

El îşi afundă şi mai mult fruntea în pieptul ei. Prin ţesătura aspră a cămăşii sale, ea simţi buzele arzătoare căutându-i pielea.

— Barron ! Încetează imediat ! ţipă ea trăgându-l cu blândeţe de păr.

Barron deschise alene ochii, se îndepărtă puţin de ea şi, sprijinit într-un cot, surâse cu un aer insinuant :

— De ce să mă opresc ?

Surâsul lui se lăţi atunci când îi văzu înfăţişarea ofensată.

— Oh ! Dar îmi este deja mult mai bine !

El îi puse o mână pe frunte şi exclamă :

— Dimpotrivă, pari să ai febră. Trebuie s-o potolim imediat...

El se înghesui lângă ea.

— Lasă-mă ! Lasă-mă imediat ! izbucni ea zbătându-se.

Ambre se ridică cu un aer de sfidare.

Surprins, el se îndepărtă încet, fără s-o slăbească din ochi.

— Dimpotrivă, firea ta, ea, nu pare să se îndrepte... Erai mai tandră cu puţin timp în urmă.

Această aluzie directă la noaptea precedentă, însoțită de o privire încărcată de înțeles, o făcu să se simtă derutată.

— Eu... nu-mi mai dădeam seama ce fac ! lăsă să-i scape în sfârșit, complet descumpănită.

— Zău ?

Cu capul sprijinit pe antebraț, cu cotul turtind perna, el o privea atent. Emoționată, Ambre înghiți în sec și clătină capul, incapabilă să vorbească mai mult. El avea darul s-o deruteze.

— Așadar, nimic nu s-a schimbat ? Îți dorești la fel de mult să mă părăsești ca și ieri dimineață, când te-ai aruncat nebunește în furtună ? reluă el.

— Da.

Ochii lui albaștri se îngustară într-o fantă subțire, ca și cum el încerca să-i pătrundă taina din inimă...

— Și desigur, continuă el mai aspru, atunci când mi-ai spus că mă iubești... a fost întâmplător !

Ambre se încordă.

— Ascultă, Barron, nu da prea multă importanță la ceea ce s-a petrecut de curând între noi. Apoi, pe un ton de prefăcută dezinvoltură, adăugă :

— Aveam o datorie față de tine, și... am considerat normal să...

Ambre se întrerupse. Nu se pricepea să mintă și vorbele acestea o stânjeneau.

Barron nu se arătă prea impresionat. El îi cuprinse bărbia între degetul mare şi arătător şi o obligă să-l privească.

— De ce îţi este atât de frică de mine, Ambre ?

— Frică, mie ?

Buzele ei tremurară. El citea în ea ca într-o carte !

— Nu vreau să iau totul de la început cu tine, Barron, sfârşi ea prin a recunoaşte.

— Nu crezi că deja ai făcut-o, de azi-noapte ?

— Să nu mai vorbim despre asta, vrei ?

— Tăcerea nu schimbă nimic.

— Mai întâi, n-ar fi trebuit să accept niciodată să vin ! murmură ea.

— Oricum, te afli aici. Şi sunt foarte fericit de asta, spuse el cu blândeţe. Vom putea, ăă... să facem cunoştinţă din nou într-un anumit fel ?

— Ai nevoie de o nouă cucerire ? Carlotta nu-ţi mai e de ajuns ?

— Faci o confuzie, Ambre. Carlotta te preocupă oare într-atât ? întrebă el cu un aer amuzat.

— Nu trebuia să vă căsătoriţi ? La drept vorbind... Am citit-o în presă.

Surâsul lui Barron se lăţi cu sinceritate.

— Ah ! Jurnaliştii ăştia ! N-am nici cea mai mică intenţie să devin cel de-al patrulea soţ al Carlottei. Aş avea impresia că fac parte dintr-un muzeu.

El îi luă mâna, o duse la buze şi îi dădu un sărut pătimaş în căuşul palmei. Întârziind un pic cu gestul său, Barron a simţit cu siguranţă accelerându-se pulsul lui Ambre. Tânăra femeie se smulse cu brutalitate din această mângâiere şi declară cu răceală :

– Păcat ! Povestea noastră s-a terminat, Barron.

– Tu vezi prea bine că nu, încăpăţânată mică ! Ascultă, o să-ţi fac o propunere : să ne oferim o a doua şansă. Tu te întorci să locuieşti cu mine timp de şase luni. Dacă, odată trecut acest răstimp, tot mai rămâi la părerile tale, atunci fiecare îşi vede din nou de drumul său.

– Să mă întorc să locuiesc cu tine ? La tine ? exclamă ea surprinsă.

Era acesta un nou şiretlic ca să i-l ia înapoi pe Joey ? Sau... Ea bâigui :

– Glumeşti ? E imposibil.

– Deloc. Avionul meu îţi stă la dispoziţie dacă doreşti să te înapoiezi la Los Angeles. Şi dacă izbutim să găsim o cale de înţelegere în legătură cu scenariul tău, vom lucra împreună.

– Ia te uită, remarcă ea cu ironie. Credeam că Max şi cu tine aranjaserăţi deja totul !

– Da, desigur. În afară de acordul tău !

– Evident... spuse ea pe gânduri.

La drept vorbind, Ambre nu se mai gândea atât la film, cât la problema lui Joey.

— Barron, eu n-am nici intenţia nici dorinţa să mă mut la tine, chiar dacă se întâmplă că ne cunoaştem foarte bine ! Nu uit că eşti fostul meu soţ !

— Fostul tău soţ, zici ? izbucni el.

Tonul şi dispoziţia i se schimbaseră atât de neaşteptat încât ea rămase consternată de asta. El îi aruncă o privire veninoasă şi continuă :

— Mă consideri un imbecil ? Ştii totuşi mai bine decât mine că noi tot mai suntem căsătoriţi !

— Ce ?!

— Spun că tu eşti încă soţia mea şi că o ştii prea bine !

Uluită, neîncrezătoare, Ambre nu putea decât să repete :

— Soţia ta ? Dar nu este posibil...

Barron părea totuşi serios. El preciză cu asprime :

— Nu numai că e posibil, dar este sigur !

— Dar, Barron, protestă ea, eu am fost în Mexic şi-am completat actele de divorţ. Le-am comunicat avocatului tău, exact cum m-ai sfătuit s-o fac. Chiar i-am telefonat pentru a mă încredinţa că totul era în ordine, şi el mi-a trimis un cec...

Buzele lui Barron se subţiaseră, aspre şi ameninţătoare.

— Atunci cum îţi explici că încă suntem căsătoriţi cât se poate de legal ?

Ambre clătină capul, consternată, neputincioasă, cu lacrimi în ochi.

— Dar, nu știu. Nu înțeleg nimic din asta, îți jur.

Surprinderea ei nu era prefăcută ; Barron se îmbună un pic.

— Atunci nu ai fost tu aceea care a uneltit toată povestea asta ?

— Dar nu, te asigur ! Și apoi, de ce aș fi acționat astfel, nu ?

— De ce ? Păi pentru bani, desigur, îi tăie vorba el cu un râs cinic și amar. Deja o dată m-ai determinat să-mi plătesc scump prețul libertății. Eram sigur că îl vei crește pe cel de-al doilea, al adevăratului divorț.

Ambre clipi sub tonul înțepător al acuzației. Barron nu o prea stima ! Lacrimi mari scânteiară în ochii ei. Ambre nu încercă nici măcar să se dezvinovățească și spuse pe un ton plictisit :

— Observ. De când datează descoperirea ta ?

— Nu de multă vreme. Ți-l amintești pe Luke Morgan ? Eu îl cunoșteam bine. Îl știi și tu, desigur, el a murit într-un accident de avion. Luke divorțase, odinioară, în același fel ca noi. Or, prima lui soție contestă în prezent validitatea divorțului și, prin urmare, testamentul lui.

— Nu înțeleg...

— Ei bine, Luke se dusese singur în Mexic pentru divorț și el trimisese actele soției sale... care nu le-a semnat niciodată ! Desigur, el nu

știa nimic de asta și socotea afacerea ca încheiată. Dar, din punct de vedere legal, el tot căsătorit era !

Barron n-o slăbi din vedere, pândindu-i reacțiile.

— Dar, protestă Ambre, ce legătură are asta cu noi ? Eu ți-am trimis actele...

— ... și eu nu le-am primit nicicând ! Așadar nu le-am semnat !

— Dar, Barron, cum se poate una ca asta ?

— Așa mă întreb și eu, închipuie-ți, spuse el ridicând din umeri cu un aer plictisit. Se pare că a fost un concurs de împrejurări incredibil. Mai întâi, actele s-au rătăcit. Bun, serviciile poștale mexicane nu sunt prea sigure: În continuare...

— Dar în fine, eu am primit cecul tău !

— Mă aflam la o filmare în Spania, în momentul acela. Lăsasem deci afacerea pe mâinile avocatului meu. Se pare că el a fost nevoit să lipsească și să dea instrucțiuni cam neclare asistentului său. Acesta a depus cecul la poștă, crezând că actele sunt în posesia mea, în Europa. Când avocatul s-a întors, a constatat că cecul plecase ; din asta a tras concluzia că problema era încheiată și n-a căutat mai departe. Dosarul a fost clasat. În ce mă privește, am crezzut că totul era în ordine. De altminteri, eram plictisit de toată povestea asta, suprasolicitat de muncă. Chiar după ce am terminat în Spania, am plecat la o altă filmare,

în America de Sud. Deci nu m-am interesat de nimic.

— Dar atunci, povestea cu detectivul particular...

— Cazul lui Luke Morgan mi-a dat de bănuit. Mi-am dat seama că nici eu nu semnasem vreun act. Am vrut să fiu împăcat în privința asta și i-am cerut detectivului să afle dacă tu te duseseși într-adevăr în Mexic pentru divorț. El a găsit dosarul. Eram mai curând uluit. Am sfârșit prin a-mi spune că tu probabil primiseși cecul înainte să-mi trimiți actele, ca să mai poți să storci bani de la mine păstrându-le pentru mai târziu. Iată cum stau lucrurile !

Trăsăturile lui aveau o expresie amară și mânia clocotea în vocea lui. Ambre izbucni fără să reflecteze :

— Barron, trebuie să mă crezi ! Voiam să divorțez la fel de mult ca și tine. Nu ți-aș fi cerut bani niciodată, dacă nu mi-aș fi dat seama că...

Ambre își mușcă buzele. Își pierduse mințile ? Încă puțin și Barron ar fi aflat că ea fusese însărcinată în momentul divorțului ! Or, în mod vădit, el nu știa nimic de existența lui Joey. Dacă îi spusese să vină în Florida, nu era din pricina fiului ei, ci pentru a încerca să facă lumină în această situație conjugală mai curând confuză. Un imens sentiment de ușurare o învălui. Nu mai exista nimic de temut în legătură cu Joey !... Cu condiția să nu facă o gafă.

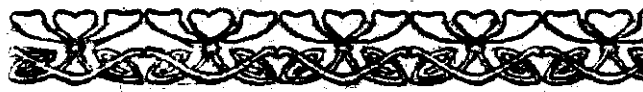

– Despre ce nu ți-ai dat seama ? insistă Barron pe un ton tăios.

Tânăra femeie îi întâlni privirea pătrunzătoare. Ochii lui aspri și reci o priviră insistent. Îngrozită, căuta să spună ceva pentru a devia de la subiect.

– Barron, începu ea, toate astea s-au întâmplat din vina ta.

– Cum, din vina mea ? Ce insinuezi iarăși ?

Ambre știa bine ce spune. Valuri de amintiri dureroase i se perindară pe dinaintea ochilor...

... Nu-i trebuiseră mai mult de șase săptămâni ca să înțeleagă ce fel de om era de fapt Barron. Într-o dimineață, dăduse peste o revistă de scandal care urmărea cu atenție viața particulară a vedetelor. Un titlu enorm împodobea pagina : „O căsătorie pripită, consimțită la repezeală". Dedesubt, se etala o fotografie mai curând compromițătoare a lui Barron împreună cu Carlotta.

Mâhnită profund, Ambre citise articolul : Barron se căsătorise din nesăbuință, dar partenera lui favorită nu prea se simțea atrasă de el...

Ambre îi azvârlise jurnalul în față ; el se mulțumise să râdă, declarând că toată povestea aceea era curată născocire, dar excelentă pentru publicitatea lui. Barron era din cale-afară de mulțumit că se vorbea de el, chiar dacă asta părea să-l ofenseze !

Urmă o ceartă, precedând o serie lungă de neînțelegeri. Ambre era fără îndoială prea posesivă pentru a trăi cu un bărbat ca el. Cât despre Barron, el era prea egoist pentru a încerca să înțeleagă temerile și dorințele ei. Curând el nu se mai interesă de ea și își consacră tot timpul vieții lui profesionale.

— Ți-am pus o întrebare, îi reproșă Barron cu asprime.

Ambre reveni dintr-odată la realitate.

— Tare aș vrea să știu cu ce am fost de vină ? continuă el pe un ton aprins.

— Nu puteam trăi cu un bărbat pentru care nu însemnam nimic. Pe deasupra, ai continuat să te vezi cu Carlotta, chiar și după ce ne-am căsătorit !

— Ăsta nu-i un răspuns. Însă, de vreme ce evoci pentru a mia oară acest subiect, află că relațiile mele cu Carlotta erau strict profesionale ! Din întâmplare, câteva persoane de bine mi-au spus că și tu te-ai căsătorit cu mine doar pentru interese profesionale. Eu n-am vrut s-o cred niciodată... până în ziua când mi-ai mărturisit-o chiar tu !

— N-am spus asta decât din răzbunare, pentru că eram nefericită ! Dar nu credeam în ce spuneam.

— Ai fost totuși convingătoare, mormăi Barron cu o voce înăbușită. Și când te-am întrebat cât pretindeai pentru a-mi reda libertatea, n-ai

ezitat să anunți suma. Recunoaște că toate astea nu exprimau dezinteresul...

Era adevărat. Când el îi propusese bani pentru a divorța, ea se simțise într-atât de ofensată încât nu-i rămăsese datoare cu răspunsul. „Foarte bine" îi replicase el întorcându-i spatele. De atunci nici că l-a mai revăzut.

Totuși, îndată ce a știut că urma să nască, tânăra femeie încercase să-l contacteze prin telefon.

Barron turna un film la Madrid. În clipa în care ea intenționa să-i anunțe noutatea, el o întrebase cu asprime :

— De ce mă suni ? Ai nevoie de bani ?

Jignită profund, ea îi închisese telefonul. De vreme ce o trata astfel, el nu va ști niciodată că în curând va deveni tată și ea își va crește singură copilul...

— În sfârșit, totul s-a terminat în favoarea ta, reluă Barron sarcastic. Ai acceptat banii fără prea mare scrupule, Max te-a ajutat și tu ai putut obține o bursă pentru a-ți face studiile la universitatea din Los Angeles. Ai început să scrii scenarii și, cel puțin după cât se pare, te descurci binișor... De fapt, ți-am servit din plin interesele, fie că o recunoști sau nu.

— Barron, articulă încet Ambre, o dată pentru totdeauna, nu te-am luat în căsătorie pentru a mă servi de tine ! Am ambiție, însă sunt destul de mare pentru a-mi croi singură propriul meu drum, și cred că am dovedit-o...

– Atunci, o dată pentru totdeauna, repetă Barron, pe același ton, află că nu am întreținut legături cu Carlotta – nici cu nimeni altcineva – după ce ne-am căsătorit. Îmi dau seama în prezent că am fost egoist să nu mă gândesc decât la cariera mea, dar asta e tot ce-mi reproșez. E adevărat, Ambre.

– Și eu presupun că eram prea tânără pentru a înțelege cât de posesivă eram... spuse ea, mai cu blândețe.

Pentru prima oară, ei izbutiseră să evoce trecutul fără să se certe și să-și recunoască greșelile.

– Ascultă, Barron. Îndată ce problemele mele financiare se vor rezolva, îți voi înapoia banii pe care mi i-ai dat în clipa când am divorțat.

– Nu este vorba despre asta, o întrerupse el hotărât.

Urmă o tăcere îndelungată. Ambre se gândea în sinea ei cu tristețe că timpul scurs nu se va întoarce niciodată. Cu toată acea noapte petrecută împreună, în ciuda tuturor acestor destăinuiri, era nevoită să-l piardă pe Barron pentru a doua oară, după ce îl regăsise pentru un scurt moment. O insuportabilă senzație de gol o învălui. Totuși, Joey era la adăpost. Barron nu încerca să i-l ia. Curând ea se va întoarce acasă pentru a se consacra în tihnă muncii sale și fiului său.

Ambre avu impresia că este observată. Ea ridică ochii către Barron. El o fixa, având pe chipul lui frumos o expresie uluită.

Iarăşi, ochii albaştri îi scotoceau sufletul şi gândurile ei cele mai intime, ca şi cum ea era transparentă. Tulburată, întoarse capul, pe punctul de a-i destăinui existenţa lui Joey. Dar Ambre tresări ca sub efectul unei descărcări electrice atunci când Barron o întrebă cu blândeţe :

— Ambre, cred că spui adevărul şi că nu erai la curent cu falsul divorţ... Dar atunci, despre ce vorbeai alaltăieri seară la telefon, când credeai că te sunase Max ? Care este acel secret ce nu trebuia să-l descopăr ? Pentru ce îţi este frică ?

Inima îi tresăltă în piept. Ambre trebuia să găsească puterea de a înfrunta privirea scrutătoare a lui Barron. Ea căuta cu disperare un răspuns satisfăcător.

CAPITOLUL 7

Nu se mai auzea decât murmurul vântului în ramurile arborilor exotici şi clipocitul valurilor mării. Liniştit, Barron, aştepta un răspuns. Ambre încerca să câştige timp.

– Dar... nu ştiu ! Cum vrei să-mi amintesc de cuvintele mele ? Era un întreg context...

– Nu este adevărat, insistă el. Ai ridicat receptorul şi nu m-ai lăsat să scot o vorbă. Credeai că te adresezi lui Max !...

Ambre îşi apăsă tâmplele cu amândouă mâinile, pentru a încerca să-şi potolească spaima. Tânăra femeie se simţea istovită fizic şi moral ; febra care se potolise urca acum şi o făcea s-o doară încheieturile.

– Barron, eu... nu mai ştiu. Păstrasem o amintire penibilă despre divorţul nostru. Max ştia foarte bine că nu mai voiam să aud vorbindu-se de tine. Când a sunat telefonul, mi s-a părut că era chiar el, şi eram foarte mânioasă... Eu... l-am spus orice pentru a-l convinge că nu îţi voi vinde niciodată scenariul meu...

– Poate, murmură Barron, puțin convins. Dar asta nu justifică purtarea ta : mai întâi, ești la un pas de isterie și leșini când îți vorbesc de detectiv, apoi o iei la fugă lăsându-ți afacerile baltă și furând o barcă... Ție îți este teamă de ceva și eu nu știu care e cauza !

Ea simțea că va fi nevoită, mai devreme sau mai târziu, să-i vorbească despre Joey. Dar ce se va întâmpla după aceea ? Era prudent să aștepte un pic înainte de a i se destăinui.

– M-ai obligat să vin în Florida ! murmură ea. Ieri seară, te-ai răstit la mine, m-ai amenințat cu tot felul de baliverne, cu detectivi și avocați, și te miri că sunt complet scoasă din fire ?

– Recunosc că am fost lipsit de tact, admise el cu un aer stânjenit.

– Se poate, dar continui să mă sâcâi cu întrebări cărora nu le înțeleg sensul, tu vii să te amesteci în viața mea ! Cu ce drept, Barron ?

Ambre se lungi din nou, epuizată, plăpândă și vulnerabilă. Preț de o clipă, Barron păru să se rușineze de brutalitatea lui căci fu cuprins de o neașteptată nevoie de ocrotire.

– Ai dreptate, încuviință el cu blândețe. M-am purtat prostește, insistând cu neobrăzare. Și se pare că este prea devreme pentru ca tu să-mi faci confidențe.

El îndepărtă, cu mâna lui mare, şuviţele blonde ce se lipeau de fruntea lui Ambre, umedă de febră. Privirea tandră cu care el o învăluia o copleşi de remuşcări. În definitiv, el era tatăl lui Joey şi se cuvenea să ştie de existenţa lui. Trebuia să reflecteze, să nu vorbească vrute şi nevrute. Ambre închise ochii şi sfârşi prin a adormi, uşurată că a scăpat de investigaţiile lui Barron. Dar pentru câtă vreme încă ?

*
* *

Valuri de lumină intrau pe fereastră şi se reflectau în fascicule orbitoare pe pat. Ambre se întinse, surprinsă, şi îl căută din instinct pe Barron lângă ea. Era singură. O briză marină, răcoroasă şi tonifiantă, umplea încăperea. Ea îşi trase alene o pernă peste faţă pentru a se feri de lumină. Febra ei se potolise. Se simţea admirabil de odihnită, cu toate că era un pic slăbită. Ultimele două zile fuseseră deosebit de dificile. Trebuia să fie trecut de prânz şi asta însemna aproape douăzeci şi patru de ore de când ea se afla singură pe această insulă împreună cu Barron. Un surâs uşor se desenă pe buzele ei. În cele din urmă, ea nu cedase. Dar la Skye Key probabil că domneşte o panică teribilă. Amintindu-şi că exista o staţie de

radio la bordul bărcii pe care Barron o luase pentru a-i veni în ajutor, ea se întrebă dacă ar fi posibil să trimită un mesaj pentru a-i liniști pe Max și Margaret. Ambre dădu perna la o parte și se așeză pe marginea patului. Capul i se învârtea un pic și ea se clătină. Deodată, stomacul ei începu să se vaite de foame. În afară de o ceașcă de ceai, tânăra femeie nu pusese nimic în gură de dimineață. Ea se strecură până la fereastră pentru a vedea dacă Barron era aproape de țărm, dar nu distinse decât ramurile întretesute ale arborilor exotici ce se clătinau sub adierea brizei. Înainte de toate, trebuia să găsească ceva de mâncat. Inspecția dulapurilor dădu la iveală rând pe rând un set de unelte de pescuit și obiecte necomestibile. În fine, pe raftul de sus ea descoperi câteva cutii de conserve.

Ambre se cocoță pe un scaun șubred și se înălță pe vârfurile picioarelor într-un echilibru nesigur, pentru a ajunge la raft. Cămașa scurtă pe care i-o împrumutase Barron i se ridică un pic, descoperind curba grațioasă a coapselor. În clipa când apucă o cutie cu compot de pere, un fluierat admirativ răsună în spatele ei. Surprinsă, Ambre întoarse capul, scăpă cutia, își pierdu echilibrul și se răsturnă în gol.

Barron năvăli și o prinse în cădere.

— Va să zică așa, lansă el sarcastic, nu numai că mi se fură bărcile, dar și mâncarea.

El își aplecă puțin capul și gurile lor se atinseră. Tânăra femeie se zbătu, dar nu reuși să scape din strânsoarea puternică a brațelor lui. O senzație plăcută o învălui foarte repede. Barron îi cuprinse gura. Era neras și bărbia lui aspră o zgârie pe obraji, ca glaspapirul. O speranță stranie o copleși. De ce nu o ducea Barron spre pat? Ambre nu s-ar fi împotrivit. O dorință senzuală, irezistibilă, o ardea în tot corpul. Ea își reamintea de gingășia mângâierilor lui și de plăcerea pe care el se pricepea să i-o stârnească. Mâinile ei pipăiră cu mișcări febrile spatele gol și bronzat, unde mișcau sub atingerea degetelor ei mușchi deopotrivă de tari și supli.

Dar el nu făcu nimic. O lăsă jos din brațe încet, cu părere de rău; buzele lor se desprinseră din sărut. Ambre ameți. Focul îi curgea prin vine. Surprinsă, ridică spre el o privire întrebătoare. În mod inevitabil atrasă, tânăra femeie lăsă să-i alerge degetele pe spatele lui musculos, de la talia-i subțire până la umerii puternici.

Barron făcu o mică grimasă și murmură cu o voce răgușită:

— Nu fi imprudentă, Ambre. Ești înfometată și trebuie să-ți recapeți forțele.

Ea fu nevoită să admită că îi era o foame de lup. El se desprinse de ea cu blândețe, luă conserva de pere care se rostogolise pe jos și i-o întinse.

– Acum, trebuie găsită cheia de deschis cutiile de conserve, spuse el scotocind în sertare.

Puțin după aceea, fructele înșiropate fură turnate într-un castron și Ambre le înfulecă cu entuziasm.

În acest timp, el aduna la un loc un impresionant număr de unelte pentru pescuit : o undiță și o mulinetă, cârlige de undiță, o cutie cu momeli și un harpon.

– E bun ? întrebă el peste umăr.

– Mi-nu-nat ! punctă Ambre lingându-și buzele.

– Păstrează loc pentru pește, îi dădu el de înțeles în mod ironic.

– Pește ?

– Ehe ! Știam eu bine că asta o să-ți stârnească interesul ! Se găsește din belșug prin părțile astea.

– Îmi pari prea sigur de tine ! Cine îți spune că vor mușca ?

– Rolul masculului este să se ducă în căutarea hranei, glumi el cu voioșie.

Ambre izbucni în râs în timp ce el porni către ușă cu pași mari. Când să iasă, ea îl opri. El se întoarse și, o fracțiune de secundă, ea îl socoti într-adevăr splendid, cu torsul gol în bătaia soarelui, cu uneltele de pescuit pe umăr.

– Barron, întrebă ea cu gura plină, ai cumva un emițător radio la bordul bărcii ?

El ezită o clipă şi răspunse cu jumătate de gură :

– Da, desigur.

El lăsă jos coşul de nuiele.

– Funcţionează ?

Barron nu se lăsase păcălit de tonul ei prefăcut indiferent. Deschizând o cutie, alese mai multe momeli.

– Sigur că da. De ce ?

– Nu... nu crezi că ar trebui să trimitem un mesaj pentru a cere ajutor ?

Barron o învălui cu o uitătură atât de provocatoare încât tânăra femeie se simţi roşind. El se apropie şi îşi puse mâinile cu blândeţe pe umerii ei. Cum stătea în spatele ei, Ambre îşi întoarse capul, închizând ochii sub mângâierea degetelor care urcau de-a lungul gâtului ei.

– Ajutor ? murmură el. În nici un caz ! Rar se întâmplă să te afli izolat pe o insulă pustie cu o femeie atât de frumoasă şi atrăgătoare ca tine... şi care pe deasupra se dovedeşte a fi într-adevăr soţia **mea !**

Mâna lui se opri pe ceafa lui Ambre şi se pierdu în părul ei.

– Dar, izbuti ea să spună, ceilalţi vor fi neliniştit. Mama ta, Max...

– Sunt la curent. Le-am spus ieri unde ne aflăm.

– Ce ?

— Chiar așa !

— În fine, ce vor crede ? Și ziariștii !...

— Nu consider nimic atât de senzațional în faptul că un soț și soția lui se află pentru scurtă vreme singuri împreună !

Ambre se întoarse către el și protestă :

— Dar Barron ! Noi nu mai suntem căsătoriți ! Nu... cu adevărat !

El surâse.

— Iată-te uită... Și ce înseamnă, pentru tine, a fi cu adevărat căsătorită ?

— Oh ! făcu ea enervată, știi prea bine ce vreau să spun !

Dar căldura mângâierilor de pe gâtul ei, acea plăcută intimitate, îi răvășeau simțurile, îi spulberau întreaga voință, o făceau să se supună dorinței lui.

— Barron, tu mă împiedici să reflectez, spuse ea încercând să-i îndepărteze mâinile de pe ceafă.

— Întocmai, nu vreau să reflectezi. Măcar o dată, nu încerca să fii cumpătată și urmează-ți instinctul... Deci, ce preferi ? Să te întorci acum, sau să mai rămâi un pic cu mine, aici ?

Afară, reflexele soarelui se oglindeau în valuri. O briză înmiresmată ajungea până la ei. Mâinile seducătoare ale lui Barron îi mângâiau cu pricepere umerii și îi aminteau de îmbrățișările lor pătimașe din noaptea trecută. Trecu-

tul se estompa. Aici se afla paradisul, cu singurul bărbat pe care ea îl iubise vreodată...

– Vreau... vreau să rămân ! se auzi ea răspunzând pe un ton răguşit şi emoţionat pe care abia şi-l recunoscu.

– Nu m-am îndoit de asta ! exclamă el, triumfător.

El îi dădu un mic sărut pe frunte, foarte conjugal, apoi îşi luă uneltele de pescuit şi plecă chiar înainte ca ea să fi avut timp să facă un gest pentru a-l reţine.

Ambre rămase o clipă pe gânduri. Aşadar, el era încă soţul ei... Şi asta nu-i displăcea câtuşi de puţin.

Ea termină de mâncat compotul de pere, spălă castronul şi se simţi pe de-a-ntregul înviorată. Aşezată în pat pe burtă, cu bărbia sprijinită în podul palmelor, ea privea visătoare pe fereastră. O mare de smarald se unduia uşor până spre orizont, împreunată cu un cer fără nori, de un albastru-închis.

Hotărât lucru, Barron nu se îndoia de nimic ! El era la fel de sigur că se va înapoia cu peşte pe cât era de influenţa lui asupra ei ! Latura oarecum primitivă a situaţiei se dovedea picantă. Ambre se întinse alene. Sentimentul ei de tihnă se transformă în nelinişte. Aşezată turceşte pe pat, încercă să reflecteze. Nu cumva era pe punctul de a privi lucrurile cu

ușurință ? În detrimentul fiului ei, al meseriei... și al facturilor neplătite ?

Trebuia să se întoarcă acasă, altminteri Barron o va încânta din nou. Atunci, ea ar suferi ca odinioară. Nimeni nu se schimbă și Barron mai puțin decât oricine !

Ambre se ridică încet, hotărâtă. Barron trebuia s-o ducă înapoi la Skye Key, numaidecât. Adio, paradis sălbatic !

Tânăra femeie coborî cu băgare de seamă treptele de lemn zgrunțuroase de sub picioarele ei goale și plecă în căutarea lui pe insulița de coral invadată de vegetație luxuriantă.

După ce a ajuns pe plaja mărginită de spuma valurilor, Ambre inspectă întinderea de nisip cu rădăcini și corali tăioși, și sfârși prin a-l zări.

Barron înota la vreo sută de metri de mal.

Aflată la umbra unui arbore exotic, Ambre agită brațul și, deodată, rămase nemișcată. Era mai bine ca Barron să rămână acolo unde se afla ! Transparența apei nu-i prea dădea la iveală goliciunea trupului. Ambre putea doar să admire corpul suplu, atletic, care se mișca cu ușurință. Pulsul ei se acceleră, această emoție era ridicolă, însă de nestăpânit. Incapabilă să se miște, rămânea fascinată de spectacolul pe care el i-l oferea. Asemeni unui indigen, cu harponul în mână, redescoperea gesturile ancestrale ale vânătorii și pescuitului. Plonjând sub valuri, ieșea la suprafață suflând, apoi se

cufunda iar. De data asta, când ieşi de sub apă, un peşte strălucitor se zbătea în vârful harponului său. Înotă spre plajă pentru a-şi depune captura. Corpul lui şiroind se ivea din apă încetul cu încetul.

Surprinsă, Ambre îşi dădu seama că o va zări. Ea preferă să bată în retragere către colibă.

Acest adăpost provizoriu nu-i inspira încredere. Ea o ştia foarte bine, nu de Barron se refugia ! Hotărârea ei de a părăsi insula deveni şi mai puternică.

În mare grabă, îşi îmbrăcă lucrurile, de acum uscate. În blugi şi cu bluza pe ea, se simţea deja mai puţin vulnerabilă decât în acea cămaşă bărbătească scurtă... Părul ei fu pieptănat şi înnodat în grabă pe creştetul capului.

O să-l aştepte aici cuminte ?

Ambre îşi aruncă un prosop pe umăr, şi îndreptându-se spre cealaltă parte a insulei, descoperi o limbă îngustă de nisip încălzită de soare şi ocrotită de tufişuri dese de manglieri care atârnau în ciorchini înmiresmaţi.

Prosopul fu întins pe nisipul arzător şi, rămânând doar în lenjeria de corp, ea se lungi cu un suspin. O briză rece tempera arşiţa soarelui ; departe, o colonie de delfini înjgheba un balet, în timp ce pescăruşii cenuşii planau pe cerul albastru...

Un loc de vis pentru a-şi reveni din emoţiile ei ! Totuşi, era mai uşor să-l evite pe Barron decât să-l alunge din gândurile sale.

După câteva minute, Ambre îşi schimbă poziţia. Pielea ei albă era predispusă la arsuri. Apa lagunei era tentantă. Ambre se ridică alene pentru a se duce să se ude. Răcoarea delicioasă a apei o incită să facă un plonjon. Cu mişcări rapide, tânăra femeie îşi scoase şi ultimele veşminte şi alunecă în valuri cu o plăcere de nespus. Să înoate, să-şi pună muşchii la treabă, să simtă mângâierea intimă şi răcoritoare a mării pe corpul ei gol. În fine, Ambre bătu din nou apa într-o ţâşnire de spumă şi se scutură asemeni unui căţeluş, împroşcând cu apă coralii din împrejurimi. Întorcându-şi capul pentru a-l scutura ultima oară, ea îl văzu. Barron stătea nemişcat pe plajă, în picioare aproape de lucrurile ei, cu un surâs larg pe buze, pe cale să-l privească amănunţit silueta, cu un aer aprobator.

Mai întâi împietrită de surpriză, Ambre inspiră adânc şi plonjă între două ape ca să se îndepărteze cât mai mult cu putinţă. Când ea se ivi la suprafaţă cu sufletul la gură, el continua s-o observe cu nerusinare, cu o lucire de interes în ochi. În mod vădit, el sosise de câteva clipe bune.

Ambre îşi încrucişă braţele peste sâni şi se răsti cu o voce indignată :

— De ce ai venit, Barron ?

— Ca să te privesc, presupun. Eşti o adeptă, ca şi mine, a bronzării integrale ?

El nu ducea lipsă de tupeu. Ambre se prefăcu a nu băga în seamă acea remarcă.

— Te credeam ocupat cu pescuitul...

— Exact. Dar mă simt mult mai bine aici. De fapt, te-ai distrat bine ?

— Până când ai venit tu, da. Acum, vrei să pleci, te rog ?

— Nu văd de ce aş face-o !

— Barron, pleacă imediat !

— Nu.

Răspunsul ţâşni sec şi categoric. Exasperată, Ambre explodă :

— N-ai dreptul să mă spionezi !

— Nici mai mult nici mai puţin decât tine, replică el cu calm. Tu nu m-ai pândit, adineaori ? Te-am văzut.

— Asta nu însemna spionare ! protestă ea cu naivitate.

— Zău ? Atunci ce făceai ?

— Eu... veniseм să-ţi vorbesc.

— De ce n-ai făcut-o ?

Ambre ezită. Putea ea să-i mărturisească emoţia pe care el i-o stârnise ?

— N-am îndrăznit. Numai că iată : vreau să mă înapoiez imediat.

— Dar credeam că ne înţelesesem să...

— M-am răzgândit, îl întrerupse, exasperată.

Barron nu se lăsă intimidat.

– În ceea ce mă privește, eu nu m-am răzgândit, și rămân.

– Barron, te rog. Nu mă pot întoarce singură.

– De ce vrei să pleci ?

– Pentru că socotesc că e mai bine așa.

– Ți-e teamă de mine ?

Ambre simți un nod în gât. Fără îndoială, Barron nu se lăsa înșelat. Ea păstră o tăcere semnificativă.

– Mie ar trebui să-mi fie teamă ! lansă el pe un ton ironic. În definitiv, n-am fost eu victima ta ?

– Ești ridicol ! izbucni ea, scandalizată.

– Ei hai, amintește-ți. M-ai invitat foarte amabil să mă strecor în pat și apoi, nu m-ai lăsat să plec... De fapt, cred că e multă vreme de când faci numai ce te taie capul !

Barron se apropie de ea. Vocea lui era primejdios de mângâietoare. El îi adresă un surâs fermecător.

– Acum, e rândul meu să te seduc... anunță el cu calm.

CAPITOLUL 8

Barron își descheie în tihnă copcile centurii.

— Barron ! Nu ! țipă Ambre.

El nu ținu nicidecum seamă de somația ei și își azvârli pantalonii pe nisip.

— Nu ți s-a spus niciodată că e periculos să te scalzi singură ? întrebă el pe un ton sarcastic.

Ea nu putu să-și dezlipească privirea de la corpul acela gol și viril care intra în apă. Pe neașteptate, Barron plonjă într-un val și începu să înoate cu vigoare în direcția ei. Tânăra femeie făcu la fel, dar în direcție opusă. Zadarnic. Din câteva brațe, o ajunse. Urmă o adevărată învălmășeală. Barron o apucase de picior ; Ambre se zbătu și nu reuși decât să înghită un pic mai multă apă sărată !

— Haide, potolește-te ! bombăni Barron, ca și cum se adresa unui copil. Ai să sfârșești prin a te îneca !

Ținându-i capul afară din apă pentru ca ea să-și poată trage sufletul, el nu o slăbi din strânsoare.

– Dă-mi drumul imediat ! țipă Ambre extrem de mânioasă.

Cu sânii striviți de pieptul lui Barron, Ambre se propti cu toată forța în umerii lui puternici și lați. Dar lupta era inegală, și ea se trezi apăsată de corpul musculos și încordat al lui Barron.

Zadarnic încerca să-și ascundă tulburarea stârnită de cea mai însemnată atingere de Barron. El o luă peste picior, batjocoritor :

– Când vei înceta să negi un fapt evident ?

– Numai atunci când ai să mă lași în pace !

– Ușor de spus. Suntem căsătoriți, în definitiv.

– Iată cel puțin o eroare ușor de reparat !

– Încep să mă întreb cu seriozitate dacă asta este într-adevăr o eroare, murmură el lipindu-și buzele de fruntea lui Ambre.

Din nou, forțele o părăsiră.

– Tot mai vrei să pleci ? șușoti el diabolic.

Cu ochii pe jumătate închiși, Ambre răspunse simplu :

– Nu...

Barron o luă în brațe și o duse într-un loc cu apă puțin adâncă, unde nisipul era la același nivel cu suprafața apei. O lăsă jos cu grijă, se lungi alături și o cuprinse de talie. Asemeni unei ondine, alunecă lângă el cu un ușor geamăt de plăcere. Buzele lui Barron îi doreau gura, gâtul, sânii întăriți care se țuguiau, fiecare părticică a pielii ei albe. Mâinile bron-

zate şi virile parcurgeau corpul lui Ambre care se curba sub îmbrăţişarea lui, se destindea, se cambra, venea de bunăvoie în întâmpinarea mângâierilor îndemânatice pe care Barron, şi numai el, se pricepea să i le dăruiască.

Ambre simţea venind intens, nestăvilit, acea undă de fericire bine cunoscută...

Barron o atrăgea în infinita spirală a unei lumi ameţitoare, în care nimic nu conta mai mult decât unirea magică a corpurilor şi sufletelor, şi pe care doar el le cunoşteau...

... Totuşi, când, încă îmbrăţişaţi, îşi trăgeau răsuflarea, legănaţi de clipocitul valurilor, Ambre se întrebă dacă, o dată în plus, Barron simţea faţă de ea altceva decât o dorinţă fizică. Nici măcar o dată, de fapt, el nu spusese „te iubesc". Aceste îndoieli o consumau. De ce se arăta el atât de zgârcit cu sentimentele sale ? În mod sigur, nu era încercat de nici unul dintre ele !

Barron o privi insistent o clipă, şi expresia întunecată a chipului său îi confirmă temerile.

— Ai să faci insolaţie, se limită el să declare. Să mergem la umbră.

Apoi, după ce a ajutat-o să se ridice, adăugă :

— Vrei să pleci deîndată, sau mai bine vii să mănânci peşte pregătit de mine ?

Banalitatea acestei întrebări izbuti s-o dezorienteze pe tânăra femeie.

Cu siguranță că ei nu mai aveau să-și spună nimic, și a se încăpățâna să rămână cu el însemna o prostie. Totuși, ea se auzi replicând :

— Pești ! Ar fi păcat să-i lăsăm să se piardă. Să-i mâncăm, apoi vom pleca.

Fără să spună un cuvânt, Barron se îndepărtă spre colibă.

Ambre simți o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz. De data asta, visul se sfârșise cu adevărat.

★
★ ★

Soarele asfințea la orizont ; cerul se întuneca și se colora în mov și ocru. Era una dintre acele seri în care, în misterul infinit al întunericului care se întinde, te crezi singur pe lume. Erau amândoi înfometați și peștele, fript pe jăratic, era delicios.

Totuși, cina nu a fost din cale-afară de veselă. Pierduți în gândurile lor, mâncaseră în tăcere.

Ambre se uita la Barron pe furiș. Reflexele focului jucau pe pielea lui bronzată, pe chipul lui ars de soare, în ochii adumbriți de cine știe ce meditație tristă. Ce mult îi va lipsi el acum ! Chiar sentimentele ei pentru Joey nu izbuteau să compenseze această iubire fără speranță. De ce să se amăgească cu iluzii ? Era îndrăgostită nebunește.

Simțindu-i privirea așternută asupra lui, Barron ridică dintr-odată capul. Ochii lor se întâlniră. Ambre îi întoarse iute într-o parte.

— De ce mă eviți? întrebă el cu glas amar.

— Nu te evit, spuse ea plecându-și ochii în farfurie. Reflectam, atâta tot.

— La ce?

Ea încercă să găsească un răspuns satisfăcător :

— O să ne vedem fiecare de viața noastră, acum.

— În mod separat, vrei să spui? preciză el cu asprime.

Ambre încercă să pară naturală și să-și ascundă tremurul vocii.

— Da. Avem fiecare o viață particulară. Faptul că suntem încă soț și soție nu schimbă cu nimic să...

— Observ foarte bine. Îmi dau foarte bine seama ce vrei să spui, o întrerupse el. E foarte limpede.

Cornul lunii care lucea pe cerul întunecat se încețoșă brusc dinaintea ochilor lui Ambre : un văl de lacrimi îi alunecase de sub pleoape. Viața ei va deveni searbădă atunci când se vor despărți din nou.

Neliniștită la gândul că el i-ar putea surprinde lacrimile, Ambre se ridică pe neașteptate și strânse masa.

— Am să spăl vasele, declară ea.

Degetele nervoase ale lui Barron se prinseră de încheietura mâinii ei, pe când cealaltă mână a lui îi luă furculiţele şi cuţitele.

– Nu, tranşă el. Mai întâi că n-am terminat de mâncat, apoi că am să-ţi vorbesc.

– Cred că ne-am spus totul, Barron.

– Presupun că ai fost tulburată aflând că încă mai suntem căsătoriţi.

– Da, într-adevăr...

– Era chiar ultimul dintre lucruri pe care ni-l doream, nu-i aşa ?

El vorbea încet, punând accent pe fiecare dintre vorbele lui.

– Desigur, spuse ea, cu un nod în gât.

A fost o vreme în care, dimpotrivă, asta însemnase visul ei cel mai scump.

– Atunci când am aflat că divorţul nostru nu era valabil, am fost peste măsură de mânios, recunoscu Barron. Şi apoi... atunci când te-am revăzut deunăzi, în camera mea, m-am întrebat dacă asta nu reprezenta, dimpotrivă, o şansă. De atunci, gândul acesta nu m-a părăsit.

„O pradă uşoară" gândi Ambre. „Iată ce vede el mai ales în persoana mea."

– Ar fi un eşec, Barron, se mulţumi ea să spună cu tristeţe.

– Poate. Dar ne putem asuma acest risc, nu ?

– Am făcut-o deja, acum șapte ani.

El o privi fix, cu o sumbră lucire în ochii lui albaștri.

– Să nu mai privim în urmă. Ți-am spus deja că îmi recunosc greșelile. Carlotta era într-adevăr geloasă. Atunci când totul a început să meargă prost între noi, eram gata să cred zvonurile pe care ea le răspândea despre tine. De fapt, doar Max a avut o părere corectă despre tine. El are un fler infailibil pentru a depista adevăratele talente. Nu te-a considerat niciodată o diletantă arivistă și a avut încredere în tine. Ar fi trebuit să-i dau ascultare.

– Toate astea nu mai au importanță, în prezent.

– E adevărat ! Ceea ce contează, este viitorul nostru !

– Viitorul **nostru ?**...

– Cred că acum, că ne-am copt la minte, va trebui să ne oferim o a doua șansă.

– Mi-ai propus-o deja, Barron. Răspunsul este nu ! exclamă ea cu vehemență. Nu vreau o „căsătorie de probă". Nu sunt o jucărie pe care o iei și de care te plictisești și o arunci ! Sunt o femeie cu o anumită sensibilitate, închipuie-ți !

– Crezi că eu nu sunt sensibil ? răspunse el cu aceeași patimă.

Barron încercă s-o atragă lângă el, dar ea se opuse.

– Cu tine, nu se întâmplă la fel ! Orice fată ar fi în stare să te încânte. Nu mă iubeşti cu adevărat, Barron. Atracţia fizică are mult mai multă importanţă pentru tine.

– Ei şi ?

Mânia răzbătea din vocea lui când continuă, cu priviri dintr-odată înăsprite.

– E adevărat că mă faci să-mi ies din minţi. Ar trebui să fii fericită de asta.

– Nu pe asta se clădeşte o căsnicie, Barron !

El rămase tăcut. Dar, de data asta, nu făcu nici un gest pentru a o împiedica să strângă masa.

Ambre tocmai ştergea ultima farfurie atunci când Barron intră în colibă şi închise uşa dulapului aplecându-se pe deasupra umărului ei.

– Ca la cinema ! zise el, echivoc. O scenă se încheie, o alta începe. Acţiunea se termină la momentul stabilit ! Ce ţi-e şi cu viaţa asta de actor !

Suflul fierbinte al respiraţiei lui pe care o simţi în ceafă, o făcu pe Ambre să se înfioare. Întorcându-se, îl întrebă, tulburată :

– Apropo de acţiune, e cumva timpul să plecăm ?

– Nicidecum, murmură el, cu buzele strânse. Tot nu înţeleg de ce nu vrei să ne acordăm o ultimă şansă.

– Credeam totuşi că am fost bine înţeleasă.

— N-ai nici un motiv întemeiat pentru a mi te împotrivi. Mă voi ocupa de toate problemele materiale şi avionul meu se află la dispoziţia ta dacă trebuie să te întorci la Los Angeles să-ţi continui treaba.

— Şi peste şase luni ai să mă trimiţi acasă ? Asta nu înseamnă căsnicie, Barron. Căsătoria este pentru toată viaţa.

— Tocmai de aceea, trebuie ştiut ce avem de făcut. Vom fi mai lucizi în privinţa asta peste câtăva vreme. La urma-urmei, şi tu mă poţi părăsi dacă doreşti...

Puţin probabil, gândi în sinea ei, cu tristeţe. Dimpotrivă, o a doua despărţire ar fi insuportabilă. Cu gâtul strâns de emoţie, ea se forţă să-i înfrunte privirea autoritară, ce semăna în mod straniu cu aceea a fiului ei.

Joey ! Iată care era adevăratul motiv al refuzului ei. Căci acest al doilea eşec ar fi mai catastrofal încă pentru copil decât pentru ea.

Nu, într-adevăr, aveau prea mult de pierdut ca să rişte o asemenea aventură.

— De ce te încăpăţânezi ? De ce să negi un fapt evident ? Suntem atraşi unul de celălalt !

— Nu pentru aceleaşi motive, Barron.

— Zău ? Aşa crezi tu ?

Barron surâse, sigur de el, şi, înainte ca ea să-i fi ghicit măcar intenţiile, el o atrase cu putere la pieptul său. În clipa următoare, un sărut sălbatic şi pătimaş o reduse la tăcere.

Simțurile lor se înfierbântară simultan. Degetele ei subțiri se încurcară în părul lui bogat și negru.

Se va lăsa oare-și antrenată în acest vârtej al dorinței ? Ambre izbuti să se smulgă din brațele lui. Cu suflul sacadat, cu glasul răgușit de emoție, tânăra femeie îl ironiză :

— Purtările tale de om al peșterilor sunt cam deplasate, Barron. În zilele noastre, închipuie-ți, o femeie are dreptul să spună nu. Nu mai vreau să trăiesc alături de tine. **Niciodată.** E limpede ?

Într-o tăcere apăsătoare, el își diminuă treptat îmbrățișarea. Cu chipul nepăsător, Barron inspiră adânc și din nou stăpân pe el, îi spuse răspicat :

— Foarte bine, Ambre. Ai câștigat !

Apoi, ieși din colibă cu pași mari, se opri o clipă în pragul ușii și adăugă pe un ton glacial :

— Mă duc să pregătesc barca. Vei putea părăsi Florida mâine dimineață. Dar de data asta, mă voi ocupa eu însumi de divorț, va fi mai sigur.

Apoi dispăru în întuneric. Un val de aer marin pătrunse în colibă ; Ambre fremătă. Da, câștigase. Se descotorosise de Barron și nu mai avea de ce să se teamă în privința lui Joey. Amară victorie. Ce se va întâmpla cu ea acum ? Aceste trei zile petrecute cu Barron îi răvășiseră exis-

tenţa. O treziseră din acea stare de somnolenţă în care trăise de şapte ani.

Panica o sugruma. Ce făcuse ? Ar mai putea vreodată să trăiască departe de el ?

Fără să reflecteze, asemeni unei nebune, Ambre năvăli afară din colibă, coborî treptele în goană şi alergă spre ponton. Barron era aplecat asupra motorului. Se ridică şi remarcă, ferm :

— Hotărât lucru, eşti foarte grăbită să pleci !

— Barron, eu...

— Încă două minute, o întrerupse el cu răceală.

— Barron, voiam să-ţi vorbesc.

— Ne-am spus tot ce aveam de spus.

El închise la loc capota şi puse contactul.

— Barron, eu... vreau să rămân cu tine !

Dar mugetul motorului îi acoperi vocea. El îi întinse mâna pentru a o ajuta să urce în barcă.

— Barron, trebuie să-ţi explic ! ţipă ea.

Ocupat cu manevra de plecare, nu o asculta. Cum să te împotriveşti unui motor de cincizeci de cai putere ? Ea sări cu vioiciune spre partea din faţă a bărcii, tăie contactul şi înşfăcă cheile.

— Ce te-a apucat ? Motorul trebuie lăsat să se încălzească un moment. Dă-mi cheile !

El se apropie de ea pentru a i le lua ; dar ea se trase înapoi.

— Am ceva să-ţi spun şi nu pot din cauza zgomotului !

– Incetează cu copilăriile !

Barron țâșni din loc pentru a-i smulge cheile, dar până ca el să-și dea seama de intențiile ei, Ambre își pierdu capul și le aruncă peste bord. Cheile dispărură în apa întunecată.

– N-ai făcut bine ce ai făcut, Ambre. Acum, vom fi nevoiți să așteptăm zorii zilei pentru a le căuta.

Ambre surâse strengărește.

– Ah, da ! Va trebui să ne petrecem noaptea aici.

Barron o privi o clipă fără să înțeleagă, apoi chipul i se luminâ pe dată.

– Mesaj recepționat !

Vocea lui plăcută și gravă o făcu să freamăte ca sub efectul unei mângâieri. Ea veni să se cuibărească în brațele lui și amândoi se rostogoliră pe pernele moi ale bărcii care se legăna liniștit.

CAPITOLUL 9

Chipul şiroind de apă al lui Barron ţâşni la suprafaţa mării.

— Le-ai găsit ? întrebă Ambre cu un surâs totuşi un pic neliniştit.

Barron scuturâ din cap în semn că nu. Era pentru a treia oară în dimineaţa aceea când plonja sub apă pentru a încerca să regăsească cheile.

— Pentru cineva care nu ştie să tragă la ţintă, ai reuşit să le laneezi în singura groapă ceva mai adâncă, ce se află pe o rază de o sută de metri !

Barron se cufundă pentru a patra oară şi, când reveni la suprafaţă după o clipă, legătura de chei strălucea în mâna lui. El i se alătură pe ponton şi o privi atent, în linişte.

— Aproape că îmi pare rău că le-ai găsit, spuse în fine Ambre.

— Şi mie... În sfârşit, trebuia totuşi să ne întoarcem într-o zi !

Așa era, gândi Ambre. Dar ea va regreta această insuliță retrasă pe care ei se regăsiseră în fine.

Ritmul trepidant al vieții lor profesionale nu avea să-i separe din nou ?

— Barron, încetează să mă privești astfel !

— De ce ?

— Pentru că mă tulburi peste măsură, mărturisi ea.

— Reciproca e adevărată, știi...

El o atrase la piept și Ambre se strecură la căldura brațelor lui mângâietoare. Imediat, ea scoase un mic țipăt.

— Barron ! Ești plin de apă. Ai să mă uzi.

— N-are nici o importanță, declară el. Mă ocup personal să-mi repar greșeala.

O luă pe sus și o duse în colibă.

*

* *

Mai târziu, pe când Barron dormea un somn ușor, Ambre rămase trează lângă el, măcinată de o neliniște neclară, căci îi era de-ajuns să evoce trecutul, grijile și necazurile deja îndurate, pentru a se întreba asupra a ceea ce le rezerva viitorul.

Barron se agită un pic și se trezi. Se apropie de urechea ei, murmurând cu o voce somnoroasă :

— Dormi ?

— Nu, nu.

Păru că-i ghicește frământarea, căci se ridică în coate.

— Neliniștită ?

— Da... un pic.

— Nu-ți face griji. De data asta vom câștiga partida, declară el cu siguranță.

Ambre ridică încet din umeri.

— Dacă nu erai atât de celebru, dacă erai un simplu om ca oricare altul, cred că era mai ușor pentru noi.

— Recunosc că actorii nu au reputația de a reuși în viața lor particulară. Am avut posibilitatea să întâlnesc multe femei drăguțe. Dar tocmai pentru că îmi stă în obicei, nu-mi pierd capul, crede-mă ! Trebuie să ai încredere în mine, Ambre. Și mai ales, să nu-ți lași imaginația ta de scenaristă s-o ia razna deîndată ce te consideri amenințată. Dacă ai vreo îndoială, deprinde-te să mi-o spui fără întârziere. Promiți ?

El îi mângâie obrazul cu tandrețe.

— Promit !

— Bine ! Gata cu bănuielile sau cu micile secrete. Trebuie ca totul să fie limpede între noi.

Cu voioșie, Barron se ridică.

— Mă duc să pregătesc barca pentru plecare. Pe curând.

„Fără secrete între noi", repetă ea îmbufnată după ce plecă el. Şi cu Joey cum rămâne ?... Cum urma să se descurce ea să-i destăinuiască lui Barron că avea un fiu de şase ani ? Nu era nici o îndoială că acesta va fi un moment greu de trecut.

★
★ ★

Părul lui Ambre flutura ca o etolă aurie la suprafaţa apei înspumate şi parfumate din cada în care ea se instalase comod. Apa dulce avea şi ea calităţile ei.

Ajuns la Skye Key, Barron se trezise cu un program încărcat şi o lăsase singură până spre seară, moment în care socotea să anunţe în mod oficial împăcarea lor. Totuşi, vorbise despre asta cu Max şi Margaret care se simţeau în al nouălea cer. Carlotta, în schimb, nu dăduse semne de entuziasm exagerat.

— Biet smintit, îi lansă ea lui Barron cu înverşunare. Povestea se va termina exact ca prima oară !

— Poate. Dar noi ne asumăm riscul, replicase el, filozofic. Dacă înţelegerea noastră nu durează, ne vom despărţi...

— Aha ! Crezi asta ?

Şi Carlotta ieşise din încăpere ca o adevărată tornadă.

O cută de îngrijorare se săpă între sprâncenele încruntate ale lui Ambre. Carlotta avea dreptate. O a doua despărțire de Barron ar fi insuportabilă.

Ea ieși din baie, se șterse cu mișcări energice și își uscă cu grijă părul lung și blond. Îmbrăcată într-o ținută lejeră estivală — fustă-pantalon verde și tricou alb — ea se pregătea să coboare pentru micul dejun. Dar, înainte de toate, trebuia să-i telefoneze lui Joey.

La telefon răspunse chiar copilul și Ambre avu o strângere de inimă recunoscându-i vocea firavă.

— Joey, sunt atât de fericită să te aud.

— Și eu, mamă !

— Te simți bine ?

— Oh... da, bine, repetă băiețelul după o imperceptibilă ezitare, la spune-mi, ești tot în Florida ?

— Ei bine, da !

— Cu tata ?

— Ăă... da, cu Barron.

— Ei poftim ! N-aș fi crezut vreodată că vei rămâne atât de mult timp !

O anumită agitație pe care el încerca să și-o ascundă, i se ghicea în glas. Ambre o lăsă baltă.

— Ascultă, Joey, trebuie să vorbesc ceva cu tine. Tatăl tău și cu mine am hotărât să... trăim din nou împreună, iată.

Urmă o tăcere prelungită, încărcată de emoție, care dovedea cât de fericit se simțea Joey la aflarea acestei vești.

– I-ai vorbit despre mine ? întrebă el în cele din urmă.

– Ascultă, nu, nu încă.

– Păi de ce ?

– N-am putut până acum, dar am s-o fac, Joey, foarte curând, promise mama lui cu o voce nesigură.

Apoi conversația se mută asupra cățelușului. Apoi mătușa Lois luă receptorul.

– Tanti Lois, Joey se simte mai bine ?

Ea deslușì aceeași ezitare ca adineauri.

– De fapt, starea sănătății lui se îmbunătățea încetul cu încetul până la acel mic accident.

Ambre fu cuprinsă de amețeală.

– Cum ? Care accident ?

– Liniștește-te, scumpa mea. Totul a revenit la normal acum, dar ne-a făcut să tragem o spaimă grozavă alaltăieri.

– Ce s-a întâmplat, spune-mi !

– Ei bine, se cățăra pe scară pentru a ajunge în hambar și piciorul lui bolnav a alunecat. A căzut, iar noi l-am găsit leșinat.

– Dumnezeule !

– L-am chemt de îndată pe dr. Phelps. El i-a diagnosticat o ușoară comoție, fără gravitate. Acum îl este deja mult mai bine. Oricum,

doctorul a solicitat o supraveghere constantă pe timp de o săptămână sau două...

– Am încredere în dumneavoastră, tanti Loïs. Știu că se află pe mâini bune, cu dr. Phelps și d-voastră. Sunt convinsă că se va restabili, acum.

Ambre închise, mai neliniștită decât la început, și coborî.

Carlotta se afla deja în curtea interioară, pe punctul de a-și lua micul dejun și își bea cafeaua cu mici înghițituri, în timp ce își corecta tăind energic din scenariul ce urma să-l citească.

La vederea ei, Carlotta sună și Maria se apropie cu pas înăbușit.

– Vom mai avea încă o persoană la micul dejun, Maria, declară ea cu asprime.

În mod vădit, ideea că trebuie să suporte prezența lui Ambre era departe de a o încânta.

– Bine, doamnă răspunse Maria, al cărei surâs îi cuprinse fața.

Ea o contemplă pe Ambre câteva secunde în tăcere, apoi adăugă :

– Doamnă Skyemaster ! Sunt atât de fericită pentru dumneavoastră. Ce veste minunată pentru toți ai casei !

– Mulțumesc, mulțumesc, Maria, răspunse cu amabilitate Ambre.

Fără îndoială, Carlotta fierbea literalmente. Îndată ce Maria părăsi încăperea, ea lansă dușmănoasă :

— Îmi pare foarte rău că sunt singura care nu fac risipă de felicitări înduioșătoare.

— Nu vi le-am pretins.

— Atunci e în regulă. Nu că vă port pică, dar sunt realistă. Nu sunteți genul de femeie care îi trebuie lui Barron. N-ați fost vreodată și nu veți fi niciodată. Asta e, lansă Carlotta, cu o sinceritate surprinzătoare.

— Și cine, după d-voastră, corespunde acestui gen de femeie ? întrebă Ambre pe un ton liniștit.

— Nu asta e problema. Barron are nevoie de o femeie care înțelege și împărtășește stilul său de viață. Nu de o naivă care se holbează la ce se petrece pe lume.

— Probabil că așa eram eu, într-adevăr, acum șapte ani. Dar în prezent, nu mai sunt deloc naiva aceea, cu toate că ucenicia mi-a cerut mult timp.

O clipă, Ambre revăzu acea perioadă din viața ei în care se pomenise singură, nevoită să-și crească copilul. Ea continuă :

— În plus, cunosc Hollywood-ul, pentru care lucrez de ani de zile.

— Poate v-ați maturizat un pic. Dar sunteți sigură că faceți parte dintre acei oameni care capătă experiență odată cu vârsta ? Scenariul d-voastră pare într-atât de pueril.

Şi, în acelaşi timp, Carlotta arătă spre teancul de foi pe care tăiase rânduri cu stiloul.

— Dar ăsta e scenariul numit **Visări** ! exclamă Ambre, sufocată. Cum aţi reuşit să vă procuraţi acest exemplar ?

— Prin Barron, desigur. Aşadar nu v-a spus că se interesează de acest scenariu numai pentru faptul că vrea să facă un film cu mine ? Devine tot mai dificil în zilele noastre să faci rost de un scenariu perfect cu un rol principal feminin. Barron va interpreta rolul lui Buck şi mi-l-a propus pe cel al lui Meg.

— Nu ştiam nimic despre asta ! izbucni Ambre, neîncrezătoare.

— Ideea vă displace ? Evident, trebuie modificat personajul, aprofundată psihologia. Tocmai asta făceam, de fapt. Meg trebuie să semene cu o femeie mai sofisticată, adică una care i s-ar potrivi lui Buck.

Ambre fu cuprinsă de o furie oarbă. Carlotta era ultima persoană autorizată să-i modifice scenariul ! **Visări** povestea întâmplarea unei mame şi a fiului ei confruntaţi cu o lume ostilă, cât şi demersurile disperate ale unui băieţel în căutarea tatălui. Ambre încercă un sentiment de trădare la ideea că Barron putuse să propună rolul Carlottei, fără ca măcar să-i ceară încuviinţarea.

— V-aţi gândit cu siguranţă la Barron când aţi scris rolul lui Buck, continuă Carlotta perfidă. I se potriveşte de minune, în afară de un

detaliu : acea afecţiune pentru fiul lui Meg ! Lui Barron nu-i prea plac copiii, şi cu siguranţă nu şi-a dorit niciodată să fie tată. În schimb, stau şi mă întreb cine v-a inspirat replicile băieţelului. Este atât de natural...

Ambre nu apucă să răspundă acestei întrebări viclene. În spatele ei, vocea caldă a lui Barron în veni în ajutor.

— Bineînţeles, unul dintre fraţii ei mai mici ! Pot să mă alătur companiei voastre ?

El trase un scaun şi se aşeză între cele două femei, aparent indiferent la tensiunea care domnea în jurul mesei.

— Eram chiar pe punctul de a vorbi de Visări, susură Carlotta.

— Este ceea ce am crezut că înţeleg...

— Îi aduceam modificări care îmi păreau obligatorii.

El aruncă o privire peste foile acoperite de bife şi adnotări, luând seama să evite privirea lui Ambre.

— Ei bine, voi vedea toate astea după ce vei fi terminat, spuse el cu amabilitate.

Micul dejun sosi. Barron şi Carlotta atacară cu o poftă straşnică ouăle cu jumări, şunca şi prăjiturile în sirop de arţar, flecărind amical.

Lui Ambre nu-i mai era foame. Ei o ignorau cu bună ştiinţă ! Trebuia să urle pentru a le atrage atenţia !

— Ei bine, scumpo, sfârşi prin a constata Barron, tu nu spui nimic ?

El îi lansă o privire întrebătoare.

– Ce crezi despre modificările propuse de Carlotta ?

Ambre înfipse cu înverșunare furculița în nevinovata bucățică de jambon care se afla în farfuria ei și se forță să-și domine mânia care o făcea să fiarbă.

Ea reflectă o clipă înainte de a răspunde, calm dar cu fermitate :

– Meg este personajul principal. Dacă îl modificăm, nu mai este aceeași povestire. Așadar nu mai este scenariul meu.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Barron pentru a se încredința că el pricepuse sensul vorbelor sale.

– Este exact părerea mea, declară el, spre marea ei surpriză.

Carlotta era cât pe ce să se înece. Sosirea lui Max cu o rachetă de tenis sub braț o împiedică să protesteze.

– Tu ești gata, Carlotta ?

Actrița se ridică și apucă husa sprijinită de scaunul ei.

– Vom mai vorbi despre asta curând, Barron. Deocamdată, o să fac vreo două seturi cu Max înainte de canicula.

– Vă însoțesc, făcu Barron ridicându-se ; este în drum spre biroul meu.

El se aplecă spre soția sa și o sărută ușor pe obraz.

– Pe diseară, scumpa mea.

Atunci când fură plecați, Ambre contemplă ce mai rămăssese din micul ei dejun, cu un aer

posac. Ea auzi în depărtare râsul vioi și superficial al Carlottei care se sclifosea :

— Barron, scumpule, binevoiești să-mi cari racheta ?

— Ești într-adevăr sigură că poți juca tenis dacă este atât de grea pentru tine ? întrebă Barron izbucnind în râs.

— În realitate, răspunse Carlotta cu vocea ei caldă, eu prefer sporturile de interior, acestea sunt mai puțin obositoare...

— Jocurile de cărți, de pildă ?

— Nu... La alte jocuri mă gândeam, i-o întoarse ea. Tu ești cel mai în măsură s-o știi...

Ambre nu auzi răspunsul lui Barron, dar râsetele înfundate ale Carlottei erau semnificative.

Barron era atât de naiv, gândi Ambre tristă. Temerile și gelozia ei renășteau, tot atât de puternice ca în trecut. Ea începu să blesteme acea lume a spectacolului, ușuratică și prefăcută. Era nevoită să se arate la fel de superficială ? La ce bun ?

În schimb, trebuia să afle de ce Barron se interesa de **Visări.** O făcea în scop pur profesional ? Altminteri, ce căuta el ? Ea nu înceta să cerceteze cu de-amănuntul această chestiune care risca să pună din nou în discuție viitorul lor.

... Ziua trecuse încet. Obișnuită cu un program supraîncărcat, Ambre se adapta cu greu la această neașteptată lenevie. După dejun, Max discută cu ea probleme profesionale, apoi

reveni s-o caute în apropierea piscinei spre sfârșitul după-amiezii, pentru o partidă de scufundare subacvatică.

Seara, Ambre făcu un duș prelungit și acordă un lung moment alegerii toaletei. Se hotărî în cele din urmă pentru o rochie lungă și ușoară a cărei culoarea bleu punea în evidență bronzul plăcut al pielii.

Întreaga după-amiază reflectase la felul în care va putea să discute de Joey împreună cu Barron. Dar cu cât trecea ziua, cu atât lucrul acesta îi părea mai delicat.

Ei cinară cu Margaret și cu ceilalți, ceea ce nu-i dădu posibilitatea să abordeze subiectul.

Un pic mai târziu, când fură în fine singuri, ea își adună întreg curajul pe când el fluiera ușor în sala de baie.

Tânăra femeie simți un mic șoc văzându-l ieșind, îmbrăcat doar cu pantalonul de pijama. Ochii ei se îndreptară spre torsul zvelt și musculos ; un fior plăcut de bucurie pur senzuală o străbătu. Privirile lor se încrucișară și, într-a lui, ea văzu că îi acorda aceeași atenție. El avu un surâs larg.

— În sfârșit fără martori, scumpa mea. M-am gândit la clipa asta întreaga zi...

El se așeză pe marginea patului și îi întinse bratele.

— ... O zi mult prea lungă ! sublinie el.

Ambre se crispă și îi opri brusc această manifestare de sentimente.

– Barron ! Poți să mă asculți ?

El avu un aer puțin surprins.

– Evident.

O tăcere adâncă învălui camera. Ambre nu-și găsea cuvintele cu care să înceapă.

Barron îi lansă o privire pătrunzătoare.

– Cred că știu ce nu este în regulă, spuse el cu blândețe. Carlotta e pricina, nu-i așa ?

– Într-un sens, da, răspunse ea, stingherită. Subterfugiul era cam subțire !

– Regret că ai aflat din gura ei că îi propusesem rolul lui Meg. S-ar fi cuvenit să te informez despre asta eu însumi.

– Asta nu mai are mare importanță, suspină ea.

– Desigur, interesul pe care i-l port este strict profesional. Mă crezi, cel puțin ?

Ea îi susținu privirea.

– Încerc...

– Doar în scopul acesta m-am gândit la ea. Carlotta nu corespunde exact cu personajul, dar prin muncă, ea îi poate da o anumită profunzime. Cât despre mine, eu m-am identificat imediat cu Buck... Îmi place povestirea ta.

– Îmi pare tare rău, Barron, dar vezi tu, eu nu cred că ea va putea interpreta rolul lui Meg. Ea este mult prea superficială.

– Nu sunt de acord. I se distribuie prea adesea roluri ușoare. Ea nu poate să refuze o ofertă de turnare, dar, în realitate, este mai serioasă, te asigur.

– Poate. Dar insist să cred că va trebui să cauţi pe altcineva.

– Carlotta este apreciată totuşi de public, or, află că eu nu produc filme doar de amorul artei, ci şi pentru a câştiga bani.

– Dar ea vrea să modifice povestirea în întregime !

– Nici vorbă de aşa ceva. Ea va interpreta rolul pe care l-ai scris. Eu sunt acela care decid.

Da, gândi ea, ca de obicei... În definitiv, erau amândouă la mâna lui.

Barron se strecură în pat, trecu un braţ pe după talia soţiei sale şi o atrase spre el. Ea fremătă de plăcere la contactul cu pielea lui arzătoare şi ultimele ei reţineri se risipiră.

– Scumpa mea, murmură Barron, eşti singura femeie de pe lume pe care o doresc...

Era sincer ? Ea îşi puse această întrebare pentru o clipită, dar curând se lăsă în voia mângâierilor lui, abia conştientă că, nici de data asta, nu i-a vorbit despre Joey.

O săptămână trecu fără vreo schimbare notabilă, în afară de o anumită tensiune care urca treptat în Ambre. Barron muncea toată ziua, se înapoia pentru cină unde se aflau mereu mai bine de douăsprezece persoane : actori, producători, agenţi artistici, bancheri, în fine, mulţimea ce gravita de obicei în jurul starurilor. Cinematografia era cu adevărat o industrie, iar Skye Key, o veritabilă uzină !

Dar, la înapoiere în camera lor, influența pe care el o exercita asupra ei înlătura orice teamă, chiar tentativele ei de mărturisire în legătură cu Joey. Cu cât Ambre îndepărta ceasul destăinuirilor, cu atât sarcina ei devenea mai dificilă.

În afară de îmbrățișările lor amoroase, ea simțea încetul cu încetul că nu i se mai dădea atenția cuvenită. Barron lucra la mai multe proiecte dintr-o dată și părea, ca și în trecut, prea absorbit pentru a-i consacra un pic din timpul lui. El o prevenise pe Ambre de rezervarea făcută la **Carlton** pentru festivalul de la Cannes, dar el nu i-a propus să-l însoțească, iar ea se simți jignită din pricina asta.

De altfel, în afara vizitelor frecvente ale tinerelor și drăguțelor actrițe care veneau la Skye Key pline de speranță, Carlotta era mereu prezentă. Ambre i se plânse de asta într-o seară lui Barron, pe când acesta se strecura în așternut.

— Carlotta o să locuiască aici tot timpul ? întrebă ea exasperată. Nu are unde să stea ? Și copiii ei ? Parcă am înțeles că numai ei singuri, ar umple o colonie de vacanță !

— Ea are cel puțin vreo șase împrăștiați pe planetă ! răspunse Barron pe același ton. Carlotta se află în vacanță. Nu ai nici un motiv să fii geloasă.

El azvârli la întâmplare scenariul pe care urma să-l răsfoiască, o luă în braţe şi murmură :

— Am să ţi-o demonstrez imediat.

★

★ ★

Ambre îşi puse cerceii cu diamante pe care Barron îi oferise cu o oră în urmă. O dată în plus, ei nu puteau să profite de acea intimitate atât de prielnică confidenţelor. Totuşi, tânăra femeie hotărâse să-i vorbească lui Barron despre Joey chiar în acea seară... Ei trebuiau să cineze amândoi în clubul privat din Key West şi ea spera să aducă cu răbdare conversaţia pe acest teren.

Dar în ultimul moment, un prieten de-al lui Barron, Jason Costoro, exportator de fructe şi miliardar, aflând că acesta era din nou căsătorit, se decisese să improvizeze o petrecere fastuoasă în onoarea cuplului. Jason adora căsătoriile. El însuşi fusese căsătorit de trei ori şi şi împărţea timpul între fostele sale soţii şi cea actuală.

Ambre se cercetă cu o privire critică în oglindă şi făcu o grimasă. La drept vorbind, era adorabilă în rochia ei uşoară, plisată, de un verde pal argintat, care urma ondulându-se fiecare mişcare şi punea în valoare curba delicată a

umerilor. Briliantele îi scânteiau la urechi şi păreau să reflecte focul din ochii ei asortaţi cu culoarea rochiei.

Tânăra femeie aplică o ultimă tuşă din parfumul preferat în dreptul încheieturilor de la mâini şi la baza gâtului. Aşa, acum era gata. Nimeni nu i-ar fi putut ghici temerile ce se ascundeau sub frumosu-i chip neted şi proaspăt.

★
★ ★

Hotelul particular al lui Jason apăru la coţitura enormului ponton din beton care proteja imensa construcţie albă de asalturile mării. O peluză, plină de invitaţi, cobora în pantă până la apă. O orchestră interpreta o melodie la modă, pe terasă.

Barron se strecură cu abilitate şi stopă barca. Un bărbat solid şi îndesat, pe care Ambre îl recunoscu imediat ca fiind gazda lor, veni să-i primească cu amabilitate, încadrat de două brunete fermecătoare. El o ajută să coboare. În ceea ce-l priveşte pe Barron, el fu literalmente înşfăcat de admiratori. Ambre observă cu nemulţumire că majoritatea invitaţilor lui Jason era alcătuită din tinere actriţe de o frumuseţe de vis.

— Cum se face că cunoaşteţi atât de multă lume din branşa filmului ? îl întrebă ea un pic mai târziu, atunci când el o antrena către bar.

— E destul de simplu, în asta îmi investesc banii. Finanțez filme. Barron și cu mine lucrăm adesea împreună.

Scrutând acea mulțime de chipuri necunoscute, ea îl zări pe Barron, superb în vesta lui albă, în compania a trei splendide femei. Inima i se strânse puțin când ea le văzu izbucnind în râs. Aparent, soțul ei se distra bine și nu avea deloc nevoie de ea.

Carlotta strecură un braț în jurul taliei impozante a lui Jason și aruncă ochiade.

— Bună seara, Jason iubitule...

— Carlotta ! Ești fermecătoare, ca de obicei ! El o sărută ușor pe obraz.

— Mica ta petrecere este într-adevăr o reușită ! Barron trebuie să fie încântat. E atâta amar de vreme de când nu s-a distrat, săracul, șușură ea perfidă. Vedetele de talia lui nu se pot mulțumi cu admirația unei singure persoane.

Ambre se simți teribil de singură și nefericită, în mijlocul acestui vârtej de oameni care se distrau ca niște nebuni. Cea mai mare parte dintre ei erau celibatari, ceea ce dădea acestei petreceri o atmosferă de superficialitate exuberantă. Un bărbat blond și zvelt, aducând întrucâtva cu Robert Redford, o invită pe Carlotta care acceptă dansul râzând.

Desigur, își zise cu tristețe Ambre, Carlotta are dreptate. Acesta e genul de viață care îi

place lui Barron. Se pare că se sufocă cu mine.

Total descumpănită, ea îl căuta din ochi. El dispăruse cu prietenele sale în casa luminată strălucitor. Şi Carlotta se eclipsase. Jason, încântat să flecărească cu o femeie drăguţă şi tânără pe care nu o cunoştea, nu se mai dezlipea de ea.

– Ceea ce-mi place la oamenii de cinema, spunea el, este acest spirit de competiţie. Fiecare pentru sine ! Ce poate fi mai tonic ? Aşa se întâmplă şi la Hollywood, bănuiesc ?

Două ore trecură astfel. Nici măcar în timpul dineului, care fu excelent, căci Jason angajase un bucătar francez, Barron nu căută compania soţiei sale. Biata Ambre se trezi înghesuită între doi tineri şi străluciţi producători care păreau a se uri, dar se străduiau să ascundă asta. Fiecare încerca să atragă atenţia vecinei lor care, adâncită în gândurile sale, nu era măcar atentă la ce vorbeau.

După dineu, tânăra femeie reuşi să se izoleze odrecum. Câteva grupuri treceau prin preajmă, sporovăind cu însufleţire.

– Aţi văzut-o pe Carlotta ? auzi ea. Trebuie neapărat să-i povestesc o anecdotă excepţională.

Fură câteva râsete înfundate foarte semnificative.

– Oh ! deocamdată, ea este ocupată ! S-a afişat cu Barron...

– Nu !

Şi râsetele răsunară şi mai şi, pe când grupul se îndepărta.

Lividă, Ambre rămase înmărmurită.

Petrecerea încetă să mai existe. O durere surdă îi urcă în piept apăsătoare, insuportabilă.

Nemaiputându-se stăpâni, ea se îndreptă către casă şi pătrunse în hol. Nimeni. Voci masculine discutau cu animaţie în bibliotecă. Acolo se aflau Max, Jason şi alte câteva persoane, vizibil reunite din motive profesionale. Dar Barron nu se afla printre ei.

Cu emoţie, ea urcă scara şi străbătu culoarul întunecos şi liniştit. În capăt, o uşă era întredeschisă. Şuşoteli pasionate ajunseră până la ea şi, de data asta, ea recunoscu timbrul grav al vocii lui Barron...

Fără să ezite, ea împinse brusc uşa. Genunchii i se înmuiară din cauza şocului, obligând-o să se rezeme de pervaz pentru a nu se prăbuşi pe mochetă. Imaginea lui Barron şi a Carlottei, înlănţuiţi, se reliefa în dreptul uşii-ferestre.

Un sunet straniu, strident, sfâşie tăcerea. Barron îşi întoarse brusc capul şi Ambre înţelese atunci că ea era aceea care scosese un strigăt de disperare. Ca un automat, tânăra fe-

meie se roti pe călcâie și se refugie alergând pe culoar.

Pentru a doua oară în viața ei, Ambre află că mariajul ei era un eșec.

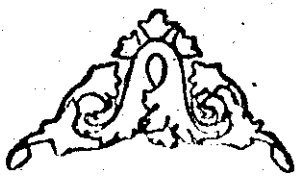

CAPITOLUL 10

Ajunsă la capătul de sus al scărilor, ea își dădu seama că nu ar mai putea ajunge vreodată jos. Împinse o ușă la întâmplare, în căutarea unei încăperi în care să se retragă.

Barron probabil că plecase în urmărirea ei, căci vocea Carlottei răsună cu claritate :

— Las-o, dragul meu ! Ce rost are ?

Ambre își domoli emoția, ușurată că nu mărturisise nimic. Păcat ! Joey nu-și va cunoaște niciodată tatăl.

Lacrimi fierbinți începură să-i curgă pe obraji. Hohotele o înecară, curând, până ce un fel de toropeală puse stăpânire pe ea. Nu mai avea decât să examineze la rece situația. Pentru început, trebuie să găsească pe cineva pentru a o duce înapoi la Skye Key.

Ambre ieși din cameră cu capul sus, pentru a se trezi în față cu Jason Castoro : un apel interurban o aștepta la telefonul din bibliotecă. Discret, majordomul o abandonă într-o încăpere întunecată, cu pereți acoperiți cu lambriuri de

acaju. Cu degetele tremurânde, Ambre ridică receptorul. Într-adevăr, momentul nu era prea bine ales.

– Alo ? izbuti ea să gângăvească.

– Ambre ?

Recunoscând vocea gravă a unchiului Jim, tânăra femeie fu cuprinsă de o teribilă neliniște. Cuvintele pe care le auzi reușiră s-o doboare.

– Ambre, nu te pierde cu firea, dar trebuie totuși să te previn, am fost nevoiți să-l internăm pe Joey la spitalul din Austin. E grav. Ar fi mai bine să-ți te întorci.

– Ce s-a întâmplat ?

– Joey pare să-și revină după căzătură dar azi-dimineață, s-a simțit cam slăbit. Avea amețeli și dintr-odată, a leșinat.

– Dumnezeule ! Ce au spus medicii ?

– Ei diagnostichează un fel de hematom cerebral. Au hotărât să-l opereze urgent.

– Sosesc cât pot de repede, izbuti ea să articuleze înainte să închidă.

Zărind în încăpere o cafetieră încă plină, tânăra femeie se servi cu mișcări mașinale. Minutul se preschimbă în coșmar. Era clipa pe care o alese Barron să intre în încăpere. Ceașca îi scăpă din mâini și se răspândi pe platoul de argint. Barron închise cu atenție ușa capitonată în urma lui. Trăsăturile lui păreau sculptate în lemn și reflectau o vie emoție.

Preț de o secundă, Ambre avu dorința să se arunce în brațele lui pentru a-i spune că fiul lor era grav bolnav. Niciodată nu avusese atâta nevoie de sprijin moral și fizic ! Printr-o ironie a soartei, tatăl lui Joey era ultima persoană în care ar putea să aibă încredere. Ambre se încordă, ignorând mâna care se întindea către ea.

– Nu mă atinge ! spuse ea cu voce scăzută.

– Ambre, te asigur, tu n-ai înțeles nimic.

– Adevărat ? Singuri în întuneric, înlănțuiți în mijlocul dormitorului ! Te rog, Barron, scutește-mă de acest gen de explicații și să ne păstrăm un pic de demnitate. De altminteri, nu are importanță. Am câștigat șase luni, nu-i rău ! Viața noastră în doi era, oricum, sortită eșecului. Carlotta avea dreptate, suntem prea nepotriviți.

– Prin ce, după părerea ta ?

– Pentru început, eu urăsc minciuna. Apoi, nu am, ca tine, un simț moral prea elastic. Dar moralitatea și fidelitatea sunt două cuvinte al căror sens nu îl cunoști.

Ambre făcu un pas înainte ; Barron o reținu.

– Unde te duci ?

– Plec. Te părăsesc, potrivit înțelegerii noastre. Trebuie să recunosc, conchise ea cu o ironie amară, că ne procură cel puțin un avantaj : acela de a ne despărți fără probleme !

Barron păli de mânie. Dar de data aceasta, atunci când ea părăsi încăperea, nu încercă s-o oprească.

*
* *

Jason a însoţit-o la aeroport. Trecuse de miezul nopţii când sosiră şi nici un avion nu era disponibil. Până să găsească un avion şi un pilot, o conduse într-o sală de aşteptare. Prea tulburată pentru a se uita prin reviste, Ambre umbla de colo-colo. Fiecare secundă părea o veşnicie şi îi sporea neliniştea. Remuşcările o asaltară. Barron îi furase ceasurile pe care s-ar fi cuvenit să le petreacă cu Joey !

Uşa se deschise brusc şi Ambre tresări. În sfârşit !

Dar vai, în prag se încadra silueta lui Barron îmbrăcat tot în smoking, şi vizibil furios.

Ea se albi la faţă sub privirea lui acuzatoare.

— Iarăşi tu ! gemu ea. Precis mă urmăreşti ! Parcă am hotărât ceva, nu ?

— Sigur că nu.

Vocea lui înăbuşită nu era mai puţin ameninţătoare.

Fură întrerupţi dintr-odată de un funcţionar care se adresă lui Ambre :

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară, dar avionul d-voastră e pregătit, şi...

Omul păru să simtă încordarea care domnea în încăpere căci tăcu, jenat. Fără să-i pese, Ambre se pregătea să-l urmeze, atunci când încheietura mâinii îi fu înșfăcată de o mână puternică.

– D-na Skyemaster nu va avea nevoie de avion în noaptea asta. Nu mai e nevoie de pilot. Îmi veți trimite nota de plată, desigur. Îmi voi însoți soția eu însumi, un pic mai târziu, lansă el pe un ton ce nu admitea replică.

Funcționarul se eclipsă fără să răspundă.

– Ești nebun de-a-binelea ! țipă Ambre, furioasă. Nu ai dreptul să procedezi astfel !

– Am toate drepturile, spuse el cu răceală.

Ambre se zbătu să-și elibereze încheietura mâinii dar el o reținu.

– Barron, trebuie să plec ! **Trebuie !**

– Te voi însoți eu însumi.

– Nu vreau ! Pricepi ?

– Perfect.

– B... Barron, este foarte grav. Lasă-mă să plec singură, și chiar acum !

Fără îndoială, lui Barron nu-i păsa de somațiile soției sale căci nu se clinti.

– Se poate ști cauza acestei plecări atât de grăbite ?

– Barron, depășești limitele !

O lucire aspră scânteie în ochii lui albaștri.

– Crezi tu ? Fac ceea ce ar fi trebuit să fac acum șapte ani. De atâția ani pe care mi i-ai

furat. De atâta vreme, îmi ascunzi existența fiului meu, nu-i așa ?

Tremurând pe picioare, copleșită, Ambre rămase înmărmurită.

— Cum de ai aflat ? bâigui ea.

— Când m-am întors la Skye Key, mi s-a spus că unchiul tău telefonase, disperat. Eu l-am sunat din nou ca să aflu despre ce era vorba, și bietul om era atât de tulburat încât mi-a mărturisit adevărul.

— Ce intenții ai ? întrebă ea pe un ton mânios.

— Mai întâi să te însoțesc la Austin.

— Nu poate fi vorba de așa ceva, Barron !

— Dar ce fel de om mă crezi tu oare ? izbucni el scuturând-o cu putere. Îmi pretinzi să-l uit pe fiul **meu** de șase ani, care este bolnav și despre a cărui existență am aflat adineauri ?

— Venirea ta riscă să-l tulbure profund.

Barron strânse din maxilare.

— A cui este vina ?

— Nu te arăta în viața lui, acum ! Momentul este nepotrivit.

Barron o fulgeră cu privirea.

— Tocmai tu mă acuzi de lipsă de... cum spuneai ? Ah, da ! de „simț moral"... Oricum, Joey este fiul meu și am intenția să mă ocup de el, și cu asta, basta.

— În fine, așadar nu înțelegi, Barron ?

– Efectiv, nu înțeleg ! Niciodată, niciodată nu mi-aș fi închipuit o asemenea reacție din partea ta ! Hotărât lucru, nu prea te cunosc.

Barron se liniști pe neașteptate și o privi atent ca și cum o vedea pentru prima oară. Ambre se bâlbâi, speriată.

– Aveam motivele mele pentru a proceda astfel.

– Aș putea să le cunosc ?

– Căsătoria noastră a fost un eșec... Tăcerea aceasta în privința lui Joey era de preferat.

– Pentru cine ?

– Pentru Joey, desigur. Eram deja despărțiți... Un copil nu schimba cu nimic situația noastră.

– Dacă mi-ai fi vorbit despre asta la vremea aceea, totul s-ar fi desfășurat poate în mod diferit, concluzionă el cu un aer obosit. Dar vai, astăzi, stima și încrederea au pierit dintre noi. Dar asta nu mă va împiedica să-mi asum educația fiului meu. Fie că îți convine sau nu.

– Observ, spuse Ambre, resemnată.

Barron era cât se poate de categoric. Ea nu mai exista pentru el.

– Gata cu discuțiile, ești pregătită să ne îmbarcăm pentru Austin ? continuă el cu duritate.

– Sunt gata.

Ambre privea cu strângere de inimă îndepărtându-se silueta înaltă și subțire care se îndrepta cu pas suplu către hangare. Îl pierduse pe Barron. De-acum înainte, el o detesta. Și îi

va fura și afecțiunea lui Joey ? Băiețelul va fi cu siguranță fascinat de acest tată ieșit din comun. Ea se lăsă moale pe banchetă, invadată de un sentiment insuportabil de gol și singurătate.

*

* *

În timpul primei ore de zbor, Barron, așezat pe locul copilotului, nu se întoarse nici măcar o singură dată spre ea. Doar Rick Nichols îi adresa uneori un scurt surâs de încurajare. Pe când avionul dispărea în întuneric, Ambre se gândea la Joey, la disperarea unchiului Jim de la telefon și la acele cuvinte teribile „e grav".

Ea se simți neputincioasă, singură și descumpănită. Cu fața între mâini, tânăra femeie începu pe neașteptate să plângă. Barron își părăsi locul pentru a veni să se instaleze lângă ea, și o batistă îi fu strecurată în mână.

— Barron, mi-e teamă, bâigui ea, un pic consolată.

— Știu.

El își petrecu un braț în jurul gâtului ei.

— Credeam că fac bine trimițându-l în Texas. Speram că aerul de țară îi va grăbi însănătoșirea. Înțelegi ? continuă ea.

Ea își înăbuși un hohot înainte să mărturisească :

– Voiam cu adevărat să-ţi vorbesc despre Joey. Am încercat de nenumărate ori, dar mereu am fost împiedicată de ceva sau de cineva...

– Nu era totuşi prea dificil de spus...

Sigur că nu, gândi ea cu tristeţe.

– Ambre, întrebă Barron după o lungă tăcere, i-ai spus lui Joey că noi... ne întoarcem împreună ?

– Da.

– Ce a crezut el despre asta ?

– N-a spus nimic, dar cred că era foarte fericit.

Barron o privea cu intensitate.

– Am sentimentul, spuse el cu blândeţe, că, pentru a nu compromite şansele lui de însănătoşire, noi ar trebui, pentru moment cel puţin, să ne purtăm ca şi cum ne-am fi împăcat cu adevărat.

– Crezi ?... bâlbâi ea.

Ambre îşi închipui cămăruţa de oaspeţi cu patul său de două persoane şi micuţa sală de baie, pe care mătuşa Lois urma în mod sigur să le-o pună la dispoziţie. Ea se înfioră la perspectiva acestui şejur inevitabil. Cu toate astea, Barron avea dreptate : ar fi mai bine pentru Joey.

– Da... desigur. Dar nu va fi uşor, nici pentru unul, nici pentru celălalt.

Acest răspuns păru să-l irite, căci răspunse cu asprime :

– N-o să dureze prea mult.

O asemenea răceală o tulbură profund. Barron se îndepărta de ea în mod iremediabil. Cu ochii umeziți de lacrimi, ea întoarse capul pentru a-i ocoli privirea și se adânci în contemplarea stelelor presărate pe un cer întunecat.

Atunci când, după un moment, ea se smulse acestui spectacol, Barron își reluase locul în cockpit.

★
★ ★

Sala de așteptare a Serviciului de pediatrie era înțesată de lume. De data asta, Barron nu mai era celebra vedetă cunoscută de toți, ci un tată ca oricare altul, profund neliniștit pentru sănătatea copilului său.

Emoționați, mătușa Loïs și unchiul Jim îl primiseră cu căldură. Ambre își aminti, cu tristețe, de uimitoarea ușurință cu care, acum șapte ani, Barron simpatizase cu ai săi.

Chirurgul o întrebă dacă voia să-l vadă pe Joey înainte de operație. În clipa în care ea trecea pragul ușii duble cu geamuri ducând spre camera copilului, simți privirea lui Barron în spate. Ambre se întoarse, cu inima pradă celei mai profunde sfâșieri.

– Vino, șopti ea.

Din doi pași fu lângă ea. Gesturile lor deveniră cele ale unui cuplu normal... Dar Barron nu hotărâse el să se prefacă ?

Împreună, pătrunseră în cameră. Ambre fu cât pe ce să leşine zărindu-şi fiul. Chipul copilului era livid. El respira cu dificultate. Barron o susţinu, o strânse lângă el ca să-i transmită propria-i tărie, în timp ce ea luă în mâinile sale mânuţele palide şi înfierbântate.

– Joey... scumpul meu... Sunt eu, mama ta.

Pleoapele lui fremătară un pic, dar nu deschise ochii.

– Joey... Tatăl tău se află şi el aici, scumpule.

Ea avu impresia că, pe durata unei secunde, un surâs imperceptibil flutură pe buzele lui.

Adânc mişcat, Barron o strânse şi mai tare de talie pe soţia sa, în timp ce degetele lor se înlănţuiră strâns pentru o clipă. Aplecată peste firava siluetă, Ambre îşi aşeză cu blândeţe buzele pe fruntea fiului ei.

Pe culoar, puterile o părăsiră.

– Oh ! Barron ! gemu ea printre hohote de plâns, vreau să se vindece !

– Se va vindeca, fii sigură de asta.

Barron îi atrase capul spre pieptul lui şi îi mângâie cu tandreţe părul. Pentru prima oară, de foarte multă vreme, ea avu impresia că nu mai este singură.

Doi infirmieri împingând o brancardă pe rotile intrară în camera lui Joey. În tăcere, Barron o conduse pe Ambre către sala de aşteptare. Cât de mult îşi merita numele, această încăpere rece şi fără suflet !

Orele se înşirară unele după altele. Remuşcările îi asaltau din nou. Ce de ani pierduţi pentru Barron, tatăl copilului său... Ochi în ochi, legaţi de aceeaşi supărare, nu le mai rămânea decât să aştepte.

CAPITOLUL 11

Pentru Ambre, pentru unchiul şi mătuşa ei, Barron se dovedi de neînlocuit pentru depăşirea acelei lungi şi teribile nopţi de spaimă. El deveni refugiul disperării lor. Atunci când chirurgul veni să-i vadă, Barron fu singurul în stare să înţeleagă explicaţiile pe care acesta le furniză. Hematomul a putut fi extras. Joey era în afară de pericol, dacă nu intervenea nici o complicaţie, băieţelul va putea părăsi spitalul peste vreo zece zile.

Ambre se aruncă în braţele lui Barron, plângând de bucurie, incapabilă să spună un cuvânt. Şi el părea foarte emoţionat.

— Ei bine, spuse el potrivindu-şi glasul, propun o pauză la cafenea ! După care voi rezerva două camere la hotelul cel mai apropiat unde te vei putea odihni un pic împreună cu unchiul şi mătuşi ta.

— Dar... cu Joey cum rămâne ? Nu-l putem lăsa aici singur de tot.

— Voi rămâne cu el, răspunse Barron foarte firesc.

În vocea lui vibra profunda afecțiune care se înfiripase pentru fiul său.

Soarele răsări, inundând cu o lumină aurie cafeneaua pustie. Instalați toți patru în jurul mesei, ei se destinseră încetul cu încetul. Ambre simți pe coapsă căldura lui Barron.

– Dumnezeule ! Ce noapte... spuse unchiul Jim amestecând în cafea, cenușiu la față, cu trăsăturile trase de oboseală.

– Da, ce noapte, răspunse mătușa Lois ca un ecou. Din fericire, adăugă ea cu un surâs de recunoștință, ați fost aici, Barron.

Ea îl bătu prietenește pe mână, pe deasupra mesei.

– Dacă ați ști, continuă ea, ce fericită sunt că vă văd din nou împreună pe amândoi... Cea mai arzătoare rugăciune a mea a fost îndeplinită. Nu a fost ușor pentru Ambre să-l crească pe Joey de una singură. Ea are nevoie de d-voastră.

La aceste cuvinte, tânăra femeie se înecă cu o înghițitură de cafea pe care era pe punctul de a o sorbi. Barron îi turnă apă rece în pahar și întrebă cu un aer neliniștit :

– Ți-a trecut ?

– Da. Mulțumesc !

Barron se întoarse către mătușa Lois.

— Şi eu am nevoie de ea. Nu mi-am dat seama de asta imediat. Dar sunt convins că cea mai mare şansă a vieţii mele a fost să descopăr că noi nu eram cu adevărat divorţaţi.

Ambrei se încordă brusc când el îi petrecu braţul pe după umeri. Ea îşi înăbuşi lacrimile care i se ridicau în ochi. Barron nu se potolea ! Jocul devenea crud... Pe deasupra, mătuşa Lois trăncănea aiurea.

— Îmi amintesc că atunci când aveai criza de reumatism articular, erai încă o copilă, părinţii tăi nu încetaseră să se certe la căpătâiul tău. Ei nu erau de acord asupra tratamentului de urmat. Apoi au continuat să-şi dispute afecţiunea ta, mult timp după ce au divorţat. Tu ai sfârşit prin a-i detesta, pe amândoi. Ce bine că Barron şi cu tine v-aţi susţinut moralul în greaua încercare ! Într-adevăr, Joey dispune de marea şansă de a avea nişte părinţi ca voi.

Barron o fixă cu intensitate pe Ambre, dar aceasta privea cu încăpăţânare fundul ceştii.

*
* *

Era abia zece dimineaţa şi soarele texan făcea deja să se topească asfaltul din parcare. Barron introduse cheia în broască, deschise uşa camerei lor de la motel şi o lăsă să treacă înainte. Încăperea, plăcut decorată, nu conţi-

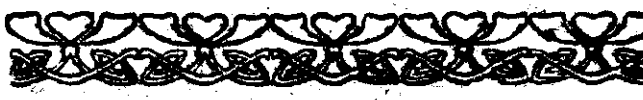

nea decât un pat dublu. Tulburată și totodată moartă de oboseală, Ambre se prăbuși într-un fotoliu lângă televizor.

— Totul e în regulă ? întrebă Barron aruncând cheile la întâmplare pe cuvertura din catifea. Vom merge să facem câteva cumpărături, imediat, de la centrul comercial. Nu am luat cu noi nici măcar periuțele de dinți !

— Barron, e necesar să dai impresia unui cuplu normal, chiar și când suntem singuri ?

Privirea soțului ei se întunecă și trăsăturile lui o încremeniră ca și cum părea lovită de o emoție insuportabilă. După o lungă tăcere, el întrebă cu asprime :

— Preferi o ceartă strașnică ?

— Nu, nu, îngăimă ea. Numai că, nu prea este ușor să...

— ... te prefaci, asta voiai să spui ?

Atâta înverșunare o surprinse ; dar Barron își reveni la calm și ochii ei nu întâlniră altceva decât o privire tristă și rece.

— Acum trebuie să mă întorc la spital. Ai nevoie de ceva ?

În pragul ușii, el îi aștepta răspunsul.

Un val de lumină pătrundea în încăpere și silueta lui înaltă se desena vag. Neras, cu părul vâlvoi, el era și mai seducător ! Singurele cuvinte pe care ea ar fi dorit să i le spună erau excluse ; era mai bine să opteze pentru tăcere.

*
* *

În cea de-a doua zi, amândoi se aflau la căpătâiul lui Joey, cu un surâs vesel pe buze. Până atunci se ocoliseră, atât cât le permitea intimitatea camerei lor. Un mutism stabilit de comun acord se instalase, cu excepția momentelor când erau în fața fiului lor, a unchiului Jim și a mătușii Lois.

Băiețelul discuta cu ardoare împreună cu tatăl său, bombardându-l cu întrebări la care Barron răspundea răbdător. Era emoționant să se constate ce mult semănau amândoi. Ambre avea din pricina asta lacrimi în ochi.

— Chiar ai să mă iei cu tine în Florida, când voi ieși de aici ?

— Făgăduiesc !

— Mama mi-a spus că tu locuiești pe o insulă. Trebuie să fie straşnic ! Acolo vom locui și noi tot timpul ?

— Nu. Vom merge și în California. Sunt în tratative cu un domn însărcinat să ne găsească o casă acolo.

— Dar credeam că ai una, în California !

— Da, dar este prea mică pentru ca să putem locui toți trei mai multă vreme.

— Toți trei... murmură Joey, extaziat.

El se întoarse către Ambre :

— Mamă !

Tânăra femeie se apropie de pat şi luă mâna pe care el i-o întindea. Ea simţi braţul lui Barron alunecându-i în jurul taliei. Ce cuplu plăcut păreau să alcătuiască, văzut de departe, gândi ea în sinea ei cu amărăciune.

— Mamă, am ştiut mereu că într-o zi vom fi cu toţii împreună, ca o adevărată familie. Visam adesea la asta ! Şi acum, totul devine realitate ! E genial !

Bucuria lui provoca milă. Era prea nedrept şi prea crud. Comedia asta devenea insuportabilă. Ghicindu-i, fără îndoială, gândurile, Barron o strânse un pic mai tare lângă el şi murmură cu o voce catifelată.

— Şi visul meu s-a realizat...

Ambre nu putu să suporte mai mult. Ea se eliberă brusc şi fugi din cameră, cu ochii înecaţi în lacrimi. Atunci când se trezi afară, orbită de soare, tânăra femeie se opri, nehotărâtă asupra a ceea ce se cuvenea să facă.

Joey păruse să se mire de această plecare neaşteptată, dar Barron îi furnizase, desigur, o explicaţie convingătoare. Oricum, trebuia să înceteze să-l mintă pe băieţel. Bietul Joey ! Cât de mari vor fi decepţia şi mâhnirea lui când va înţelege adevărul !

Lacrimi mari îi inundară chipul şi ea se înapoie la motel cu mers lent. Perspectiva de a trăi departe de Barron îi era insuportabilă. Ambre tremura, în ciuda caniculei, căci ea nu iz-

butise să-şi alunge din minte imaginea soţului ei în braţele Carlottei.

Ajunsă în cameră, tânăra femeie îşi răcori obrazul, îşi aranjă machiajul şi se lungi pe pat. Când, după un sfert de oră, două bătăi răsunară în uşă, ea se simţea ceva mai întremată.

— Ambre, scumpa mea, eşti aici ?

Ea recunoscu vocea mătuşii Lois şi se duse să deschidă.

— Trebuie să mă duc la fermă să iau schimburi curate şi să hrănesc animalele. Vrei să vii cu mine ?

Dar chipul răvăşit al nepoatei o îndemnă să nu mai adauge nimic.

Ambre îşi luă geanta şi o urmă în tăcere către furgoneta alb-albastră.

— Cum îi mai este lui Joey în dimineaţa asta ? întrebă, în fine, mătuşa Lois.

— Mai bine, mult mai bine...

Femeia porni motorul, înainte să se informeze cu calm :

— Ce este cu tine ?

Nepoata îi evită privirea şi se adânci în contemplarea fluviului Colorado care şerpuia jos în vale.

— Nimic. Sunt un pic obosită.

— Din cauza lui Barron, aşa-i ? insistă mătuşa Lois. Aţi avut iar o mică neînţelegere ?

Ambre nu răspunse.

— Draga mea, e foarte firesc să aveți nervii cam zdruncinați.

Tânăra femeie își ascunse brusc fața în palme și începu să hohotească de plâns.

— Te înșeli, tanti Lois ! Barron nu mă iubește ! Se preface față de voi, din cauza lui Joey, lăsă ea să-i scape, tulburată de durere.

— Nu cred, micuța mea. Omul acesta este profund îndrăgostit de tine,

Atunci, în câteva cuvinte, Ambre îi destăinui în ce situație îl surprinsese pe soțul ei și pe Carlotta.

— N-am auzit ceva mai ridicol ! declară mătușa ei, atunci când ea își isprăvi povestea.

— Tu nu-l cunoști pe Barron !

Mătușa Lois socoti că nu mai avea ce să-i răspundă, și restul călătoriei se termină în tăcere. Adâncită în gândurile ei, Ambre rămase nepăsătoare la frumusețea peisajului ce se desfășura înaintea ochilor ei. Ea nu ieși din toropeală decât atunci când furgoneta părăsi drumul național pentru a o lua pe drumeagul care urca până la fermă. Decorul familiar al chiparoșilor înalți care mărgineau pârâul o înviora puțin. Dar nimic, în realitate, nu putea s-o ușureze de acea povară grea care îi apăsa pieptul.

Mătușa ei îi atribui fără menajamente sarcinile menajere care se acumulaseră pe timpul absenței sale.

— Când vei termina cu vesela, te vei duce

să faci un pic de ordine în camera de oaspeți, te rog. Eu, trebuie să mă duc la poștă.

Ambre ar fi preferat să nu rămână singură, dar mătușii Loïs nu-i prea plăcea să fie contrazisă.

Dealtminteri, aceasta sublinie :

– Cel mai bun leac împotriva dezamăgirilor în iubire este să nu stai degeaba !

Furgoneta se îndepărta cu rapiditate. Mătușa Loïs pusese oare ceva la cale ?

Ambre ridică din umeri și se apucă de treabă. O jumătate de oră mai apoi, camera de oaspeți strălucea de curățenie și vesela era la locul ei. Mătușa Loïs avusese dreptate : nimic nu e mai bun pentru a-ți muta gândul în altă parte decât treburile casei.

Înseninată, tânăra femeie se îndreptă spre micul curs de apă care șerpuia sub arbori, la poalele fermei. Cărarea, mărginită de ierburi înalte, îi era familiară. Ea venise adesea în trecut să se refugieze aici.

La jumătatea drumului se înălța bătrânul chiparos în care se urca atunci când era copil, pentru a se instala pe o ramură invadată de viță sălbatică, aplecată deasupra apei. Câte ore petrecuse în acest refugiu, inventând întâmplări nemaipomenite ! O cuprinse dorința să viziteze fosta ei ascunzătoare. Câteva trepte rudimentare rămăseseră țintuite de-a lungul trunchiului.

Ambre nu întârzie să se regăsească pe ramura groasă ce se lăsa sub greutatea ei. Ea se cuibări acolo, ca odinioară.

Dedesubt, soarele se reflecta în apa limpede şi curgătoare. Un iepure veni precaut să se răcorească la marginea pârâului, apoi dispăru ca prin farmec...

Timpul care trecea o ajuta să-şi regăsească încet calmul. O clipă, crezu că aude zgomotul unei maşini care o lua pe drumul fermei, fără îndoială, cea a mătuşii Loïs care se înapoia. La iuţeală, un sentiment de vinovăţie o invadă, dar era atât de bine să nu facă nimic, încât nu se mişcă.

Deodată, tresări zărindu-l pe Barron la poalele copacului. Scârţâitul bocancilor săi pe pietriş fusese foarte discret ! El înaintă spre pârâu şi chipul lui se ivi brusc în bătaia luminii, reflectând cu claritate oboseala şi mâhnirea. Multă vreme, rămase acolo fixând gânditor apa care alerga la picioarele sale.

Pulsul lui Ambre se accelerâ, în timp ce ea îşi spiona soţul. Soarele se juca în părul lui des şi negru. Cămaşa lui întredeschisă lăsa să i se vadă torsul puternic. O teribilă dorinţă de a se arunca în braţele lui o copleşi din nou.

Dar el se îndepărtă curând, în timp ce Ambre se aplecă mai mult pentru a nu-l pierde din vedere. Deodată, bătrâna ramură gemu, un trosnet sec se făcu auzit şi Ambre avu timp doar să se agaţe de viţa sălbatică. Din fericire,

creanga nu se rupse complet ci rămase înclinată primejdios deasupra apei, în timp ce Ambre se agăţă cu toate forţele de arbust.

Barron reveni în grabă înapoi şi începu să escaladeze bătrânul arbore. Dar oprindu-se sub o creangă uscată, el ordonă prudent :

— Dacă vin să te prind de braţ, vom cădea amândoi. Revino încet spre mine. Foarte încet !

Cu nenumărate precauţii, Ambre se căţără încet de-a lungul ramurii care se încovoia din ce în ce. În fine, Barron o apucă de mână şi o trase până la el. Uf ! Era salvată !

— Urmează-mă, spuse el.

Ea se supuse. Barron nu-i lăsă timp să atingă solul, ridicând-o ca pe un fulg, o duse pe sus pe o stâncă mare şi netedă de la marginea râului. A fost un moment încântător. Ea savura clipa aceea şi, petrecându-şi braţele în jurul gâtului salvatorului ei, simţi pielea aspră a obrazului, căldura şi puterea reconfortantă a corpului lui musculos. Cu părul despletit, cu pieptul tresăltând sub bluza fină de bumbac, ea avea fără îndoială un farmec de care nu era conştientă. Ingenuncheat alături de ea, Barron lansă, vrând-nevrând :

— Mătuşa Lois te-a lăsat cu treburile casei ! Şi uite că te găsesc atârnată de o ramură ! Aş putea afla ce căutai acolo sus ? Ai fi putut să-ţi frângi oasele !

Ambre tăcu puţin înainte să riposteze :

– Cugetam.

– La ce ?

Ea întoarse ochii în altă parte.

– La noi.

Barron îi cuprinse bărbia pentru a o obliga să-l privească :

– Ce-ai mai născocit ca să mă torturezi ?

– Ce vrei să spui ? se bâlbâi ea.

– Nu face pe nevinovata. Evocam doar fosta noastră viaţă în comun.

– Îmi pare rău că a fost atât de penibilă pentru tine, spuse ea, cu inima frântă de aceste cuvinte tăioase. Nici mie nu mi-a fost uşor.

– Încântătoare consolare ! bombăni el.

– Barron, mă simt groaznic de ruşinată că nu ţi-am vorbit despre Joey în tot acest răstimp. Am greşit, o recunosc. Adevărul e că divorţul părinţilor mei a fost un exemplu trist.

– Ştiu. Mătuşa ta mi-a vorbit despre asta, nici eu nu sunt prea mândru de mine. Când mă gândesc că te-am lăsat să te descurci singură pe când nu erai decât o puştoaică şi aşteptai un copil... Această tristă experienţă ţi-a inspirat scenariul Visări, nu-i aşa ? Dificultatea de a creşte singură un copil...

– Da. Au fost momente penibile. Dar tu nu puteai să bănuieşti că eram însărcinată.

– Ar fi trebuit să-mi închipui.

Muşchii maxilarului său se contractară.

– Toţi aceşti ani fac parte acum din trecut.

Am reuşit să mă descurc cu Joey, ăsta-i esenţialul.

– Am lipsit din viaţa ta o perioadă lungă de timp. Trebuie ca asta să se schimbe.

– Pe viitor, îl vei putea vedea cât doreşti, propuse ea, ezitând. La sfârşit de săptămână, vara...

Ea se întrerupse, jenată şi în lipsă de imaginaţie.

– Te crezi poate generoasă, dar te înşeli. Eu şi Joey avem mulţi ani de recuperat. De-acum înainte, îl vreau tot timpul, declară el, cu hotărâre.

– Dar, Barron... protestă ea, este imposibil ! Nu mă poţi priva complet de el şi nici pe el de mama lui !

– N-am zis vreodată aşa ceva.

– Dar atunci ?

– Atunci e simplu. Eşti soţia mea şi mama copilului meu. Vă vreau pe amândoi !

Se aşternu o tăcere apăsătoare.

Preţ de o secundă, o speranţă fără rost îi dădu târcoale, dar fu de scurtă durată.

– Dar... Noi nu ne iubim !

Barron strânse din buze.

– Cine ştie ? spuse el olene. Timpul este un vrăjitor...

– Nu-i chiar atât de simplu ! Nu mai pot continua să mă prefac, închipuie-ţi.

Lacrimi mari veniră să contrazică absurda ei declaraţie.

– N-aş putea trăi alături de tine, continuă ea, ştiind bine că tu mă urăşti şi că toate drăgălăşeniile tale nu reprezintă nimic. Aş fi groaznic de nefericită, Barron, te iubesc prea mult pentru a suporta această situaţie ! Deja aceste câteva zile...

Ea îşi muşcă buzele. Ultimele cuvinte îi scăpaseră.

– Poţi să repeţi ? întrebă el cu chipul luminat deodată.

– Deja aceste câteva zile...

– Nu, înainte !

– Eu... Spuneam că te iubesc prea mult ca să pot suporta această prefăcătorie.

În clipa următoare, Ambre se trezi în braţele lui puternice. Acoperindu-i tâmplele cu sărutări, el o întrebă cu o voce răguşită de emoţie :

– Ambre, scumpa mea, cum de poţi crede că nu te iubesc ?

Ea crezu că inima va înceta să-i mai bată.

– Dar nu mi-ai spus tu că totul s-a terminat între noi ?

– Eram furios pe tine ! Te iubeam ca un disperat ! Şi tu îmi păreai atât de îndepărtată !

– Tu ? Tu... mă iubeşti ? Adevărat ?

– Prostuţă mică... Sunt nebun după tine. Doar de tine...

– Şi Carlotta ? insistă ea, încăpăţânată.

– Nu m-ai lăsat niciodată să mă explic în legătură cu acest subiect. Dacă ai fi fost mai

atentă în noaptea în care ai intrat în cameră, ţi-ai fi dat seama că ea era aceea care mă ţinea în braţe, şi nu invers ! Noi aveam o discuţie în legătură cu **Visări.** Când am refuzat să rescriu scenariul, Carlotta a declarat că nu va interpreta rolul lui Meg. Ne-am certat şi ea a încercat să mă înduplece pretextând că procedează aşa din dragoste pentru mine. Tocmai îi mărturisisem că tu erai de-acum înainte unica femeie care conta pentru mine.

Gândurile se învălmăşiseră în mintea lui Ambre. Ea izbucni cu naivitate :

— Nu va mai juca rolul lui Meg, atunci ?

— Nu, răspunse el, amuzat.

— Asta nu-ţi creează aşadar probleme ? Credeam că atrage publicul ?

— Linişteşte-te. Am realizat deja filme de succes fără Carlotta. Crede-mă, scumpa mea, de când ai apărut în viaţa mea, nici o femeie n-a mai existat pentru mine. Este vina mea dacă meseria mă pune în contact cu cele mai mari staruri din lume ? Nu te-am înşelat vreodată, Ambre.

Chipul îi era atât de serios, vocea atât de sinceră încât îndoielile ei se risipiră până la urmă.

— Tu cauţi într-adevăr o casă în California ?

— Da. Săptămâna pe care am petrecut-o împreună la Skye Key a fost infernală. Dacă vrem

să avem o adevărată viață de familie va trebui să mă dezvăț de obiceiul de a munci fără încetare.

— Dragul meu !

Buzele lor se căutară. După un sărut pătimaș, Ambre, murmură :

— Mi-ai lipsit atât de mult, în timpul întregii săptămâni. Am sfârșit prin a crede că mă ocoleai.

— Am făcut un efort dublu pentru a-ți face o surpriză. Voiam să te duc în voiaj de nuntă timp de opt zile. Un prieten de-al meu îmi împrumutase o casă de pe o insulă privată din marea Egee. Socoteam să mă duc la Cannes după aceea.

— Mă iei la Cannes cu tine ?

— Desigur, dacă vrei să vii. Dar te previn, va fi o săptămână istovitoare !

Bucuria o copleși pe tânăra femeie. Îndelung, ea contemplă chipul frumos și brunet al lui Barron.

— Când am descoperit că tot mai eram căsătoriți, continuă el, l-am chemat imediat pe Max. Știam că i-ai încredințat Visări, și l-am obligat practic să-mi dea o copie. Mi-a plăcut scenariul. Avea o anumită profunzime. Pentru prima oară, am început să mă îndoiesc de părerea pe care o aveam despre tine. Apoi, când te-am văzut în camera mea la Skye Key, am înțeles că nu-mi doream decât un singur lu-

cru: ca tu să te întorci la mine. Mi-am dat seama că eşti singura femeie de pe lume pe care o pot iubi. Într-un cuvânt, te-am iubit mereu.

Barron o atrase lângă el şi o sărută pe gât cu o infinită tandreţe. Ambre închise ochii de fericire. În sfârşit, visul ei cel mai drag se realiza.

– SFÂRŞIT –

THE BEST

Plicul primit în acea după-amiază de vară nu a avut darul s-o bucure pe Ambre Howard. Dimpotrivă a pus-o pe gânduri căci expeditorul era fostul ei soț, celebrul actor de cinema, Barron Skyemaster, de care se despărțise în urmă cu șapte ani.

Tentația de a-și revedea fostul soț avea un anume substrat; fiul lor Joey, despre a cărui existență, actorul nu știa nimic. Oare aflase ceva? Răspunsul la această întrebare a determinat-o să-l viziteze.

El îi luă mâna, o duse la buze și îi dădu un sărut pătimaș în căușul palmei. Întârzie un pic cu gestul său, Barron a simțit cu siguranță accelerându-se pulsul lui Ambre. Tânăra femeie se smulse cu brutalitate din această mângâiere.

ISBN 973-9197-89-2
Lei 1863+37 T.L.=1900